Colecția
PODEANU
DE 15 LEI

Zane Grey

ROIBUL SĂLBATEC

EDITURA PODEANU

COLECŢIA PODEANU DE 15 LEI

ZANE GREY

ROIBUL SALBATEC

Traducere de Paul B. Marian

EDITURA PODEANU
BUCUREŞTI — Str. Câmpineanu 7

Roibul sălbatec

CAPITOLUL I.

Ben Ide numise acea apă rătăcitoare și singuratică Forlorn River, râul părăsit, pentrucă era simbolul vieții sale.

Ben era de familie bună și fusese la școală până la 16 ani. Dar la vârsta aceea îl apucase patima pentru viața în aer liber și vânătoarea cailor sălbateci și n'a putut să se statornicească nicăeri. Era cu adevărat după felul râului Forlorn. Râul acesta ciudat izvora din Clear Lake, un lac mare în mijlocul munților din Nord-Vestul Californiei. Dela izvor el își urma liniștit cursul la poalele unor munți frumoși, cu piscurile rotunjite acoperite de salvie argintie, curgea câteva mile, apoi se pierdea nu se știe unde.

Coliba în care locuia Ben, bătută de ploi

şi vânturi, sporia întrucâtva tristeţea ţinutului ; era pitoresc aşezată pe malul de sud al marelui lac, pe un cap ridicat şi păduros înaintând în apele frământate de vânt. Forlorn River îşi avea izvorul deasupra porţii colibei care făcea faţă, nu lacului, ci râului.

In spatele colibei, acolo unde capul se lărgea, se afla o mare şură trainică, de care era lipit un corral *) foarte mare. Acolo, cai puternici alergau stârnind praful, nechezau, poate la vederea tovarăşilor lor sălbatici, cari puteau fi văzuţi de departe desprinzându-se pe cerul albastru. Şură şi corral, înfăţişând un contrast atât de puternic cu mica şi cenuşia colibă, arătau că lui Ben îi plăceau mult caii şi se gândea prea puţin la el.

Primăvara venise târziu, şi mai uscată decât aceia din ultimii şease ani. Clear Lake era mai secat ca niciodată, iar indienii Modoci, cari trăiseră totdeauna în acest ţinut, nu-şi aminteau să-l fi văzut la astfel de nivel. Pământul alb, ars, se întindea hăt departe între marginea salviei şi aceia a apei. Cârduri de raţe înotau pe suprafaţa galbenă a lacului ; gâşte sălbatice, sburând spre mia-

*) Ingrăditură rotundă, făcută din pari şi în care se ţarcuesc vitele şi caii.

ză-noapte întârziau aici. La fiecare ceas din zi sau din noapte, Ben auzea honk! honk! honk!-urile lor sonore și melodioase.

Ben Ide ieși pe poartă ca să privească departe, dincolo de râu, spre colinile cari duceau spre o trecătoare în munți. Ochiul lui pătrunzător privea urma șerpuind departe ca un fir, apoi pierind printre cotituri.

— Mă frământ degeaba. Dar ar fi trebuit să se fi înapoiat în noaptea asta, murmură el.

Atunci, puterea obiceiului îl făcu să-și arunce ochii spre munți, pe care soarele ce răsăria îi zugrăvea cu purpură și cenușiu de delicată strălucire. Acolo, nimic nu-l putea desamăgi. Se vedeau nouă cai sălbatici, doi de un alb neprihănit străluceau minunat în aerul limpede; alții erau negri de tot. Trăiau pe culmea acelui munte de patru ani, de când se statornicise Ben la Forlorn River. Uneori, în întâiul an al șederii sale, încercase să-i vâneze, atât din patimă sportivă, cât și din interes. Dar încercările lui fură zadarnice și cum n'a putut niciodată să-i facă să-și părăsească acel turn măreț, îi lăsă acolo, mulțumindu-se să-i pândească de departe cu dragoste.

Nu părăseau niciodată muntele, chiar când

era acoperit de zăpadă; iar vara, când se încumetau până la lac ca să se adape, o făceau numai noaptea. N'aveau niciodată mânzi şi nu sufereau niciodată cal străin pe lângă ei.

Chiar numai vederea lor îl făcea pe Ben să tresară. Ii saluta cu veselie de departe, ca şi când ar fi fost tot atât de aproape de el, ca şi caii lui, cari nechezau în corral, foarte veseli de frumuseţea, de independenţa şi de mândria lor. El îi înţelegea. Ca şi vulturii, puteau privi departe sub ei şi să-şi vadă tovarăşii ca şi pe om, duşmanii lor. Anii îi făcuseră cuminţi.

— Animale sălbatice! Cât timp o să mai puteţi trăi colo sus? le striga el. Incă un an de secetă, va fi pieirea voastră! Nimic altceva decât salvie ca hrană! Şi apa scade cu iuţeală.

Iar Ben îşi amintea propriile lui nădejdi, de atât de multă vreme desamăgite. Numai în anul acesta ar putea dovedi tatălui său că vânătoarea aceasta e folositoare, iar nu o meserie de vântură-ţară.

Dacă ar putea să-l prindă pe California Red, armăsarul roib care l-a momit în viaţa asta singuratică şi sălbatică, va trebui să îndeplinească această sarcină disperată înainte

ca alt anotimp de secetă să nimicească toți caii sau să-i fi alungat din ținut.

Cincisprezece mii de cai liberi pășteau între munții Californiei și lanțurile Nevadei. Ei sărăceau pe negutătorii de vite, cari lucrau în ținut. Caii erau atât de numeroși și atât de ieftini în Oregon și California, încât n'aveau nici o căutare, afară de aceia de soiu bun. Asta însemna pentru Ben Ide a căuta cai verzi pe pereți, și o știa.

Totuși, ceva căruia nu i se putea împotrivi, îl silea s'o facă. Mai curând prindea un armăsar minunat și-l păstra pentru el, decât să vândă cu câștig o sută de cai obișnuiți. Chiar meteahna asta îl sărăcise. Ranchmenii făcuseră negoț cu el, orânduise ca el să câștige bani și în acelaș timp să înlăture depe câmpiile lor acești blestemați cai sălbatici, dar Ben nu izbutise niciodată. Lui îi plăceau caii, nu banii.

Colo, pe urmă, șerpuind sub trecătoarea dintre munți se iviră nori de praf galben.

— Nevada și Modoc! Minunat! murmură Ben, tot scrutând cu nerăbdare zarea. In ce goană vin! Mi-au vândut caii. Mare minune dacă n'or fi aducând vești de-acasă.

Ben încetase să aștepte un cuvânt dela ai lui; dar îl căpăta foarte rar. Câteodaă soră-

sa Hettie, singura care mai ţinea la el, făcea în aşa fel ca să-i trimeată o scrisoare. Ultima i-o trimisese cu şease luni în urmă. Cu venirea primăverii, simţiminte adormite păreau că retrăesc în Ben. In tot acest lung anotimp atât de rece, el trăise cam ca un urs în timpul iernării. Strigătul gâştelor sălbatice şi mireasma salviei, povârnişurile cenuşii pe care se topea zăpada, caii hoinari, toate acestea reînsufleţeau în el via dorinţă de odinioară ca să alerge pe movile, în acelaş timp ca şi amintirea mai puternică a mamei şi surorii sale, a tatălui său atât de aspru, a casei bătrâneşti din tinereţea lui de şcolar.

Se aşeză la poartă, cu capul gol, pândind norii de praf cari scoborau acum la nivelul lacului. Puncte negre se arătară, se măriră şi în cele din urmă luară forma cailor.

Călăreţii şi caii de povară o luară pe marginea lacului, trecură râul unde era mai puţin adânc şi se căţărară până la colţul umbros ce se afla în faţa colibei.

Venea întâi un indian voinic îmbrăcat ca un cowboy şi cu părul scurt. Celălalt avea o înfăţişare impresionantă, călare în şea ca şi când ar fi făcut una cu calul. De sub un vechiu sombrero jerpelit se vedea bogatul său

păr negru. Slab şi oacheş, cu nas lung, ochi negri pătrunzători şi o expresie în care se amesteca îndrăzneala şi bunătatea. Purta o bluză scoţiană, o eşarfă roşie, care fâlfâia, un brâu cu cataramă de argint şi nişte cisme proaste de piele. Dintr'unul din buzunare ieşea ţeava unui revolver mare.

— Hello! Ben! strigă el, dându-şi drumul de pe cal. Am făcut o afacere minunată cu caii şi ţi-am plătit toate datoriile. Avem cu ce trăi şease luni. Ce zici de asta, dragă?

— Nevada, dacă nu-i o păcăleală, e minunat, întoarse vorba Ben foarte vesel.

— E adevărat, Ben, sunt al naibii de fericit s'a spun, făcu Nevada. Iată o scrisoare dela al tăi. M'am dus până la ranch, am trimis un băiat să dea de veste sorii-tale şi am aşteptat.

— Mi-ai scăpat viaţa, încredinţă Ben, înhăţând cu o mână înfrigurată plicul pe care i-l întinse Nevada, aveam gânduri negre.

— Am mâncat în oraş, şi de atunci am tot alergat pe cal, reluă Nevada, care părea obosit.

— Drace! trebue să vă fie foame... Dar tu ce mai faci, Modoc?

— Prost. Oraşul nu-i pentru indieni, răspunse Modoc, cu o strâmbătură.

— Ben, n'aşi voi să schimb tabăra asta pentru nici un oraş depe pământ, mărturisi Nevada.

— Nici eu, dar numai dacă veţi fi voi aici, tu şi Modoc. Fără voi ar fi cu adevărat pustiu, spuse Ben, începând să descarce cei trei cai pe cari Modoc îi ducea, aburind şi scăldaţi de sudoare.

— Nevada, iată o grămadă de lucruri de lux! urmă Ben, privind marele depozit de cutii, saci şi pachete.

— Am cumpărat toate lucrurile astea pe cari le-am crezut folositoare, răspunse cu blândeţe Nevada.

Intr'adevăr, de ani de zile e întâia dată când mă simt bogat. Acuma mă duc să pun toate la adăpost şi să pregătesc de mâncare

Nouile merinde umplură mica magazie, podeaua bucătăriei şi jumătate din podul căsuţei. Pe când Ben orânduia toate, Nevada se întinsese pe unul din paturile de campanie.

— Am aflat o mulţime de noutăţi, zise el. Ce bine ar fi dacă aş putea puţin să mi le amintesc! Insfârşit, asta nu-i nimic, am să ţi le spun aşa cum mi-or veni... Ben, tatăl tău a câştigat o mulţime de bani. Se spune că a

vândut două mii de acre *) de teren cari au fost pe vremuri inundate. Secarea Tule Lake-ului l-a îmbogăţit. Dar nu-i unicul. Hart Blaine avea cea mai mare parte din acele pământuri joase. Am hoinărit prin saloanele şi magazinele lui Hammell aşteptând să se întunece spre a mă strecura până la ranchul tatălui tău. Ah ! am întrebat o mulţime de lucruri ! Toţi ranchmenii, cari locuesc departe de secarea Tule Lake-ului, au fost greu atinşi de secetă. Vite slabe şi iarbă puţină. Suflă un vânt rău. Blestemata asta de secetă n'a adus pagube tuturor. Dar dacă seacă şi Forlorn River, ei se vor afla în aceiaşi situaţie ca şi alţii... M'am dat la acel tip caraghios de Adam. N'a fost deloc politicos, vorbind de voi. Aveam chef să-l scărmăn puţin la fălci. Una din servitoare mi-a spus că era înciudat din pricina fetei lui Blaine — i-am uitat numele — aceea care a fost la pension. Şi...

— Să fie Ina oare ? întrerupse cu vioiciune Ben.

— Da, asta-i... O fată frumoasă, hai ?

— Ina Blaine, spuse Ben gânditor şi oprin-

*) acre = Măsură de suprafaţă 4050 m. p.

du-se din lucru, urmă : — O fi având acum nouăsprezece ani.

— Micuța ta prietenă din copilărie, hai ? întrebă Nevada, dar neprimind nici un răspuns urmă :

— O fetișcană, cred, când ai plecat dela ai tăi... Ben, am dat un bacșiș unui băiat ca să mă conducă la casa tatălui tău, pe când Modoc împacheta. Un flăcăiandru minunat, grozav de interesat de vânătoarea de cai... Nu mai e nevoie să-ți spun, Ben, într'un cal alb e ceva care înflăcărează chiar pe un copilandru. Am sosit la ranch înainte de a însera. M'am ascuns într'un stufiș și l-am trimis pe băiat. Puteam să mă prind pe zece contra una că va întâlni pe oricare altcineva, afară de Hettie. Și ea i-a deschis ușa și i-a spus să aștepte. Apoi s'a înapoiat ca să-i dea în grabă scrisoarea pe care ți-am adus-o... Ben, ea a crescut. N'am putut s'o văd așa cum aș fi dorit, dar atâta mi-a fost deajuns. Ah ! atât de drăguță, Ben, cu glas atât de dulce. Am îndrăgit-o. N'aș mai vrea să mă întorc să iau altă scrisoare pentru tine ; dar ea m'a rugat să mă înapoiez și am fost destul de prost să-i făgăduiesc.. Atunci l-am dus pe băiat la Hammel și m'am mai învârtit puțin... Ben, e acolo o bandă de vânători de cai cari fură vite dintre Silver Meadow și lanțul Nevadei.

— Cine ţi-a spus? întrebă Ben.

— Se spune pretutindeni în Hammell, urmă Nevada. După ce am plătit de băut la doi cowboi, am căpătat o ştire ca să pot însemna cu ferul înroşit pe vânătorii de cai cari s'au făcut hoţi de vite. Ei bine, nu-i altul decât Less Setter. Tu ştii că vara trecută, noi am avut deaface cu el şi că el a venit chiar într'o zi călare până aici în lipsa ta. Ben, îţi spun că Less Setter nu se află pe drumul drept.

— De unde ştii? întrebă Ben cam bătăios.

— Cum deosibeşti un cal pur sânge de altul care nu-i? Dar trebuie să-ţi mărturisesc în toată sinceritatea că l-am cunoscut pe Less Setter înainte ca el să fi venit în California.

— Ah! ah! făcu Ben, ţintind masca nepăsătoare a prietenului său.

Prima dată Nevada făcea aluzie la trecutul său. Cu câţiva ani înainte, într'o noapte, în munţii acoperiţi de salvie, Nevada sosea pe calul său, la focul lagărului singuratic al lui Ben, rănit la braţ, obosit, murind de foame. Calul lui şchiopăta. Ben i-a spus doar aceste fraze: „Descalecă şi apropie-te" şi „De unde vii?"

„Nevada", fu răspunsul. Ben l-a ajutat şi

nu i-a pus niciodată altă întrebare. Acest oaspete neaşteptat se legase de Ben Ide şi n'a vorbit niciodată de trecut.

— Ca să ajung la fapt, urmă Nevada cu glas liniştit, Less Setter mă cunoştea. Şi a fost un adevărat noroc că nu a flecărit pe socoteala mea. De nu, familia ta ar fi putut crede că nu sunt nicidecum un tovarăş bun pentru tine.

— Adevărat? făcu Ben cu un râs amar-Nevada, nu-mi mai vorbi în ghicitori. Spune-mi ceva sau nimic, cum vrei. Te iubesc pentru ceeace eşti şi nu pentru ceeace ai fi putut fi.

— Ben, dragul meu!, spuse Nevada, şi ochii lui pătrunzători se îmblânziră. Te încredinţez că nu m'a iubit nimeni în viaţa mea, afară de tine, acum, dacă într'adevăr mă iubeşti cum spui...

— Desigur, mărturisi Ben.

— Bravo, camarade! răspunse Nevada, cu o flacăre frumoasă în privire. Noi alcătuim o pereche, bună sau rea, după amestec... Eu am uneori presimţiri ciudate. Nu adesesori, dar am, fac legături. Mă gândesc că nenorocul tău s'a sfârşit. Impresia asta am avut-o când Hettie mi-a pus scrisoarea ei în mână.

Nu-i un gând. E ceva care vine nu știi de unde.

În clipa aceea, indianul intră cu pasul lui ușor și tăcut și, luând gălețile, ieși din nou. Ben ațâța focul în căminul mare de piatră și pregăti cu însuflețire pesmeții, slănina și cafeaua. Mintea lui lucra tot atât de repede ca și mâinile lui.

— Imi place să cred că mi s'a schimbat norocul, spuse el cu seriozitate. Da, am avut noroc că te-am trimis. Eu nu sunt omul care trebue să vândă sau să cumpere. Dar tu ești vioi și dibaci, Nevada, și, pentru mine cel puțin, faci afaceri bune.

— Ben, n'ai observat ceva deosebit la mine? întrebă vesel Nevada.

— N'aș putea s'o spun, răspunse Ben privindu-l. Ești ras proaspăt și ai o eșarfă nouă.

— Nu, nu, n'ai ghicit, Ben. N'am băut deloc la Klamath sau la Hammell. Mă gândeam că aș putea s'o văd pe sora ta Hettie și nu voiam să miros a whisky.

— Asta îți face cinste, Nevada. M'ași prinde că asta ar place Hettiei... Și după aceea?

— Nimic, doar că mă simt mai bun. Iți făgăduesc că n'am să mai beau, spuse Nevada gânditor. Ben, dacă-l prind pe Californian Red pentru tine...

— Ce ? strigă Ben, tresărind ca şi când l-ar fi lovit cineva.

— Iartă-mă, drăguţă. Voiam să spun : dacă pot să te ajut să prinzi pe diavolul acela de armăsar sălbatic pe care-l doreşti atât de mult... Vrei să asculţi ceva chibzuit ?

— Da, Nevada, te ascult. Dar ia spune-mi, ai auzit vorbindu-se de Californian Red ?

— Bineînţeles. Deocamdată mi-e foame. Aş vrea să dejunez şi dacă ţi-aş spune unde-i acest cal, ai da totul dracului şi ai alerga. Ben tresări văzând strălucind ochii Nevadei, dar izbuti să se stăpânească.

— Nu ştiu dacă ceeace am să-ţi spun e cuminte sau dacă-i iarăşi una din prostiile mele, spuse Nevada. Dar asta mă chinueşte zi şi noapte. Ascultă-mă deci. Noi trei avem trei sute douăzeci de acri din acel pământ. Mai sunt alte trei loturi pe cari le-am putea cumpăra aproape pe nimic, cea mai bună parte din valea Forlorn Riverului. Tocmai sub nasul nostru, e marea crescătorie de vite. Să creştem deci şi noi vite, Ben !... La dracu, nu mă privi aşa. Iţi spun că am o adevărată inspiraţie. Acum e timpul să cumpărăm vite, când nu-i nici apă, nici păşuni. Să ne hotărîm, vom găsi după aceea banii. Când va veni ploaia, ţinutul acesta din Clear

Lake o să fie o mină de aur. Caii sălbatici vor veni aici. Ești pentru, Ben. Ei bine ! Să-l prindem pe Californian Red și vre-o mie de vite și să facem crescătorie pe scară întinsă.

— Nevada, spui că n'ai băut ?

— Iți jur.

— Atunci, ce te-a apucat ?

— Priceperea și presimțirile mele.

— Nevada, cât ai vorbit cu soră-mea ? întrebă Ben foarte serios.

— Câteva clipe poate, dar îmi închipui că a ținut mai mult, răspunse Nevada, trădându-și astfel taina fără să vrea.

— Ce ți-a spus Hettie ? reluă Ben cu lăcomie.

— Iși amintea de mine, dar m'a întrebat : „D-ta, Nevada, ești prietenul lui Ben ?" Am răspuns că sunt într'adevăr. Atunci m'a năpădit cu o mulțime de întrebări despre tine. Te încredințez că am răspuns fără șovăire. După aceia, m'a privit în față. In clipa aceia am simțit că o iubesc. Mi-a mai spus : „Nevada, dacă d-ta ești prietenul lui Ben, ești deasemenea și al meu. Spune-mi adevărul. Ben și d-ta, trăiți cinstit ?" Iar eu am răspuns : „Miss Hettie, n'aș voi să mint pe nici o fată, cu atât mai puțin pe d-ta. Ben și cu

mine trăim cinstit..." Ea mi-a strâns mâinile și a început să plângă. Era grozav. Atunci, ea s'a însuflețit. „Cum nu vă este rușine amândurora, să aveți astfel de faimă? Sunteți într'un ținut nou, care va ajunge înfloritor. Sunteți tineri, voinici, călăreți minunați. De ce nu faceți ceva folositor? Vânați cai sălbatici, dacă ăsta vi-e gustul, dar prindeți-i, vindeți-i. Cumpărați vite. Puneți mâna pe pământuri. Studiați, gândiți-vă, faceți planuri și lucrați. Dați o desmințire inimilor împietrite ale părinților voștri. Ajungeți mari crescători". Ben, am înmărmurit. Am rămas în picioare, vrând să spun mii de lucruri și neputând găsi un cuvânt. Ea mi-a spus apoi cum să fac ca să-i aduc știri dela tine și a fugit.

— Hettie! Dumnezeu s'o binecuvânteze! exclamă Ben cu însuflețire. Nu sunt deloc mirat. Era curagioasă încă de copilă. Acum, are șaisprezece ani. Și când te gândești că n'am mai văzut-o de doi ani...

Modoc se înapoie cu gălețile pline cu apă. Ben sfârșise de mâncat și când tovarășii lui se așezară la masa țărănească, el ieși să citească scrisoarea Hettiei. Se întinse la umbră și, cu degetel etremurânde, încercă să deschidă în grabă plicul, dar fără să-l rupă.

„Scumpul meu Ben,

„Sunt grozav de grăbită şi n'aş putea să scriu nici jumătate din ceeace vreau ; băieţaşul a venit să-mi spună : „Te aşteaptă Nevada afară, grăbeşte-te". Oh ! cât de mult aş fi dorit să fi fost tu !

„Tata lipseşte. S'a dus la Klamath Falls cu d. Setter. Fac daraveri mari de vite. Sunt atât de mulţi ranchmeni săraci, cari dau faliment în urma secetei. Cred că ar fi mult mai cinstit pentru tata, ca să ajute pe aceşti oameni de ispravă, în loc să se folosească de nenorocirea lor. Nu-mi place acest d. Setter. Când te-oi vedea, am să-ţi spun pentru ce.

„Ben, de mult nu ţi-am mai scris. Aproape un an. Am sfârşit cursurile. Tata ar fi voit să mă duc la liceu, dar mama are nevoie de mine acasă. Tata, d. Blaine şi mulţi alţii din vechii pioneri au agonisit averi mari de când guvernul a secat Tule Lake Nu ştiu dacă-i bine sau rău pentru noi. E plăcut într'un fel, dar e ceva care nu mai există. Ştii că tata a fost totdeauna aspru ; acum a ajuns pretenţios. Asta mă sperie ; dar trebuie să-ţi spun că fraţii şi surorile tale (afară de mine) sunt şi ei aşa. Aş voi să-ţi scriu ce fac, dar trebuie să mai aştept. Şi ajung la cel mai însemnat punct al scri-

sorii mele. Ben, mamei nu i-e bine. Nu-i nevoie să-ţi ascund adevărul. Ea se prăpădeşte. Asta mă face să sufăr mult. Pe tine te iubea mai mult decât pe toţi. Cred că asprimea tatei faţă de tine a sdrobit-o. Dar ea doreşte din tot sufletul să te vadă. Bineînţeles, că ascultă de tata şi nu cere ca să vii. Dar tu ai putea să-i faci o surpriză. Dragă Ben, dacă ai putea să-i dovedeşti măcar că nu-ţi risipeşti viaţa — că toate mârşeviile pe care d. Setter şi alţii le-au spus despre tine sunt minciuni — cred că s'ar mai îndrepta. Deci, cum vei avea scrisoarea asta, goneşte călare până la ranch. Voi pândi sosirea ta, pe potecuţă, pe înserate. Vei vedea-o o clipă pe mama şi vom merge apoi amândoi în stufiş, unde o să putem vorbi mai mult.

„Am să-ţi spun atâtea lucruri, Ben, despre tot ce se petrece aici. Iţi voi pune deasemenea, câteva întrebări. Dar tu şi cunoşti câteva înainte de mă vedea.

„Nu vreau să închei fără a-ţi spune un cuvânt despre Ina Blaine. S'a înapoiat dela pension. Mă temeam s'o întâlnesc, dar e tot atât de fermecătoare ca altădată, când era logodnica jocurilor tale de copil şi când eu vă sâcâiam din această pricină. E nespus de drăguţă. Anii de şcoală au făcut-o mai frumoasă. Am văzut-o de trei ori. Cred că ne

vom împrieteni. Ina nu se sperie de bani şi nu cred să-i placă petrecerile din oraş, ca familiei Blaine.

„Ea îşi aminteşte de tine. Nu-i cunosc încă secretele, dar bănuesc ce simte. Te iubeşte. Anii de şcoală n'au schimbat-o, dar ce progres! A şi aflat flecărelile satului pe socoteala ta şi m'a întrebat cu inima deschisă. I-am răspuns că nu-i nimic adevărat, că ai fost lăsat să alegi şi că ai plecat. Ea vrea să te ajute şi spune să lucrăm împreună. Era nespus de curioasă în ceeace priveşte acel grozav cal sălbatic care te îndârjeşte că nu poţi să-l prinzi.

„Scumpe frate, mama, Ina Blaine şi cu mine, nu ne putem înşela în privinţa ta. Şi, dacă suntem atât de neliniştite de tine, tu eşti dator să faci ceva. Ina o să fie cea mai bogată moştenitoare şi cea mai bine văzută din toate satele şi ranchurile din vale. Iţi închipueşti tu că o să se poată schimba? Nu! Ben, tu trebuie să cucereşti mai mult decât un cal sălbatic. Ai pe iubita din copilărie, Ina Blaine. Asta-i.

„Trebue să închei, dar e dureros. Să nu te împiedice nimic să vii. Sunt în stare să călăresc până la Forlorn River. Cu toată dragostea,

Hettie".

Când Ben sfârşi scrisoarea, vederea îi era turbure şi simţi o strângere neplăcută în gâtlej, ca şi o durere în deşertul stomacului. Rămase fără să se mişte, cu scrisoarea deschisă în mâini, privirea rătăcind dincolo de râul cenuşiu până la munţii tainici.

El nu-i vedea. Gândul lui era pironit pe scenele din copilărie, casa lui, mama lui, Lake-ului, şcoala din Hammell, drumul lung pe mlaştinile măturate de vânt în jurul Tule Lake-ului, şcoala din Hamnell, drumul lung ce ducea dela ranchul părinţilor lui la acela al lui Blaine. Vedea fetişcana de patrusprezece ani, cu cozile lungi de păr castaniu pe spate, frumoasa ei pieliţă pe care nici chiar soarele de vară nu-l ardea şi ochii ei negri catifelaţi, atât de blânzi. Atunci imaginile acestea cari îl umpleau de melancolie se îndepărtară ca să facă loc feţei voinice a tătălui său, bărbat cu muşchi şi voinţă de fier, ai cărui ochi cenuşii străluceau ca soarele pe ghiaţă, şi al cărui chip brăzdat spunea de o viaţă de muncă şi de luptă.

A doua citire mai pătrunzătoare a scrisorii Hettiei aţinti mintea lui Ben asupra celei mai neplăcute părţi, aceea care privea pe mama lui.

Ce lovitură grozavă pentru el! Il cuprin-

seră remușcări crude. Fu o clipă dureroasă, dar scurtă, căci hotărârea lui fu luată pe loc. Îndoind scrisoarea, Ben intră în colibă.

— Modoc, du-te de-mi pune șeaua pe calul cenușiu, spuse scurt.

Indianul puse găleata și prosopul pe cari le avea în mână și ieși repede. Nevada ridică ochii, cercetând pe Ben, cu o vie lumină de curiozitate.

— Știri proaste, dragă ? întrebă el.

— Da, Hettie spune că mama se prăpădește..., că trebue să mă duc s'o văd, răspunse Ben, punându-și pintenii. Oricum ar fi, asta-mi face tare rău, dar să mi se spună că eu am zdrobit inima mamei, asta mă doare, asta...

Cu capul plecat, el se așeză cu greutate pe pat și își trase cismele.

— Ben, sunt vești proaste, dar nu privi lucrurile mai rele decât sunt, spuse Nevada, bătându-și tovarășul pe umăr. Mama ta nu-i bătrrână. O să-și revie când te-o vedea O să-i meargă mai bine. Nu te lăsa copleșit, Ben. Asta-i meteahna ta, precum băutura e a mea. Să o sfârșim. Haide, fii bărbat !

— Pe Dumnezeul meu, Nevada, tu ți-ai pus în cap ceva pe care și eu trebue să mi-l vâr în cap, răspunse Ben.

Se sculă deodată şi înălţându-şi capul, strânse cu putere mâna lui Nevada:

— Voi încerca să nu mă frământ prea mult.

— Asta, n'ai s'o poţi face, Ben, urmă Nevada. Când eşti fără griji, nu faci doi bani. Şi eu eram nepăsător, înainte de a veni în lagărul tău de lângă Forlorn River. Haide, curaj!

— Dacă aş avea cel puţin ceeace crede Hettie, ceeace crezi tu, murmură Ben, luptând ca să se stăpânească.

— Ben, de şease luni am simţit venind clipa asta, spuse Nevada care-şi îmblânzi glasul, învârtindu-se ca o femeie în jurul lui. Nu ştiam încă ce o să fie. Dar Hettie mi-a dat să înţeleg. Iţi spun că ne-a ieşit norocul în cale... S'ar putea ca să-l ucid pe Less Setter, într'una din zilele astea... Tu du-te să-ţi vezi mama şi sora. Redă-le încrederea în tine. Eu am la ce să mă gândesc în lipsa ta. Dar întoarce-te mâine noaptea.

— La ce te gândeşti atât de mult? întrebă Ben curios.

— Ei bine, la California Red, răspunse Nevada, cu aerul cel mai serios. Acest vestit armăsar cu coama roşcovană, a iernat pe acolo sus la Mule Deer Lake.

— Nevada ! strigă Ben, pe ton de imputare.

— E un fapt, afară dacă toţi paznicii de vite nu m'au minţit. Şi eu nu văd de ce m'ar fi minţit. Red e al dracului de frumos ! Iarna e cel mai bun anotimp pentru prins caii. Am să-ţi dovedesc.

— E prea târziu acum. Uite primăvara şi vara cari vin. Tu şi cu Modoc, duceţi-vă deci mâine până la Mule Deer Lake.

— Ne-am înţeles. Preget să-ţi spun, Ben, dar e sigur că va fi mai mult de o echipă pe urmele lui Californian Red, şi de pe acum.

— Dece acum, mai curând decât iarna sau vara trecută ?

— Ei bine, am auzit o mulţime de lucruri în saloane, răspunse Nevada. Unul din crescătorii proaspăt îmbogăţiţi — erar Blaine — a oferit trei mii de dolari pentru Californian Red, în bună stare şi bine dresat.

— Blaine ! aruncă Ben mirat. E Hart Blaine. Nu-i decât unul. E vecinul tatei... Trei mii de dolari e o avere. El era totuşi atât de zgârcit, încât n'ar fi dat cuiva un măr din grădina lui.

— Asta te măguleşte grozav, zise Nevada. Numai tu ai să-l prinzi pe Red !

— Eu nu mă gândesc la bani ! Dar de ce

dorește Blaine atât de mult acest cal?

— Spune-mi, rogu-te, care ranchmen din California de Nord n'ar vrea să-l aibă pe Red gata dresat? Un cowboy mi-a spus că Less Letter oferă peste trei mii. Dar oamenii din Hammell cred că Blaine vrea armăsarul ca să-l dea de zestre fiicei sale.

Lucrul îi se păru lui Ben atât de ciudat, că-l pufni râsul. California Red, armăsarul acela sălbatic, atât de iute, pentru micuța Ina Blaine! Părea atât de caraghios. Și totuși Ina Blaine era singura ființă, căruia Ben i-ar fi îngăduit să aibe marele armăsar.

CAPITOLUL II

Honk ! honk ! honk ! Ţipetele ascuţite treziseră pe Ina Blaine. Ea deschise ochii şi în odaia slab luminată de zorile cenuşii şi reci, nu-şi dădu seama unde se află. Honk ! honk! honk !

— Oh ! gâştile sălbatice, exclamă ea deodată veselă, sunt acasă... sunt acasă !

Ina rămase culcată, privind fereastra care se lumina.

Ina Blaine era a treia dintr'o familie de şapte copii, patru băeţi şi trei fete. Era cea mai iubită de tatăl ei, un fermier din Kansas, care emigrase în nordul Californiei şi ocupase o mare întindere de pământ mlăştinos în jurul Tule Lake-ului. In vremea anotimpurilor umede pământul era inundat. Lucrase acolo, împreună cu alţi pioneri isteţi şi

averile lor fură atinse parcă de nuiaua lui Aladin când Tule Lake fu secat de guvern.

Fu trimisă într'un liceu la Kansas înainte ca norocul să fi căzut asupra tatălui ei. Acesta avea un frate la Lawrence, și Ina fu copilul lui alintat în timpul studiilor. O împrejurare după alta, în care intra și lipsa de bani și boala din familia unchiului, o împiedicaseră pe Ina să-și petreacă vacanța acasă, astfel că ea lipsi patru ani, în timpul cărora bogăția venise a lor săi.

— Vreau să văd partea caraghioasă din toatea astea — și râdea vorbind singură — căci e într'adevăr caraghios. Tata e atât de înfumurat, de ceremonios. Mama își bate capul cu o mie de născociri. Archie face pe grozavul ca fiul cel mai în vârstă al regelui vitelor. Fred și Bob părăsesc lucrul fermei pentru gulere albe și pentru fetele din oraș. Kate e logodită cu un avocat din Klamath! Nu prea o înțeleg. Ei! dar o să ne înțelegem, după ce vom fi făcut cunoștință... Dar Ben Ide ?.. . Nici o scrisoare din partea lui în acești ultimi ani. Mi s'a spus că Ben a apucat căi greșite, dar n'am crezut-o niciodată. Era cam original, dar bun. Și-o mai fi amintit de mine ?

Tânăra fată coborî și străbătu hall-ul ma-

re care avea legătură cu vechea clădire. Tatăl ei făcuse greşeala să ridice o casă mare lângă cea veche, durată din pietre şi trunchiuri de copac, dar aceasta arăta vădit că, cu tot rangul lui în lumea ranchmenilor, nu-şi părăsise de tot modesta locuinţă. Işi mai avea odaia sa şi biroul. Adăugase o bucătărie sălii, care acum cu mesele lungi şi cu băncile, fusese prefăcută în sufragerie pentru cowboy.

Ina aruncă o privire în această sală, care era goală acum, şi-şi auzi mama vorbind în bucătărie ; se grăbi ca s'o surprindă pe Miss Blaine care-l ajuta pe bucătar.

— Bună ziua, mamă. Unde sunt ceilalţi ? exclamă dânsa veselă.

— D-zeu să te binecuvinteze ! M'ai speriat ! zise mama, o femeie destul de voinică, cu părul cărunt. Nimeni nu s'a sculat, decât eu şi tata.

— Aşa ? Şi de ce mamă ? Archie avea obiceiul să mături grajdurile şi Kate să mulgă vacile, zise Ina râzând.

— N'o mai face acum, zise scurt Miss Blaine.

— Am să încerc cel puţin să mulg vacile.

— Ina, nu pentru asta te-a trimis tatăl la liceu, protestă mama ei cam alarmată.

— Dar şi d-ta ai obiceiul să mulgi vacile şi n'aş vrea să fiu altfel decât d-ta, zise cu blândeţe Ina, sărutându-şi mama.

— Tatăl tău are nădejdi mai mari pentru tine, Msr. Blaine. Cowboii trebue să vină să mănânce dintr'o clipă într'alta, zise dânsa. Ai face mai bine să pleci.

— Dece? Aş vrea să-i cunosc.

— Tatăl tău a spus că nu i-ar place să-i vadă roind în jurul tău.

— Zău? Şi dacă asta mă distrează? zise Ina veselă. Te-ai măritat cu tata când era cowboy.

— Dar nu era acelaş lucru.

— Aş vrea să ştiu de ce?

— Draga mea, eu eram lăptăreasă la ferma Kansas unde lucra Hart Blaine. Tu eşti fata unui ranchmen, care în curând o să fie milionar.

— Mamă, acest cuvânt e plin de făgăduieli, dar nu mă impresionează deloc, zise Ina cu seriozitate. Mă tem că tata şi cu mine o să ne ciondănim.

— Dar, Ina, tu altădată erai cel mai ascultător copil

— Am să fiu şi acum, mamă, dar cu anumite condiţii. Şi ca să încep numai decât,

fug, ca acei cowboy atât de interesanţi să nu mă vadă, cel puţin de data asta.

Ea se retrase în salonul pe care-l vizitase în ajun. Se ghemui într'un jilţ mare înaintea focului, după cum avea obiceiul să facă în copilărie şi vroia să-şi amintească de trecut, când năvăli Dall urmărit de Marvie. Vederea Inei întrerupse lupta. Dall era o fetiţă de doisprezece ani încă sfioasă şi neîndemânatică, Marvie un băiat drăguţ, de 14 ani, cu părul de culoarea paiului şi ochii albaştrii ca toţii Blainii, afară de Ina.

Incepu o convorbire, în care Dall punea întrebări fără sfârşit asupra obiceiului Kansasului, oraşelor, călătoriei, pe când Marvie stăruia ca Sâmbătă Ina să primească să facă cu el o plimbare călare şi să meargă la pescuit.

In clipa aceia, coborî sora ei mai mare, Katie.

— Mama zice să daţi zor cu mâncarea, căci altfel o să întârziaţi dela şcoală, spuse ea.

Ina îi urmă în sufragerie, unde aştepta Mrs. Blaine. Era o odaie veselă şi însorită, bine mobilată deşi prea luxoasă pentru casa unui ranchmen.

— Unde sunt tata şi băieţii? întrebă Ina aşezându-se.

— Bob şi Fred au mâncat devreme cu angajaţii, răspunse Mrs. Blaine şi adăugă ursuză: Câteodată tatăl tău mănâncă cu ei.

— Ina, avem o cabrioletă care ne duce la şcoală, înştiinţă Dall, cu o nuanţă de înfumurare atât de vădită la ceilalţi.

— Eu mă duceam pe jos, zise Ina, dar mărturisesc că drumul lung era destul de noroios iarna, şi plin de praf vara.

— Ah! mie îmi place să călăresc, zise Marvie. Ascultă, Ina, Dad îmi lasă calul şi cabrioleta în fiecare Sâmbătă. Poimâine e Sâmbătă.

— O să merg cu tine, răspunse tânăra fată. Şi mie îmi place să călăresc. Dad are cai cu şea?

— Ia spune unde-ţi sunt ochii? întrebă băiatul. Păşunele sunt pline de cai. Tot aşa în corral şi în şură. Şi cowboyi mi-au spus că ranchurile sunt pline. Tata e tovarăş cu un mare negustor de cai, Less Setter, care are echipe în tot ţinutul. Eu am doi cai. Dall are un poney. Bob şi Fred au o droaie. Spune-i tatei că-l vrei pe California Red şi o să vezi...

— Ce e California Red ? întrebă Ina cu interes. Un cowboy sau un cal ?

— E un armăsar, un roib sălbatic, cel mai vioi şi mai frumos din câte s'a auzit vorbindu-se. Roş ca focul. Ah ! Ina, zău că mi-ar părea bine să-l capeţi pe California Red.

— Ce să fac cu el Marvie ? Aş vrea un cal domesticit, unul pe care să pot să-l înşeuez eu însumi... să-l călăresc, să-l răsfăţ.

— Caii sălbatici ajung uneori cei mai domesticiţi, cei mai blânzi când sunt bine dresaţi.

— Atunci, zise dânsa râzând, am să-i spun tatei că-l vreau pe California Red, ca să văd ce o să spună.

Kate întrerupse convorbirea ca să-i zorească pe copii să se pregătească pentru şcoală. Ina ieşi cu ei şi-i întovărăşi, spre marea lor bucurie, până la capătul drumului.

Acest drum lung nu se schimbase. Ea recunoştea copacii, stâncile şi tufişurile depe marginea lui.

La înapoiere, descoperi apoi în depărtare silueta slabă a tatălui.

Cei câţiva cowboy cari erau acolo o zăriră când trecu pe dinaintea lor şi ivirea ei îi făcu să întrerupă lucrul.

— Ţi-am mai spus-o, Setter, e un negoţ

care nu-mi place, repetă tatăl ei cu nerăbdare, când Ina se apropie.

Atunci omul de pe căruţă se ridică repede şi Blaine se întoarce să-şi vadă fata.

— Hello ! tată, zise dânsa veselă. Dau târcoale peste tot ca să văd ce aţi făcut cu ranchul meu dela Tule Lake.

— Bună ziua, fetiţo, răspunse dânsul.

Avea ochii cenuşii, însă vioi, un nas coroiat ca un cioc de vultur şi gură mare sub mustaţa căruntă.

— Ina, îţi recomand pe unul din tovarăşii mei, Less Setter, care vine din Nevada, urmă Blaine.

Şi punând braţul în jurul umărului tinerei, o trase înainte spunând omului care era lângă el :

— Iată pe mica mea învăţată, care şi-a sfârşit studiile.

— Sunt mândru că te întâlnesc, Miss Ina, zise Setter politicos, ducând mâna înmănuşată la pălărie.

Ina îi mulţumi, şi, privind ţintă pe străin, întâlni în obrazul lui cu barba blondă doi ochi cu pleoape grele, cari păreau că vor s'o înghită. Setter nu părea tânăr, dar avea înfăţişare de om voinic, arzătoare, foarte deosebită de oamenii pe care-i văzuse Ina până

atunci. Chiar în acea clipă întâmplătoare, când n'o interesa deloc, îi făcu astfel de impresie, că ei îi pieri veselia. Se simţi deodată foarte neîncrezătoare în tovarăşul tatălui ei şi trebui să-şi dea silinţa să treacă peste această intuiţie feminină.

Deodată, cuvintele lui Marvie în legătură cu discuţia despre cai îi veni în minte şi se agăţă uşurată de acest subiect.

— Tată, zise dânsa, aş vrea un cal de călărie, zise dânsa cu vioiciune, întorcându-se către el.

— Fetiţo, poţi să ai o herghelie, zise dânsul. Avem o grămadă de cai de soi.

— Dar, tăticule, am visat totdeauna să am un cal într'adevăr minunat, urmă tânăra. Tăticule, vreau pe California Red.

— Ce? Acel armăsar sălbatic? zise Blaine uimit. Drace! toate echipele de vânători de cai din cele trei state au şi înghiţit praf în urma lui...

— Oh! trebue să fie minunat! exclamă Ina tremurând la gândul, care la început nu fusese decât o glumă.

— Miss Ina, e într'adevăr un animal de neasemuit, se amestecă Setter. L-am văzut odată, acum doi ani. Un animal de soi, cu mădularele subţiri, roşu ca focul, o coamă

de flacări. Şi nu-i un omorîtor de cai, ca atâţia armăsari. Cei mai mulţi dintre călăreţi şi vânători cred că, odată domesticit, o să fie foarte blând. Aşa că, cu făgăduiala tatălui d-tale... Sunt martor, Blaine, pentru cuvântul d-tale, bagă de seamă.

— California Red e al tău, Ina, dacă va putea fi prins, răspunse tatăl ei.

— Poate să fie prins, cred, zise Setter dus pe gânduri. Nu sunt decât puţine echipe după el. Adică se dau drept vânători de cai, dar e un pretext ca să fure vitele şi caii. Hall şi şleahta lui lucrează acum lângă Silver Meadow. Ceilalţi vânători, cari sunt pe urmele lui Red, sunt băieţii lui Ide şi tovarăşii lui. Ei fac daraveri mai mulţi sau mai puţin curate, dar sunt încredinţat că Ide vrea să pună neapărat mâna pe Red.

— Ide ? întrerupse Ina. Vrei să spui Ben Ide ?

— Da, zise Setter.

— Minţi, Ben Ide nu-i un hoţ de cai, exclamă dânsa deodată.

— Hai, fetiţo, fii liniştită, o întrerupe tatăl. Ai lipsit mult timp. S'au întâmplat multe lucruri altora ca şi nouă. Tot atât de mult rău ca şi bine !

— Tată, zise dânsa, silindu-se să-şi stăpâ-

nească furia care o cuprinsese, aveţi dovezi că Ben Ide a săvârşit acele fapte necinstite pe care i le imputaţi?

— Fetiţo, sunt o seamă de trăncăneli, răspunse tatăl. Puţin după plecarea ta de acasă, Ben îşi petrecea timpul în munţi, căci era nebun după caii sălbatici. Amos Ide, dacă îţi aminteşti, era om aspru; desigur îşi iubea fiul, cum te iubesc şi eu. Totuşi, nu izbuti să-l stăpânească. Avură o ultimă ceartă şi Ben plecă să trăiască după bunul lui plac. Nu l-am mai întâlnit de atunci, dar alţii l-au văzut. Mama lui se stinge de mâhnire şi când te duci la ei, numele lui Ben nu-i rostit. In ultimii ani am dus vite până în văile şi ţinutul de lângă Forlorn River. Acolo s'a aşezat el. Şi au dispărut un mare număr de vite şi cai. Atunci s'au povestit multe despre Ben, dar nu pot spune că s'a dovedit ceva.

— Nu-i greu să se pună pe socoteala cuiva aceste furturi într'un ţinut încă pe jumătate sălbatic, răspunse cu răceală Setter. Vitele, cari lipsesc tatălui d-tale sau altor ranchmeni, nu mai sunt niciodată regăsite. Asta înseamnă că sunt duse după munţi până în Nevada, sau hăt departe dealungul lanţurilor de munţi.

— O pricină mai mult ca să crezi că un tânăr de familie bună, altădată vecinul nostru şi... unul din prietenii noştri, nu poate fi învinuit că este un...

Fiindcă Ina se opri, neputând să rostească cuvântul, Setter scutură scrumul ţigării şi ridică asupra tinerii fete ochii săi spălăciţi cu privirea de nepătruns.

— Cunoşti oamenii după aceia cu care se întovărăşesc, zise dânsul. Tânărul Ide trăeşte alături de un indian Modoc, un vânturăţară şi un cowboy alungat din Nevada ca hoţ de cai.

— Tată, ceeace a spus Mr. Setter nu mi se pare drept, zise dânsa. Aceasta îmi face şi mai limpede amintirea lui Ben Ide. Nu cred ca Ben să fi furat ceva, chiar pentru ca să-şi scape viaţa. Cum s'ar fi putut schimba băiatul ăsta în aşa puţini ani ?

Atunci spuse hotărîtă tovarăşului tatălui ei :

— D-le Setter, dacă-mi amintesc de Ben Ide, va trebui să dovedeşti ce ai spus. Am să-l văd fără îndoială şi am să-i comunic ce-ai spus.

— Ce zici ? întrebă Blaine cu nerăbdare. E aproape o jignire pentru Setter. N'o să alergi

după băiatul ăsta, nu vreau să te văd că-i vorbeşti.

— Credeam dimpotrivă, că ai să mă duci să-l văd... de aceea eu...

— Fata mea, te-ai întors cu idei caraghioase, zise Blaine. Dacă asta ai învăţat la şcoală, îmi pare tare rău că te-am trimis acolo.

— Tată, eu am felul meu de a gândi, zise Ina turburată.

— Ei bine ! n'ai nevoie să te gândeşti să-l vezi pe Ben Ide. Asta e tot ce am de spus.

— Dragă tată, o să-l văd negreşit pe Ben Ide, zise Ina.

— Du-te acasă, îi porunci cu asprime Blaine.

Ina plecă repede, cu fruntea sus, obrazul arzând şi trecând pe lângă cowboy îi privi fără să plece ochii. Il auzi pe Setter spunând : „E neînfricată, mititica ! Hart, cu ea o să ai de furcă".

— De ce ai supărat-o în legătură cu tânărul Ide ? întrebă Blaine înfuriat. Mi se pare că eşti foarte pornit pe chestia asta şi că repeţi toate trăncănelile pe care le auzi.

Ina nu mai auzi urmarea. Când fu departe, se strecură deacurmezişul unei bariere şi se întoarse spre tufiş. Se aşeză sub un pin mare amintindu-şi toată convorbirea. Ar fi

vrut să se căiască, că fusese atât de bănuitoare față de un om atât de legat de tatăl ei și să-i pară rău de conflictul care urmase; dar nu era câtuși de puțin necăjită.

— Dacă e adevărat, bâlbâi dânsa, eu, într'un fel sau altul, am să-l ajut pe Ben să devină iar ce a fost.

CAPITOLUL III.

Ina luă o gustare numai cu maică-sa, Kate fiind plecată la Hammel cu Mr. Blaine şi se arătă plină de dragoste şi însufleţire.

— Mamă, vorbeşte-mi de familia Ide, ceru Ina în mijlocul multor altor întrebări.

— Oh! Blainii şi Idii nu mai sunt vecinii de altădată, răspunse Mrs. Blaine, dusă pe gânduri, şi asta din vina tatălui tău. Amos Ide a agonisit avere, dar aceasta nu l-a schimbat. Ii părem pretenţioşi. Mrs. Ide se arată foarte rece de câţiva ani. Mergea regulat la biserică, dar de când pastorul a propovăduit despre copilul-minune, nu mai merge. N'am fost la ei de un veac. Dar am văzut-o pe Hettie. A crescut. Fred îi făcea ochi dulci.

— E vânători de cai, zic cowboyi.

— Un fel de surghiunit, nu-i aşa? urmă Ina.

— Se povesteşte că Amos Ide a propus lui Ben să aleagă între îngrijirea ogoarelor şi viaţa liberă în munţi. Ben a preferat să plece de acasă.

Ina se simţi mai îmblânzită după această convorbire. Se hotărî să cerceteze singură şi să se ducă într'o zi la Mrs. Ide şi Hettie. Dar odată ce-i veni acest gând nu mai avu răgaz. Işi petrecu începutul după amiezii desfăcându-şi geamantanele şi împodobindu-şi odaia după gustul ei. Când sfârşi, se hotărî să meargă chiar în după amiaza aceia în vizita plănuită.

Ajunse la ferma Ide. Aceiaşi barieră veche. Totul se potrivea cu vechile ei amintiri. Se aştepta chiar să-l vadă pe Rever, câinele lui Ben, sărind în întâmpinarea ei.

Dar Rever nu veni. Ina trecu poarta şi fără să şovăie o luă pe drumul ce ducea în spatele casei. Trecu poarta principală şi bătu la uşă. Aceasta se deschise numaidecât; se ivi o tânără cu obrazul plăcut, cu ochii albaştrii şi părul încârlionţat. Ea privi o clipă pe vizitatoare.

— Hettie, nu mă recunoşti? întrebă Ina.

— Da şi... nu... oftă tânăra al cărei obraz se lumină.

— Sunt Ina Blaine.

— Oh ! de bună seamă. Ştiam că eşti d-ta, dar eşti atât de... schimbată şi drăguţă, zise Hettie cu o fermecătoare stânjeneală. Am auzit că te-ai întors. Sunt fericită că te văd. Intră. Mama e aici.

— Hettie, ai crescut uimitor, mai mult decât Dall sau Marvie, zise Ina intrând în marea bucătărie luminoasă, şi pot să-ţi întorc complimentul.

— Iţi mulţumesc, zise Hettie roşindu-se. Ai avut totdeauna obiceiul să spui lucruri plăcute, Ina. Intră. O s'o vezi pe mama.

Apoi o conduse într'un salon mare.

— Mamă, înştiinţă Hettie pe femeia cu obrazul trist şi blând care stătea lângă masă, iat-o pe Ina Blaine care vine să ne vadă, tocmai a doua zi după sosirea ei.

— Mrs. Ide, nădăjduesc că vă amintiţi de mine, zise tânăra.

— Ina Blaine, exclamă bătrâna cu glasul tremurând uşor şi grăbindu-se să-şi pună ochelarii. Desigur că-mi amintesc. Numele d-tale mi-e tot atât de obişnuit ca cel al Hettiei. Vasăzică, d-ta eşti, Ina. Nu te-aş fi recunoscut. Iţi urez bun venit la Tule Lake,

draga mea. Drăgălășenia de a fi venit să ne vezi te caracterizează. Le-am spus aseară, că n'o să te schimbi niciodată.

— Ba da, m'am schimbat, am crescut, Mrs. Ide, răspunse Ina luând mâna ce-i se întindea și, lăsându-se cuprinsă de un cald imbold, sărută obrazul bătrân, sbârcit. Dar sunt fericită că sunt acasă, iar eu... eu am de gând să rămân așa cum am fost altădată.

— Desigur că da, răspunse Mrs. Ide. Cu toate că acum ești d-ră. Vino și povestește-mi ce-i cu d-ta.

Ina nu întâlnise niciodată ascultători atât de binevoitori. Ea vorbi un ceas și sfârși cu sosirea la ea acasă.

— Imi face plăcere să te ascult, murmură Mrs. Ide. Nădăjduesc că schimbările întâmplate la noi n'o să te facă nefericită și mă rog pentru asta.

— N'o să fiu nenorocită, zise Ina cu înfocare ; mărturisesc că mi-ar fi plăcut să găsesc casa și pe ai mei așa cum i-am părăsit. Dar... am să încerc să fiu ca ceilalți.

— Ai să vii să ne vezi câteodată ? se interesă cu sinceritate Mrs. Ide.

— O să vin ca și altădată, zise Ina cu dragoste.

— Tatălui d-tale n'o să-i placă asta. E as-

pru, tot atât de aspru ca Amos Ide în anumite împrejurări.

— Am și avut o hărțuială... și am fost învinsă.

— Mamă, Ina e tot atât de curagioasă, ca atunci când se certa cu Ben, zise deodată Hettie cu glas tare.

Nu era o aluzie fericită, căci bătrâna păru că se întristează deodată. Inei îi păru rău că Hettie pomenise de Ben și simți că trebue să spue ceva despre asta, dar șovăi.

— Da, îmi amintesc bine de Ben și de certurile noastre, ca și de celelalte, zise dânsa cu simplicitate. Ar fi plăcut... să vorbim de timpul trecut, dar să lăsăm pentru altădată asta. Pe curând Mrs. Ide, o să vin să vă văd adesea... Hettie, vrei să mă petreci puțin? Trebue să-l întâlnesc pe Marvie și Dall.

— Cu plăcere, răspunse Hettie.

Odată ieșită din casă, Ina se simți stânjenită, cum trebue să fie și Hettie, și abia la capătul drumului găsi mijlocul să facă pe sora lui Ben să vorbească. Intorcându-se deodată spre ea, îi spuse pe neașteptate:

— Acum vorbește-mi de Ben.

Hettie se îngălbeni și ochii îi se umeziră.

— Ai auzit ceva? întrebă dânsa cu glas răgușit.

— Clevetiri, zise repede Ina. Nu cred un cuvânt, Hettie, spune-mi adevărul.

— Ce bine-mi pare că te aud vorbind astfel! exclamă Hettie, apucând mâinile tinerei. Nu sunt prea multe de spus despre Ben. Era nebun după libertate şi cai sălbatici. Era mai tare decât el. Tata l-a gonit de acasă şi a făcut din el un surghiunit. Mama a fost atât de mâhnită... şi eu deasemeni. S'au spus tot felul de minciuni despre fratele meu şi de când a venit Setter la Tule Lake e şi mai rău.

— Ah! acest Setter nu-mi place deloc. A spus grozăvii despre un prieten al lui Ben, un cowboy venit din Nevada.

— Il urăsc, Ina, izbucni Hettie cu o roşeaţă întunecată în obraz. Aş putea să-ţi spun de ce, şi asta afară de minciunile lui despre Ben.

— Nu-i nevoie, Hettie. Acest om e un mincinos... Nu-l cred pe Ben în stare să fure... *Nu pot s'o cred!*

— Vai! el n'are de partea lui decât pe mama şi pe mine. Tata nici nu vrea să audă despre el... Atâta tămbălău pentru că unui băiat îi plac caii! Mă îmbolnăvesc, când mă gândesc la asta.

— Ei bine, Hettie, suntem de aceiaşi păre-

re, urmă Ina liniştită. Acum nu mai mă întrebi : ce să facem ? dar cum să facem ?

— Trebue să-l scăpăm cu orice preţ, pe Ben, până ce n'a să fie prea târziu, zise Ina, roşind.

— Trebue ? D-ta şi cu mine ? întrebă Hettie, cu glas încet în care se ghicea mirarea.

— Da, d-ta eşti sora lui, iar eu... tovarăşa de joacă ; desigur singurile prietene, afară de acel cowboy Nevada... Hettie, m'am gândit la acel cowboy de care Setter spune că e hoţ de cai. Eu cred că e un tovarăş bun pentru Ben. Era singur şi părăsit. Poate că şi lui îi plac caii. Hettie, trebue să-i vedem pe aceşti băeţi, mai ales pe Ben, şi, dacă trebue, să mergem călare până la Forlorn River.

— Am să mă duc, cu toate că tata ar fi în stare să mă omoare dacă ar şti, zise Hettie, înspăimântată.

— Să aşteptăm puţin. Poate să se întâmple ceva. Putem să trimitem o scrisoare lui Ben. Poate că a auzit şi el de întoarcerea mea şi vrea să mă vadă.

— Doreşte, Ina, dar n'o să poată veni, chiar dacă îi trimiţi o scrisoare, zise Hettie cu mâhnire.

— Bietul Ben ! Ce ghinion grozav. Hai, uite capătul drumului şi-l zăresc pe Marvie

care coboară drumul. O să te revăd curând, Hettie. Până atunci, aminteşte-ţi că suntem unite printr'un complot.

— Oh ! Ina, aş vrea să te strâng în braţe, exclamă Hettie cu glas pătimaş.

— Ei bine, fă-o.

Dar tânăra se şi întorsese şi cobora drumul alergând.

— — — — — — — — — —

Veni Sâmbăta. Ina şi-o petrecu cu Marvie în aer liber, o frumoasă şi lungă zi de primăvară.

Inoptase, când se întoarseră cu trăsura pe drumul ranchului. Ina se simţea obosită, dar ciudat de fericită. Totuşi, sora ei Kate o primi cu o observaţie neplăcută despre dezordinea îmbrăcămintei şi tatăl încruntă sprincenile, zărindu-l pe Marvie. Ea se grăbi să facă baie, să-şi schimbe vestmintele şi coborî repede la masă. Cineva desigur că potolise entuziasmul tânărului care povestea cum îşi petrecuse ziua, dar Ina simţi că nimic n'ar fi putut să nimicească amintirea pe care o păstra, nici să-i răpească bucuria. Incepu să vorbească veselă despre aventurile ei : fugise, se căţărase, pe când Marvie pescuia şi ea l-a ajutat să scoată din apă un peşte mare care se sbătea.

— Ei bine, zise tatăl, cred că a fost plăcut. Dar acum eşti domnişoară. Marvie ar fi putut să facă ceva mai bun decât să te ducă la Forlorn River.

— Am fost numai la gura râului, deasupra Hammell-ului, protestă tânărul, dar nu dincolo de coline.

— De ce nu dincolo de coline? întrebă Ina cu vioiciune. Vreau să merg peste tot călare. Sâmbăta viitoare o să mergem până la lac.

Mr. Blaine se ridicase, cu o tuse de care Ina îşi reamintea foarte bine.

— Destul Marvie. O să faci din soră-ta o adevărată desfrânată, zise dânsul cu asprime. Sâmbăta viitoare, n'o să ai nici cal, nici trăsură.

— Dar, tată, Ina nu poate să meargă atât de departe, protestă Marvie, roşindu-se.

— E cineva care o s'o ducă pe Ina cu maşina.

—Ah! ah! bănuesc că e acel tip Servell Mc Adam, zise Marvie cu scârbă.

— Servell Mc Adam? cine-i ăsta? întrebă Ina, cercetând cu privirea când pe Marvie, când pe tat-său.

— Băiatul a ghicit de data asta, zise Mr. Blaine râzând. Am uitat să-ţi vorbesc de

Servell. E un tânăr frumos din Klamath. Tatăl său mi-e prieten. Are cele trei prăvălii. O să-l vezi în curând pe Servell. L-am poftit pe Duminică la masă.

— O să-mi facă plăcere, desigur, zise Ina pe un ton firesc şi cu ochii la Marvie. Băiatul nu părea să aibe aceiaşi plăcere.

După masă, când fură singure în salon cu Dall, Ina îi ceru câteva desluşiri despre acel tânăr care avea să vină Duminică.

— E un orăşean, răspunse Marvie. Un fel de filfison, care face fasoane.

— Nu-ţi place?

— N'am motive pentru asta, dar te desfid să mă vezi vreodată că merg cu el la pescuit.

— Sunt lămurită. Dar, zise Ina, gândinduse, nu-mi amintesc să-l fi văzut pe tata poftind tineri la masă, Duminica...

— Ina, eu am auzit ceva, dar să nu spui că o ştii dela mine, murmură Marvie, uitânduse pe furiş în jurul lui. Ştie şi Dall, căci era cu mine.

— Mă faci într'adevăr curioasă, zise Ina serioasă.

— L-am auzit vorbind pe tata lângă şură cu Mr. Mc Adam. Vorbeau despre o chestie importantă. Acest Mr. Mc Adam e tatăl lui Servell, care vine Duminică. E grozav de

bogat. Are mai multe prăvălii. El şi cu tata sunt pe cale să uneltească ceva şi e vorba de tine.

— Marvie! ce tot îndrugi? exclamă Ina uimită.

— Intreab-o pe Dall, răspunse băiatul.

— L-am auzit pe tata spunând că dacă Servell ţi-ar face ochi dulci şi l-ai place numaidecât, ar fi minunat, răspunse Dall, ai cărei ochi străluceau la gândul că destăinuia ceva însemnat.

— Ai spus-o cuiva? întrebă Ina.

— I-am spus mamei şi a auzit şi Kate. Mama era foarte stânjenită, cum e totdeauna. Kate ne-a trimis la plimbare în bucătărie. Era întărâtată. Iubitul Katei, care e în oraş, e prietenul lui Servell Mc Adam.

— Te rog să nu mai spui nimănui.

— Iţi făgăduesc, răspunse Marvie, ridicând asupra sorei sale ochii plini de dragoste. Dar Ina, dacă îl laşi pe acest tip să vină aici şi să-ţi facă curte, eu... eu n'am să te mai iau niciodată la pescuit.

— Nu-ţi face sânge rău, Marvie... O să mai mergem împreună la pescuit, când vei vrea să mă iei.

— — — — — — — — — —

Duminică dimineaţa, când intrară în bise-

rică, tatăl luându-şi un aer înţepat, mama silindu-se să fie la înălţimea rolului şi Kate îngâmfată ca un păun, Ina îşi dădu seama, că erau, mai ales ea, ţinta multor priviri. Acest fapt n'o stânjeni, dar o împiedică să-şi dea frâu liber curiozităţii. Ea şedea între Marvie şi Dall.

Dall se gândea că Ina face senzaţie. Când toată lumea îngenunchie, după predică, pentru rugăciune, Marvie se apleacă către ea şi murmură :

— Servell Mc Adam e tocmai în faţă, lângă iubitul Katei. Ce pereche de gogomani !

Ina îşi ascunse obrazul, rugându-l încet pe Marvie şi prin semne să tacă.

După ce slujba se sfârşi Ina fu înconjurată de toate vechile cunoştinţe. Mulţi îi făcură o primire călduroasă, dar ea auzi totuşi şoptindu-se unele cuvinte acre-dulci.

Ridicarea tatălui ei în lumea dela Tule Lake, stârnise — vedea ea bine — pizma şi dispreţul multora.

Ii fu recomandat logodnicul Katei, bărbat mai în vârstă, al cărui nume nu-l putu desluşi. Insoţitorul lui, un tânăr blond cu mustaţă încârlionţată şi cu ochii albaştrii galeşi, era Mr. Servell Mc Adam. Purta mănuşi şi avea baston. Desigur îi se părea ceva foarte

plăcut să fie recomandat Inei ; dar nu vru să se dea gol şi urechea ascuţită a Inei nu putu să prindă nici un cuvânt care să dovedească plăcerea acestei întâlniri.

Lumea se împrăştie încetul cu încetul. Mr. Mc Adam se ţinea scai de Ina, care făcu semn lui Marvie să stea lângă dânsa.

— Sunt poftit la dvs., zise dânsul. Vrei să mergi cu mine ca să-ţi arăt, un cal de trap iute şi sprinten.

— Mulţumesc, Mister Mc Adam, zise Ina, mi-e frică de caii iuţi. Am să mă înapoiez cu părinţii mei.

Tânărul păru jignit. Ina salută şi se îndepărtă cu Marvie, care-i strângea mâna. Se cocoţară amândoi pe scaunul pe care şedea Dall. Mr. Blaine, care deslegase caii dela barieră, se urcă la rându-i şi-şi văzu fata.

— Servell nu te-a rugat să mergi cu el? întrebă dânsul.

— Ba da, răspunse Ina.

— Atunci, ce cauţi aici?

— Tăticule, îmi place mai bine să mă întorc acasă cu Marvie şi Dall, răspunse tânăra.

In faţa celorlalţi copii, tatăl îşi stăpâni un răspuns mai aspru. Ina îl văzu ridicând din

umeri şi-l auzi murmurând printre dinţi. Ea rămase tăcută în tot timpul drumului.

— — — — — — — — — —

Masa îmbelşugată ţinu mult. Lui Marvie i se dădu o însărcinare care ţinu un ceas, iar Dall fu trimisă în odaia ei. Kate se plimba cu logodnicul, iar Mr. şi Mrs. Blaine, fără să se scuze, o lăsară pe Ina singură cu musafirul. Ea înţelese că totul fusese pus la cale şi simţi mai mult milă decât furie. Era o copilărie şi nu prea de duh. Atunci se hotărî să înveselească pe acest tânăr atât de vrednic ca să fie alesul ei, şi începu prin a fi drăguţă, dar Mr. Mc Adam o întrerupse cerându-i să facă o plimbare cu maşina. Când văzu că ea nu-i de aceiaşi părere, spuse că Duminica lua totdeauna o d-ră cu el la plimbare.

— Te înţeleg, răspunse Ina. E foarte drăguţ din partea d-tale. Nu-i târziu şi mai ai încă timp s'o faci.

El o privi cu gura căscată, ca şi când făcea parte dintr'un neam necunoscut, şi când înţelese în cele din urmă că ea îl trimitea cu drăgălăşenie să alerge după alta, nu-şi putu stăpâni nemulţumirea.

— Voiam să te duc la Lakerveile. Spusesem unor prieteni că vin să te iau. Ei bine,

nu-i nimic, atâta pagubă, o să mergem Duminica viitoare, zise dânsul.

Nici nu-i trecu prin gând, că Inla n'ar fi putut primi nici atunci.

Convorbirea se însufleţi iarăşi şi el o întrebă despre viaţa dela liceu şi de rudele ei din Kansas. Pentru dânsa era un subiect plăcut; dar curând îşi dădu seama că un singur lucru îl interesa pe Mr. Mc Adam: să ştie cu ce fel de tineri se întâlnise. Atunci ea aduse convorbirea chiar despre el. Lucrul era uşor, şi ea nu mai trebui decât să asculte.

Servell era samsar. Multe prăvălii, nu da pe datorie, afaceri mari, ceasuri lungi de lucru şi lefuri mici pentru slujbaşi, despre toate aceste lucruri vorbea cu iuţeală. Timpul liber îl pierdea cu caii aprigi, îngrijirea persoanei sale şi cu fetele drăguţe. Nu-i plăcea viaţa în aer liber.

— Să mergem să ne plimbăm puţin în curte, zise Ina ridicându-se.

Cum să scape de acest pisălog? Ei cercetară corralii, şurele şi şoproanele, caii; Mr. Mc Adam găsia la toate cusururi. Nu putea suferi viaţa de fermier.

— Ai să fii mulţumită să trăeşti la Kla-

math Falls, zise dânsul, cuprins parcă de o inspirație neașteptată.

— Intr'adevăr! murmură Ina, înăbușindu-și un hohot de râs. Numai dacă mi-ar veni Marvie în ajutor, zise dânsa.

Supărarea tinerei ajunse la culme când Mc Adam, descoperind tufișul cu copaci mari din spatele casei, vroia să meargă într'acolo.

La o adică, ajungea sentimental. Ina se lăsă dusă acolo, dar îi se părea că săvârșește un fel de pângărire. Acolo, Servell îi luă mâna pe care încercase de două ori s'o atingă cu sfială.

— Mister Mc Adam, cred că înțeleg, zise dânsa, dar d-ta nu mă înțelegi. N'am obiceiul să las pe nimeni să-mi apuce mâna.

— Dar... ce-i așa de rău asta?

— Nu, într'adevăr, dar nu-mi place.

— Aș putea să-ți spun că nu ești prea șireată, dar nu vreau, zise dânsul jignit.

— Și atunci?

— Apoi de, n'o să mă faci să cred că ești o mironosiță, după atâția ani petrecuți la școală cu o mulțime de Tomi, Dicki și Harry. Apoi, e un început prost pentru noi, dacă trebue să fii... dacă suntem... dacă lucrurile sunt...

Privirea serioasă și întrebătoare a Inei îl făcu să se oprească deodată.

— Mister Mc Adam, ești greșit, zise Ina. Noi — dacă vrei să înțelegi prin asta d-ta și cu mine — n'am făcut nici un fel de început. Hai să ne întoarcem acasă.

El o întovărăși îmbufnat. Ina îi dădu foarte repede prilejul să-și ia rămas bun și să plece.

Numaidecât Ina își ceru scuze și se întoarse în odaia ei.

Un ceas de gândire îi potli furia și scârba. Ea nu știa de fapt, în care scop se purta tatăl ei astfel. Când musafirii plecară, ea îi zise:

— Tată, de ce m'ai lăsat singură cu Mr. Mc Adam?

— Dar, răspunse Mr. Blaine, când ea repetă întrebarea, Servell venise să te vadă.

— Dar nu-l cunoșteam și nu i-am cerut acest lucru.

— Asta n'are nici o importanță. Eu i-am cerut să vină.

— De ce? urmă Ina, dându-și seama că liniștea ei energică nu-i plăcea.

— Servell e un tânăr elegant. Tatăl său mi-e prieten și poate să mi-l fac tovarăș.

Mi-am închipuit că tu şi Servell o să vă îndrăgostiţi.

— Iţi mulţumesc. Asta îmi lămureşte purtarea lui Mr. Mc Adam. I se pare că mi-a căzut cu tronc

— In acea clipă, Marvie izbucni într'un hohot de râs.

— Taci din gură şi pleacă, porunci Mr. Blaine.

Apoi întorcându-se spre fata lui care se roşise, urmă :

— Ina, nu tăgăduesc că i-am spus lui Servell că o să-ţi placă.

— Imi pare rău, dar nu-mi place nici de frică.

— Asta e prea de tot. Dar cred că o să-ţi placă când o să-l cunoşti mai bine.

— Nu prea cred, zise Ina.

— Tatăl lui Servell şi cu mine avem o mare afacere, zise Mr. Blaine, răsuflând cu greutate, ţinând în sus cu mâinile sale mari cuţitul şi furculiţa. Sunt oameni foarte înfumuraţi, foarte puternici. Dacă l-ai bruftuit pe Servell, asta o să-mi pricinuiască neajunsuri.

— Nu vreau să-l bruftuiesc nici pe el, nici pe unul din prietenii sau tovarăşii d-tale reluă Ina. O să fiu totdeauna politicoasă cu

ei, dar nu vreau să mă mai laşi singură cu Mr. Servell sau cu oricare alt băiat.

— Tată, Ina e vrăjită încă de Ben Ide, întrerupse Katei cu răutate.

Inei îi năvăli tot sângele în obraz.

— Ar trebui să fii măgulită de purtarea lui Servell Mc Adam cu tine, zise Kate cu ochii scânteietori.

— Ascultă, Kate, nu sunt atât de încântată ca tine de complimentele unuia din oraş, reluă Ina, scoasă din fire. Se pare că-i atragem mult de când ne-am îmbogăţit.

La aceste cuvinte, Mrs. Blaine izbucni în lacrimi, ceeace avu ca urmare să oprească cearta familiei.

In acea seară Ina se aşeză lângă fereastra din odaia ei întunecată. Amintirile copilăriei şi tinereţei îi năvăleau în minte. Ben Ide! Zărea înalţii munţi negri după care era Ferlorn River şi, aplecându-şi capul pe pervazul ferestrei, plânse.

CAPITOLUL IV.

Ben încălecă pe calul lui sur şi străbătu Forlorn River, îndreptându-se spre Nord, plin de gânduri neliniştitoare. Socotise timpul ca să ajungă la Hammel târziu după amiază ; dar calul era iute şi, cuprins de căinţele sale zadarnice şi de dorinţele fără nădejde, uită să-l mâne încet.

Ajunse la Hammel mult înaintea ceasului pe care-l hotărâse, şi după ce legă calul la bariera din faţa marelui magazin Ketcham, intră. Ii părea bine că-şi plătise datoriile. Primirea lui Ketcham fu destul de prietenoasă şi asta-i făcu plăcere.

Pe când vorbea cu el, interesându-se de noutăţi, Strobel, şeriful ţinutului, intră în salon. Ben îl cunoştea bine şi ştia ce trebue să creadă despre acest ofiţer cu faţa slabă şi ochii mici cari clipiau.

— Ce mai faci? răspunse Strobel la bună ziua lui Ben. Nu te-am văzut de cel puţin un an. Ce-i cu d-ta?

Vroia să răspundă, când Strobel urmă, coborând glasul:

— Ei bine! Ben, trebue să-ţi mărturisesc că se povestesc multe lucruri ciudate despre d-ta...

Şi şeriful îi spuse unele chiar foarte neplăcute.

— Charlie, sunt minciuni neruşinate, zise Ben cu însufleţire. Mă cunoşti din copilărie. Nu-mi cere să-mi dau osteneala să mă apăr.

— Ben, te încredinţez că n'am crezut niciodată toate astea, când a fost vorba de d-ta, urmă Strobel. Dar tovarăşii d-tale? Acel Modoc avea nume rău înainte de a fi cu d-ta. Şi Less Setter jură că Nevada era, în alt ţinut, hoţ, bătăuş şi ţintaş de frunte la carabină.

— Ştiam despre Modoc, zise Ben serios, dar ştiu tot atât de puţin ca şi d-ta despre trecutul lui Nevada. De când sunt împreună cu mine, s'au purtat bine, Charlie. N'ar fi putut să facă nimic necinstit, fără ca să-i descopăr eu. De altfel, vreau să sfârşesc cu toate aceste clevetiri.

— Ben, sunt grozav de fericit că te aud

vorbind astfel, răspunse şeriful. Am fost totdeauna de partea tatălui d-tale, până când a dat de o mină de aur. Cred că a fost prea aspru cu d-ta. Acum, nu te aprinde prea mult, dar să ştii că poţi să te bizui pe Charlie Strobel.

— Crede-mă că sunt foarte mândru de asta, Charlie, răspunse Ben cu un zâmbet fericit.

— Nu pomeni nimănui despre toate astea. Am multe necazuri de câtva timp ; nu pot să pun mâna pe o şleahtă de hoţi, acolo în munţi, şi am poruncă să-i arestez. Tatăl d-tale şi Hart Blaine fac parte din consiliu. Ştii ce înseamnă asta. Acum, Ben, vino la biroul meu, şi o să te pui să juri ca delegat, în taină, bineînţeles. Ai să fii cu ochii în patru, în munţi, şi dacă ai să găseşti inşi cari dau de bănuit, înhaţă-i pe loc.

— Mulţumesc de încredere, Charlie ; nu vreau să mă leg, dar am să deschid ochii şi am să-ţi fac semn cât mai repede.

— Ne-am înţeles. Imi faci un mare serviciu.

— O clipă, Charlie, adaugă Ben, când şeriful îi întinse mâna. Cine e Less Setter ?

— Drace ! Să fiu al naibii dacă ştiu, zise Strobel gânditor. A venit dela răsărit ; vor-

beşte frumos. Face afaceri mari cu vite, cai. Acum e prieten bun cu Hart Blaine.

— Da, zise Ben, gândindu-se la rândul lui. Totuşi, Charlie, am să-ţi spun ceva confidenţial: supraveghează-l pe Less Setter şi încearcă să afli ce ascund afacerile lui. Asta nu poate pricinui nici un neajuns şi poate că o să ai surprize.

Se despărţiră la uşă, Strobel mergând cu paşi greoi şi dus pe gânduri. Ben, căzut într'o visare adâncă, se duse să-şi ia calul. Când se apropie de barieră, văzu înaintea prăvăliei o trăsurică pe două roţi. Pe când deslega calul şi se pregătea să sară pe şea, îşi aminti că n'avea chibrituri şi, ţinând calul de căpăstru, se îndreptă spre trepte.

O tânără în albastru sărise uşor din trăsurică. El ridică ochii. Era Ina Blaine, subţirică, care se oprise şi-şi pironia marii săi ochi negri asupra lui.

— Ben Ide! Nu mă recunoşti? întrebă tânăra.

Bucuria, imputarea blajină, cei se citea în ochi, îl treziră din turburare.

— Ina! zise dânsul, strângând mâna pe care i-o întindea.

— Oh! Ben, cât de mult te-ai schimbat! exclamă dânsa. Iată-te bărbat! Ii cercetă o-

brazul cu oarecare nelinişte în ochii negri. Dar te-am recunoscut. Eşti sănătos? Totul merge cum trebue?

— Totul mergea într'adevăr bine acum un minut, răspunse dânsul.

— Oh! dragul de Ben! totdeauna acelaş, zise dânsa veselă şi roşi.

O stinghereală îi cuprinsese pe amândoi. Ben încercă să i se împotrivească.

— Eşti uimitoare, Ina. Nădăjduesc că întoarcerea d-tale acasă te-a bucurat mult.

— Da şi nu... Aş avea să-ţi spun atâtea lucruri... Nu putem vorbi aici; dar când ne revedem?

— D-ta trebuie să spui, Ina, răspunse dânsul, privind-o drept în ochi.

Ea privi în depărtare, şovăitoare şi fericită se întoarse spre el:

— Trebue s'o întâlnesc pe sora d-tale la 8 seara, pe drumul dintre casă şi şosea. Nu vii?

— Intr'adevăr, diseară o s'o văd pe Hettie şi pe mama. Dar mă tem că te primejdueşti mult venind să mă întâlneşti.

— De ce Ben?

— Lumea o să flecărească dacă ne-o vedea împreună. Atunci, tatăl d-tale...

— Imi plac primejdiile. Spune-mi că vii cu Hettie la întâlnire.

— Dacă într'adevăr... doreşti... da.„ am să vin, răspunse dânsul, apăsând pe acest ultim cuvânt.

— Mulţumesc. La revedere până la opt, zise Ina depărtându-se.

Ben urcă treptele şi intră în prăvălie. Nu-şi mai amintea pentru ce venise acolo. Era cam ameţit.

— Tânărul Mc Adam era în trăsurica familiei Blaine, lămuri în taină Ketcham, ca şi când ar fi aşteptat ca Ben să vorbească.

— Nu l-am văzut... Mc Adam? Cine-i ăsta?

— Tatăl său e mare negustor din Klamath, fiul mare craiu. Acum face curte Inei. Se spune, că Hart Blaine ar vrea să-l aibă de ginere.

Ben plecă repede de tot. Respingea cu dispreţ toate aceste bârfeli, dar asta nu-l împiedica să fie jignit. Işi aminti atunci ce-i spusese Nevada de Mc Adam.

Amurgul se lăsase asupra ţinutului Tule Lake, când el o luă pe drumul, unde pe vremea copilăriei alerga desculţ.

Işi reaminti toată tinereţea, în amintiri fugare. Ce mult trecuse, ce departe! Nimic din toate astea n'o să se mai întoarcă. Era

un isgonit care se strecura pe furiş în casă. în lipsa tatălui. Il cuprinseră ruşinea şi furia. Greşeala nu era numai a lui.

Când ajunse aproape de poartă, o tânără abia desluşită în noapte, se apropie pe furiş.

— Ben ! strigă dânsa încet.

— Da, iată-mă, răspunse dânsul încet.

Ea i se aruncă în braţe şi-l strânse foarte tare, plângând. El îi înapoie sărutările. Cât era de mare, de femeie acum, de voinică. El nu-i mai recunoştea decât glasul.

— Ei bine, Hettie ? murmură dânsul, adânc mişcat.

— Oh ! Ben, sunt atât de fericită că te văd, răspunse. Cât eşti de mare ! E frumos din partea ta, că ai venit să ne vezi numai decât. Asta o datorez lui Nevada al tău. E băiat bun. Să intrăm repede în casă ca s'o vezi pe mama. E singură. Dar ar putea să vină cineva. O să-ţi vorbesc după aceia. Nădăjduiesc că surpriza n'o să facă rău bietei mame. Simte atât de mult nevoia să te vadă ! Vino. Incet, faci sgomot cu pintenii.

Hettie dechise uşa. Bucătăria era goală. El se strecură în urma ei. Bogăţia nouă a tatălui nu schimbase nimic acolo. Tictacul vechiului ceasornic îl gâtui aproape. Tot aşa

bătuse când frăţioru-său Jude era în agonie. Trecuseră atâţia ani de atunci!

Hettie se întoarse spre el în lumină, cu obrazul palid, ochi strălucitori şi cu o rugăminte pe buze.

— Mamă! chemă Hettie cu glas înăbuşit, iată pe cineva care vine să te vadă.

— Bine, copila mea, pofteşte-l înăuntru, răspunse cu bunătate mama din salon.

— Nu, eşti rugată să vii aici, răspunse Hettie.

Fu o clipă de tăcere. Inima lui Ben bătea în acelaş timp cu ceasornicul. Hettie înaintă spre uşa salonului. Ben auzi sgomotul unui scaun dat la o parte, apoi paşi înceţi ca a unei bolnave. O umbră străbătu lumina odăii. Atunci el văzu trăsăturile mamei şi tot sbuciumul ce-i cuprinsese sufletul se potoli.

— Mamă! strigă dânsul, neputând să mai păstreze tăcerea. Din două sărituri fu lângă cercul de lumină al lămpii. Mamă-sa îl recunoscu. Durerea, îngrijorarea, bătrâneţea zugrăvite pe obrazul ei păreau că au pierit ca prin farmec.

— Ben! fiul meu! Oh! copilul meu! exclamă dânsa, strângându-l din toate puterile în braţe.

Puţin mai târziu, Hettie îl duse în curte unde luna arunca pete de lumină şi umbr. Merseră până la zăbrele.

— Să aşteptăm aici. Poate o să vină cineva, pe care deasemeni doreşti să-l vezi, zise Hettie atrăgându-l pe o bancă în întuneric. Oh! Ben! rugăciunile mele au fost împlinite. Ştiam că mama avea nevoie să te vadă şi să audă din gura ta că toate acele poveşti cari se spun nu sunt decât minciuni. Tu ai convins-o. Acum e altă femeie; acum totul o să meargă bine şi tata o să sfârşească prin a-şi da seama de adevăr.

— Hm! Mi-e teamă că n'o să mă ierte niciodată.

— Nu-l cunoşti bine. Dacă izbuteşti în afacerile tale, o să-şi schimbe părerea. Tatei îi plac munca, izbânda, banii. Prea mult chiar. Ascultă, mi-e să nu uit. Trebue să-ţi spun numaidecât că tata şi Mr. Setter au de gând să cumpere nişte pământuri acolo în partea lui Forlorn River. Bagă de seamă, Ben. Dacă e o afacere bună, foloseşte-te şi tu.

— Nevada e de aceeaş părere, zise Ben. Avem fiecare câte o bucată de pământ şi mai putem să cumpărăm trei. Câţi acri sunt în de cinci ori o sută şaizeci?

— Prostule! 800 de acri, e foarte simplu.

— Drace ! o cifră grozavă. Ei bine ! am să încerc. Mâine iscălesc contractul. Moore și Sims s'au săturat de seceta asta care nu se mai sfârșește. Vor să vândă repede și bine. Dar n'am mulți bani puși deoparte ; asta poate să mă ruineze.

— Asta o să te facă bogat, zise Hettie cu energie. Fă așa încât afacerea să fie încheiată când o să vină tata și Mr. Setter să cumpere. Aș vrea să le văd mutra... Ben, ți-am scris că Mr. Setter nu-mi place. Mai întâi a și încercat să fie prea... intim cu mine.

— Iată încă ceva împotriva lui, mormăi tânărul.

— E mai de osândit pentru câte a flecărit despre tine. Omul ăsta parcă e o reptilă. Dar tata ține mult la el și dânsul nu face decât una cu Mr. Blaine.

— Nu te necăji când e vorba de Setter, dar fă în așa fel ca să nu te afli în calea lui. Mă gândesc că mulți o să aibă surprize la anul. Dar acum după ce te-am văzut, o să-mi vie și mai greu că te pierd pentru mult timp.

— Dar n'o să mă pierzi, zise Hettie, strângându-i brațul. Oh ! m'am aliat cu tine și am pe cineva care să mă ajute. Nu vă pierdem noi din vedere, pe tine și pe Nevada.

— Noi? şi cine e cealaltă?

— Ina Blaine, murmură Hettie.

— Crezi?... zise Ben neîncrezător. Dar tresărise. Era prea mult, tot ce se întâmpla de 24 de ceasuri! Şi cum rămase uimit, Hettie urmă: Aşteaptă s'o vezi pe Ina.

— Ina? Dar am văzut-o! Am întâlnit-o azi la Hammell. Mi-a cerut să vină s'o întâlnesc iar, când va veni să te vadă.

— Nu, nu se poate! Ce noroc! Nu vezi că totul merge strună?

— Asta nu dovedeşte nimic decât că Ina e tot atât de fermecătoare şi bună. Cu toate că a auzit vorbind de decăderea mea, ea îşi primejdueşte numele bun ca să arate că are încă încredere în vechiul ei prieten.

— Prietenul ei! îşi bătu joc Hettie. Tu şi Ina vă iubiţi, asta e lămurit. Te încredinţez că ea te iubeşte, Ben... o ştiu mai bine ca oricine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu spune prostii! zise Ben înfuriat.

— Şi tu parcă n'o iubeşti? întrebă soră-sa fără să se tulbure.

— S'o iubesc! Nici prin gând nu mi-a trecut vre-odată, reluă Ben cu glas răguşit. Nu... nu, desigur că nu. Cum aş îndrăzni oare? Eu, un biet vânător de cai, gonit de

familie, făcut de ocară și înfierat ca un surghiunit sau un hoț!

— Taci din gură, iat-o... murmură tânăra. Marvie e cu ea. E de-ai noștri, Ben, te adoră! Vorbește Inei cum i-ai vorbit mamei...

Și, ridicându-se, ea alergă pe drum în întâmpinarea celor două umbre care se apropiau. Ben rămase fără să se miște, cuprins de mii de sentimente contradictorii, și, tremurând când văzu în lumina lunii silueta aceea înaltă și subțire...

Era ea, cu capul descoperit, cu părul ridicat de vânt. Cât era de frumoasă!... Pe când Hettie luă cu dânsa pe băiat, Ina străbătu fâșia de lumină care o lumina și înaintă încet în întuneric, întinzând mâinile. Se izbi de bancă.

— Ben! murmură dânsa gâfâind.

— Ina!

— Mă temeam că ai plecat... Am întârzit.

Se așeză lângă el, aplecându-se ca să-l privească, cu ochii încă neobișnuiți cu întunericul.

— Hettie mi-a spus că ți-ai văzut mama, Ben. Sunt atât de mulțumită, că-mi vine să plâng... Ai liniștit-o, nu-i așa?

— Da, murmură dânsul.

— Ia-i dovedit că toate acele clevetiri des-

pre d-ta sunt mincinoase, că ai rămas acelaş om cinstit şi i-ai făgăduit că în cele din urmă, tatăl d-tale, care s'a arătat atât de aspru, o să aibă prilej să fie mândru de fiul său.

— Da, Ina. Dar dacă ai şti cât sunt de slab şi nehotărît... Mă tem că i-am făgăduit mai mult decât o să pot să ţin.

— Prietene, pentru mama şi Hettie care te iubesc atâta, trebue să ajungi acolo; dar nimeni nu crede mai mult decât mine în d-ta...

— Ina! nu m'ai spune astfel de lucruri... bâlbâi Ben. Ce poţi să ştii despre mine după atâţia ani de lipsă?

— Inima d-tale s'a schimbat?

— Nu, slavă Domnului! nu, murmură dânsul, plecând capul.

— Ai făcut cuiva vre-un rău, de când ai plecat de acasă?

— Nu, zise dânsul, numai mamei, neascultând-o. Dar, înţelege-mă, Ina, nu puteam să lucrez la fermă; voiam să fiu un cowboy, un călăreţ... Tata, încercând să-mi nimicească pornirea pentru viaţa în aer liber, n'a făcut decât să mi-o sporească.

Şi el începu să povestească în fraze scurte şi mişcătoare, viaţa sa liberă şi singuratică

la Forlorn River. Apoi vorbi de prietenii săi credincioşi, tovarăşii muţi: caii sălbatici galopând printre coline, de frumuseţea lui California Red, care fuge ca o flacără printre bălăriile înalte.

— Ben, dacă tatăl d-tale ar fi înţelegător, ar recunoaşte că sunt multe de făcut în acel ţinut pe care-l iubeşti atâta, zise Ina cu seriozitate, şi te-ar ajuta. Dar ar trebui să izbuteşti fără el, prietene, căci el e tot atât de aspru ca şi lava de acolo şi n'o să cedeze decât învins de evidenţă. Tata e şi mai încăpăţânat decât al d-tale. Averea i-a sucit capul şi am găsit totul schimbat la noi. De când m'am întors, m'am şi certat cu tata din cauza unui anume Less Setter care te-a învinovăţit că furi cai. I-am zis că nu e adevărat şi că o să trebue să-şi dovedească spusele.

— Cum, Ina, îmi iei astfel apărarea şi încă faţă de tatăl d-tale? exclamă Ben, mişcat până în fundul sufletului.

— Da, Ben, a fost cea dintâi hărţuială. Am mai avut multe de atunci cu ai mei, mai ale cu soră-mea, Kate. Nu ne înţelegem deloc.

— Nu mi-am închipuit niciodată că ai astfel de neplăceri acasă! Ah! toţi fermierii

aceştia îmbogăţiţi, ce ticăloşie! Dar Hart Blaine o să vrea desigur să te mărite cu unul din tovarăşii lui ca Setter, sau... prostul ăla de Mc Adam de care mi s'a vorbit...

— Oh! Ben! Iţi închipui o singură clipă măcar că aş face-o? zise Ina ridicându-se jignită.

— Nu, nu... Iartă-mă, Ina... De când am plecat, am trăit o viaţă atât de aspră, aproape sălbatică, dar crede-mă că nu te-am uitat.

— Bietul meu prieten, te înţeleg, zise dânsa cu blândeţe serioasă. Ai suferit mult, pentrucă eşti mândru, dar caută să vezi lucrurile aşa cum sunt.

— Cum, Ina, nu te înţeleg. Nu sunt decât un biet prost... Eu nu sunt decât un simplu vânător de cai, iar d-ta eşti fata unui fermier bogat. Astfel văd eu lucrurile şi ar fi mai bine...

Ea se ridică deodată, stând înaintea lui, cu faţa luminată de o rază de lună care străbătea prin frunziş; puse mâinile pe umerii tânărului şi-l privi cu atâta dragoste, că acesta se pregătea să deschidă larg braţele, când Hettie se ivi deodată gâfâind:

— Ben! se întoarce tata cu trăsura... Trebue să mă duc în casă. Rămas bun. Trimite-l pe Nevada să ia scrisorile... Bună seara, Ina.

D-ta şi Marvie strecuraţi-vă spre câmp...

Ben se ridică iute, şi, pe când soră-sa fugea spre casă, băiatul veni la el.

— Hello ! Marvie. Ai grijă ca tata să nu-ţi vadă sora aici, murmură dânsul. Şi când vii la Forlorn River să pescueşti cu mine ?

— In curând. Iţi făgăduesc.

Ben auzi copitele cailor lovind pământul şi aproape numai decât glasul tatălui său. Se înfioră. Ina sta lângă el, liniştită şi palidă ca şi când n'ar fi pe lume taţi răi.

— Ina, nici nu ştii cât bine mi-ai făcut ! Mi-ai redat încrederea în mine. Am să încerc să ajung... acolo. Adio, Ina.

— Nu... nu adio, Ben... în curând !

Strânse mâna pe care ea i-o întinsese şi fugi dela ranchul tatălui său ca un hoţ urmărit.

Puţin după miezul nopţii ajunse acasă, îşi duse calul în corral şi se îndreptă cu pas greiu spre coliba sa.

Nevada şi Modoc nu se întorseseră încă din excursie. Ben ştia că n'o să poată dormi. Simţea nevoia să puie orânduială în gândurile lui, după o zi atât de plină de emoţii... Se simţea schimbat.

Mai întâi nu-şi mai ura tatăl şi începea să întrezărească putinţa de a-i cuceri stima.

Apoi, se simţea împăcat cu maică-sa şi cu Hettie. Ce n'ar face ca să înlăture mâhnirea pe care le-o pricinuise! Şi toate acestea se întâmplaseră datorită amestecului Inei. Ce loc o să aibă în viaţa lui!... Cât de mult o iubea!...

CAPITOLUL V.

Somnul sbuciumat al lui Ben fu întrerupt la răsăritului soarelui de un tropăit pe pragul colibei.

Nevada şi Modoc se întoarseră.

— Pe cuvântul meu! Mai e încă în pat, zise primul intrând.

Ben îl privi pe cowboy mâniat.

— Am chef să te bat, strigă dânsul.

— Dar, dragul meu, ce-am făcut? întrebă Nevada.

— M'ai trezit, strigă Ben Ide.

— Ei, drace! Cred că era şi timpul Aveai vise atât de plăcute? reluă cowboyul râzând.

— Vise? Nu, dar uitam...

— Ce ai făcut în oraş?

— Ah! nu-i bine să te duci la oraş; e îngrozitor când te întorci.

— Cum ai găsit-o pe mama, bine? întrebă Nevada.

— Destul de bine. Mai bine decât nădăjduiam. I-a făcut atât de multă plăcere că m'a văzut!

— Desigur. Și cum îi merge Hettiei? reluă repede cowboyul. E schimbată, nu?

— Ah! ori că e schimbată! Nu puteam să mă obișnuesc s'o văd atât de mare. Cât era de mulțumită! și, cu voe bună și plină de încredere!

— E caraghios, nu-i așa? zise Nevada cu glas tărăgănat. Apoi.. l-ai întâlnit pe bătrânul tău tată?

— Nu, mulțumesc lui Dumnezeu!

— Nici pe cineva care te socotește hoț?

— Dar l-am văzut pe șeriful Strobel și ne-am împrietenit.

— Foarte bine! Atunci, de ce aceste gemete?

La aceste cuvinte Ben Ide lăsă capul în jos, cufundat în gânduri neplăcute.

— Pot să pun rămășag că ți-ai văzut buna prietenă, exclamă Nevada, ca și când ar fi înțeles deodată.

— Ce?... bâlbâi Ben tresărind.

— Iubita d-tale din copilărie, cum o numește Hettie. Acea d-ră care s'a întors dela liceu

şi care face un milion de dolari, aceea pe care cowboyi o numesc perla ranchului Tule Lake.

— Tăcere! sau îţi dau cu ceva în cap! strigă Ben.

— Dumnezeule! merge prost! zise Nevada. Dar dacă mă goneşti, cine o să-ţi aranjeze această chestiune de dragoste?

— Nevada, e îngrozitor să te aud vorbind cu... atâta sânge rece... ca şi când.,,

— Dar, dragul meu, trăeşti în lună şi trebue să vezi limpede lucrurile. Mărturiseşte că ai văzut-o pe Ina Blaine?

— Da, şi asta îmi face rău...

— Ah? Ea cel puţin nu-i schimbată, ca ceilalţi din familia Blaine?

Ben se ridică, încurajat deodată, ca să povestească ce i se întâmplase.

— Cred că eşti îndrăgostit, dragă, spuse Nevada.

— Aşa cred şi eu, oftă Ben.

După această destăinuire, Nevada se purtă într'un chip cu care Ben nu era obişnuit.

— Haide, scoală-te, copilule mare, zise dânsul cu răceală, şi ochii luminaţi de o scântee nu se mai adresau tovarăşului său. Avem de lucru. Lasă toate aceste slăbiciuni... Poţi să-ţi iubeşti prietena după cum

merită şi să-ţi zdrobeşti inima pentru ea; asta o să te facă om. Ideia mea se încheagă din ce în ce. Avem să jucăm o partidă mare, Ben Ide, cu tot ce avem, cu dragostea şi cu viaţa. Il cunosc pe Setter. A făcut desigur o intrigă şi a te bârfi pe tine face parte din planul său. Setter nu vrea pe nimeni care să-i stea în cale.

— Află, dragul meu, că am şi altceva contra lui...

Nevada se aplecă, cu urechea aţintită.

— Ah! şi anume ce?

— Mă tem să-ţi spun...

— Dar, deoareec ai început, spune-mi.

— Hettie mi-a mărturisit că Setter a fost prea... intim cu ea...

In aceiaş clipă Ben se simţi apucat de o mână de fier şi ridicat deasupra patului. Nevada îl privia cu ochi grozavi.

— Spune, eşti sigur? întrebă dânsul cu glas şuerător.

— Da. Poţi s'o crezi pe soră-mea. Ea nu mi-a dat amănunte şi mi-a spus numai că a vrut să-şi îngăduie oarecari familiariatăţi faţă de ea.

— Am să-l ucid! eclamă Nevada, lăsându-l pe Ben atât de fără veste încât acesta recăzu deodată pe pat.

— Eu sunt mai supărat decât îţi închipui, Nevada, dar nu-i o pricină ca să-l omori. Linişteşte-te, dragă. Mi-ar părea foarte rău să intri la închisoare pentru soră-mea.

— N'o să mai fii de părerea asta când o să-l cunoşti pe Less Setter cum îl cunosc eu, reluă Nevada sălbatic. Să mâncăm. Avem o grămadă de lucruri de făcut, dragă.

Ben se simţi înflăcărat de patima şi energia tovarăşului său.

— Dar toate planurile noastre de deunăzi? zise dânsul. Trebue să cumpărăm pământurile Simsilor şi pe acelea ale vecinilor, să prindem alţi cai, şi câte şi mai câte. Dar nu mi-ai spus ce ai găsit d-ta şi Modoc.

— Ei bine, nu vreau să te văd încălecând calul d-tale cel mai sălbatic şi să ne laşi nouă toată munca, zise Nevada fără să se grăbească.

— Nu mai ai încredere în mine?

— Oh! când cineva e îndrăgostit, nu mai poţi să te bizui pe el.

— Nevada, eu cred că şi d-ta eşti îndrăgostit de soră-mea. Nu mai eşti acelaş.

Obrazul lui Nevada se înroşi şi se opri din lucru ca să se uite la Ben cu privire pătrunzătoare. Mâna lui slabă tremura.

— Şi să zicem că aş fi îndrăgostit de Hettie? întrebă dânsul.

— Păi! Uite. E tot atât de limpede ca şi nasul d-tale.

— Dragă, eu nu sunt vrednic să şterg praful de pe micuţii pantofi ai Hettiei. Ţi-o spun. Dar m'am schimbat de când am întâlnit-o.

— Nevada, eu nu cred că ai fost vreodată prea rău. Şi cât despre mine, ţi-aş încredinţa sora. I-am spus-o.

— Ce? i-ai spus... Dumnezeule! exclamă Nevada cu glas tremurător. Şi ce a răspuns?

— Hettie s'a făcut roşie ca un trandafir, zise Ben râzând. Mi-a răspuns: „Dar, Ben, eu n'am decât 16 ani!" Nevada, fără îndoială că-i placi sorei mele. In familia noastră suntem cam originali, dar când iubim, iubim pe veci. Nu mai e nevoie să-ţi spun că tata te va goni cu ciomagul dela ranch, dacă te-ar găsi dând târcoale pe acolo.

— Destul. Imi plac oamenii de felul d-tale. Ben Ide Iţi datorez mai mult decât ţi-aş putea plăti vreodată.

— Nu ne mai datorăm nimic, Nevada.

— In privinţa asta, nu sunt de părerea d-tale. Dar dacă priveşti bine lucrurile, iată-ne doi nenorociţi vânători de cai, alungaţi

de familia lor şi destul de nebuni ca să iubească pe fetele a doi dintre cei mai bogaţi şi încăpăţânaţi ranchmeni din California de Nord. Mărturiseşte, că e totuşi caraghios, aproape tot atât de caraghios ca şi când ai primi în pântec loviturile de copite ale unei mârţoage.

— Poate să pară caraghios altora, mai ales unor caraghioşi ca acel Mc Adam, dar nu pentru noi. E măreţ, e grozav şi o să fie poate scăparea noastră.

— Ah ! iată că începi să ai bun simţ !... Şi acum gata cu pălăvrăgeala. Să ne strângem mâinile, Ben. Să ne împlinim făgăduelile, pe Dumnezeu, ori dacă nu, o să murim. Câţi cai ai la păşune, pe fluviu ?

— Patruzeci. Dar de ce ?

— Cât fac ?

— Nu vreau să-i vând...

— O să-i vinzi. O să trebue. Care e preţul lor la Klamath ?

— O sută de dolari de cap, poate mai mult.

— Bine. Aşa îmi ziceam şi eu, dar nu eram sigur. Acum, Ben, spune-mi câte din aceste capete vrei să laşi să plece.

— Nici unul ! exclamă tânărul.

— Haide, haide, linişteşte-te. Ascultă : e

întâia carte pe care o joci în partida începută pentru Ina Blaine.

— Ne-am înțeles, Nevada. Câți cai îți trebue? reluă el, ca și când cuvintele i-ar fi fost smulse.

— Treizeci de capete. Acestea fac 3000 de dolari, destul ca să cumpăr cele trei pământuri. L-am văzut eri pe Sims și l-am întrebat dacă vrea să vândă. Credea că glumesc. Ar da aproape 160 acri numai ca să scape de acolo. Le are de trei ani și suntem la al șaselea an de secetă. E sărăcit, ca și vecinii lui. Fără îndoială că Less Setter a pus achii pe aceste pământuri. El cumpără pentru Hart Blaine, dar ar vrea să le aibă pe câteva sute de dolari. Mi s'a spus la Hammel că Blaine a cumpărat, aproape pe nimic, douăsprezece ranchuri în împrejurimi.

— E foarte greu pentru micii ranchmeni, cari au sărăcit în urma unei secete atât de lungi.

— Blaine și-a pierdut capul, de când s'a pomenit deodată bogat. E ca un cowboy beat cu buzunarele pline de bani. Și nu uita că e vrăjit de Less Setter.

— Totuși... e greu ! oftă Ben. Hai să sfârșim repede această afacere de cai, afară numai dacă nu-mi dorești moartea. Treizeci din

cei mai buni cai ai mei! Îmi mai rămân zece. Zece! Pe care să-i păstrez?

— Lasă-mă să-i aleg pentru d-ta, zise Nevada râzând batjocoritor.

— Ah! dar nu. Iată: Gray și Knockey, firește, Jupiter, Brushy, Modoc Black, Gander sunt cei șase la cari țin mult. Aș muri mai curând de foame, decât să mă despart de ei. Acum trebue să aleg între Sandy și Bers, Simple Simon și Blue Boy...

— Oh!, Ben, n'o să șovăi pentru Sandy. Iubesc acest animal. Mi l-ai dat, dar ...

— Atunci ia-l pe Sandy numai decât, exclamă Ben sălbatic, umblând ca un turbat prin odăiță. Vezi și d-ta cât e de greu.

— Da, da... Dar nu fii prost. Păstrează-ți pe cei ce-ți sunt mai dragi, eu pe ai mei, asta face poate doisprezece. E destul. O să prindem altă herghelie, și cine știe, dacă o să putem — iartă-mă dragă — dar când o să-l prindem pe California Rer o să-l îndrăgești tot atât de mult și o să vrei să-l păstrezi?

— N'o să-l păstrez niciodată. O să i-l dau Inei în taină, și o să-l vând tatălui ei. Pun rămășag că asta o să-l măgulească.

— Oh! aș vrea și eu s'o zăresc pe tânăra aceea! Hai să ne punem lucrurile pe cai și

să sburăm până la păşune ca să sfârşim povestea.

Ben şi Nevada încălecau şi plecau în goană spre drumul de lângă fluviu.

Niciodată nu i se potrivise lui Forlorn River mai bine numele : un râu sărac, cu apă stătută.

— Incă o lună ca asta, zise Nevada, şi râul n'o să mai fie decât o mocirlă. E adevărat noroc, Ben, că am găsit acest izvor.

Ben descoperise un isvor de apă rece şi limpede, cu o cantitate însemnată.

— Iată de ce ne putem face jocul, zise Nevada. Acest izvoraş preţueşte cât o mină de aur.

— Socotesc că ni s'a întors norocul, zise Ben liniştit. Intr'adevăr, am uitat de această pleaşcă.

— Ah ! ah ! Acum am să despart caii. Du-te la poarta ţarcului. Am să-ţi las aici preferaţii şi pe cei doi ai mei.

Cele trei pământuri, pe care Nevada şi Ben vroiau să le cumpere, cuprindeau întreg bazinul numit Mule Deer Flat. Ben, nu trecuse pe acolo de un an. Ce schimbare îngrozitoare !

Cei doi oameni se îndreptară spre o colibă făcută din trunchiuri de copaci unde se o-

prise Modoc cu caii încărcaţi. Acolo locuia Sims, un cowboy ajuns ranchmen. Părea istovit. El şi tot ceeace îl înconjura arăta nenorocirea vremurilor grele.

— Descălecaţi şi intraţi, zise dânsul prietenos. Unde mergeţi cu această frumoasă herghelie? Dar cum faceţi, că aveţi cai atât de iuţi?

— Nevada, lasă-mă să vorbesc, zise Ben, văzând că tovarăşul său face pe grozavul. Sims, am venit aici să-ţi cumpărăm pământul. D-ta şi cu tovarăşii d-tale vreţi să vindeţi?

— Mai întrebi! răspunse ranchmenul. Dar, spune, nu vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Ba da. Nevada şi cu mine vrem să încercăm, zise Ben sincer. Care e cel din urmă preţ?

— Ascultă... opt sute de dolari ar fi prea mult? răspunse Sins şovăind.

— E prea puţin, reluă Ben. Iţi dau o mie. Adu-i repede pe Moore şi Nagel. Am treizeci de cai acolo, în corralul vostru. Poţi să-i vinzi mâine la Klamath cu câte 100 de dolari. Şi dacă ştii să-i vinzi, poţi să capeţi două sute. Ce zici?

— Pe cuvântul meu că primesc, exclamă

Sims, şi am să spun că eşti un băiat de ispravă, Ben Ide.

Afacerea fu încheiată, tovarăşii lui Sims fiind cel puţin tot atât de nerăbdători ca şi el. Pe la amiază erau gata de plecare spre Klamath Falls.

Ben observase purtarea ciudată a lui Sims, care părea în acelaş timp încântat şi îngrijorat. S'ar fi zis că i-a dat ceva prin cap. In cele din urmă Moore sosi cu toată familia într'un care mare.

— Uite-i pe aceşti nenorociţi, observă Nevada plin de milă. Soţia lui Moore plânge de bucurie. Le-ai făcut mult bine.

Caii fură scoşi din corral şi îndreptaţi spre nord, când Sims chemă pe Ben şi, aplecat pe şea, îi spuse încet:

— Ide, când am să vând partea mea de cai şi am să fiu cu hârtiile în regulă cu d-ta, o să mă duc în ţinutul grâului, spre Wahsington. Nu spune nimănui ce ţi-am destăinuit.

— De ce? întrebă Ben uimit de purtarea lui Sims şi de destăinuirea lui.

— Ai să poţi face aci crescătorie mare de vite, urmă dânsul.

— Da, mai târziu.

— Ascultă. Ai fost cinstit cu mine; vreau

şi eu să fiu la fel cu d-ta. Dacă-ţi încredinţez ceva, jură-mi că ai să taci.

Ben întinse mâna, pe care Sims o strânse cu putere.

— Ei bine ! uite despre ce-i vorba. Am fost silit să mă întovărăşesc cu acea şleahtă de hoţi de vite, care se ascunde după Silver Meadow. Trebuiam s'o fac, căci altfel muriam de foame. Cineva, pe care n'ai putea să-l bănueşti vre-odată, un mare negustor de vite, sprijină această ceată. Sunt convins, i-am supraveghiat. Acum, iată părerea mea: nu te întovărăşi cu nimeni şi n'avea încredere în nici unul din aceşti negustori şi ranchmeni. Ai grijă să nu laşi nici o vită aici, până ce hoţii vor fi dispărut. Şi apoi... supraveghiază şi d-ta...

După aceste cuvinte, Sims dădu pinteni calului şi porni în goană, lăsându-l pe Ben năucit

— Ce ţi-a spus Sims ? întrebă Nevada apropiindu-se.

— Nu pot să-ţi spun, Nevada, dar sunt lucruri îngrozitoare... zise Ben încă impresionat.

— Ah ! Ah ! Ei bine, dragă, tot ce ştiu e că am pus mâna pe 480 de acri din cel mai

bun pământ al ținutului și, dacă vrei să mă asculți, să-l lăsăm câtva timp paraginit.

— Felicitările mele, ai pătrundere, zise Ben cuprins de admirație pentru istețimea cowboyului.

— Pentru noi creșterea vitelor trebue să fie o chestie deosebită. Ceeace ne interesează, e întâi să prindem, să creștem și să vindem cai. Când o să străbatem moșia, o să știm ce avem de făcut. Și ca să începem, putem să mergem mâine până la câmpurile de lavă și peșterile de ghiață. Fiindcă veni vorba, am uitat să-ți spun că Modoc a descoperit alaltăeri o mare herghelie de cai sălbatici cari se îndrepta spre peșteri.

— E adevărat? urlă Ben, grozav de ațâțat.

— Caii s'au săturat să bea apă mocirloasă când au un izvor limpede și proaspăt. Modoc îmi povestea, în legătură cu aceasta, cum prindea tribul lui vite.

— Ce noroc! Ai știut asta când m'ai îndemnat să vând caii?

— Desigur!

— Modoc l-a văzut pe California Red?

— Nu, dar eu l-am văzut, zise Nevada.

— Bine, nu mai trebue să ne gândim la el acum. O să-l prindem când zăpada o să-l

gonească de pe coline. Asta ne lasă vreme să lucrăm.

— Hai, începi să ai puţin bun simţ. La drum!

Nu trebuia mare pătrundere ca să-ţi dai seama că afacerea era minunată: peste 400 de acri de pământ întins, un pământ cenuşiu foarte roditor într'un anotimp cu ploaie normală; apoi toată întinderea lui Mule Deer Lake, care era acum un îngrozitor bazin galben.

Ben şi Nevada, ajunseră în ţinutul sălbatic. Nici un sgomot, nici o vietate. Din toate părţile, din copacii morţi cădea o ploae de ace.

Modoc îi duse în curând în ţinutul peşterilor. Cuprindeau desigur ghiaţă de unde curgea o apă limpede. Işi înălţară corturi. Modoc plecă pe jos să vadă dacă poate să dea de urmele cailor sălbatici.

Pe povârnişurile canionului creştea iarbă ofilită în destulă cantitate ca să-i hrănească. Ben simţea crescând în el încrederea în noua lui stea; văzu că nu se înşelase când Indianul se întoarse.

— Sunt lucruri bune! exclamă dânsul într'un suflet, am găsit vechea peşteră a Modocilor... urme... apa... o să facem o capcană... o să prindem mulţi cai...

CAPITOLUL VI.

Indianul îi duse în afară de pădure, pe lavă, care era acum tare ca oțelul și acoperită cu mii de puncte.

In cele din urmă, Modoc se opri lângă copacii și tufișurile care mărgineau o largă scoborâre de teren, cam cât un acru, adâncă și înfățișând un minunat corral natural. Ochiul deprins al lui Ben găsi repede drumul îngust și umblat în panta repede și care se lărgea pe măsură ce coborârea era mai ușoară. Ducea într'un fel de sală uriașă.

— Iată ceva de porunceală, exclamă Nevada.

— Așa e la poalele acestei peșteri, zise Ben.

— Da, răspunse indianul. O gaură mare plină de apă acoperită cu ghiață.

— Nevada, suntem bogați! Să cercetăm intrarea; pe urmă o să ne dăm părerea.

Ben auzise pe indian cum aveau obiceiul Modocii să pândească noaptea lângă această văgăună, caii cari coborau să se adape. Atunci fugeau să închidă repede drumul îngust. Această capcană era foarte simplă. Cercetând intrarea ei, lui Ben îi fu aproape rușine de o vânătoare atât de ușoară. Totuși, erau două greutăți: una că aici caii nu veneau decât în anotimpurile foarte secetoase; iar a doua că, odată închiși în acea scobitură, ar fi fost greu să-i scoți fără să le faci vre-un rău. Dar asta n'avea de ce să sperie vânătorii încercați. Ben știa cum să umble cu caii, iar Nevada arunca lațul ca nimeni altul.

Modoc se depărtase și începuse să doboare copacii tineri. La rândul lor, cei doi oameni ridicară o barieră atât de grea, încât o duseră cu mare greutate și ascunzând-o pe jumătate printre bălării, o înțepenină cu blocurile de lavă, care slujiseră altădată pentru aceasta.

Se îndeletniciră apoi cu ridicarea taberei și înainte de a însera, erau la locul lor, bine ascunși de scobitură. Modoc găsi urma și locul potrivit ca să se pue la pândă, după

bătaia vântului or să doarmă şi să vegheze pe rând. Ben alese prima veghe şi, pe când tovarăşii săi se odihneau înveliţi în pături, el îşi luă vesel postul în primire.

Nu simţea nevoia să doarmă şi nu voia să piardă nimic din senzaţiile acelei nopţi.

Simţea că mai este ceva mai frumos decât ceeace vedea : cerul de un albastru întunecat, stelele strălucitoare, pacea şi strălucirea acestei singurătăţi. Ghicia că dragostea îl face să înţeleagă mai bine această frumuseţe şi la acest gând simţi un adevărat entuziasm. Nenorocirea se sfârşise ; pentru el se ivea altă viaţă, luminată de dragostea lui crescândă. In acel loc şi în astfel de ceas simţea tăria şi măreţia vieţii.

Deodată, auzi sgomotul unor copite grele pe stâncă. Caii sălbatici veneau să se adape. Trecuse de mult de miezul nopţii. El mai aşteptă înainte de a-şi trezi tovarăşii, vrând să se bucure singur până la capăt de fericirea lui.

In cele din urmă îl atinse încetişor pe Modoc, care se întoarse spre locul de unde venea zgomotul : Oh ! murmură dânsul cu glas înăbuşit.

Dar Nevada fu mai greu de trezit.

— Tăcere ! zise Ben, vin caii.

— Iată-i ! murmură Modoc.

Umbre negre începeau să se ivească în beznă. Ben nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Dragostea lui pentru acest fel de vânătoare ajunsese la culme... dar o umbră îi întunecă bucuria : California Red nu era acolo. Minunatul armăsar nu putea să fie prins într'o văgăună.

Nevada îl apucă pe tovarăşul său :

— Ben ! uită-te acolo !

Un minunat armăsar negru se ivi în lumina lunei. Părea aprig şi sălbatic şi dispăru în văgăună, pe când ceilalţi, un lung şir de toate culorile şi toate mărimile, negri şi cenuşii, împestriţaţi şi albi, făceau să se rostogolească sub picioarele lor bucăţi de lavă.

Când zgomotul se linişti, indianul, care stătuse pe vine cu ceilalţi doi, se ridică fără zgomot. Ben se ridică şi el, dar Nevada îl opri.

— Daţi-le timp ! Ei nu bănuesc nimic. Nu trebue să le trezim băgarea de seamă.

Vremea li se păru nesfârşită până ce ultimul trecu de margine.

Ben, gâfâind de nerăbdare, aştepta ca zgomotul să se liniştească ; apoi deodată dădu semnalul şi toţi trei se repeziră înainte. Indianul, ajuns cel dintâi, închise poarta grea.

— Indrăzniţi! Toţi laolaltă, murmură Ben apucând bariera.

Merseră clătinându-se sub povara grea până la crăpătura mare. In câteva clipe trecerea fu închisă şi bariera bine înţepenită.

Se ridicară câteşi trei, leoarcă de sudoare.

— Ei? ce ziceţi? Sunt înăuntru poate o sută, zise Nevada. Nu trebue decât să ne mişcăm puţin şi totul e al nostru.

— Ah! dragă, crezi că sunt atâţia? Ar fi într'adevăr, prea frumos, zise Ben ştergându-şi fruntea.

— Cum! prea frumos... Ce o să spui când o să punem mâna pe California Red?

— Să mergem acum acolo sus. Bietele animale nici nu bănuesc ce au păţit.

— Ei bine, am să vă spun planul meu, zise Nevada care se gândea. Trebue s'o scoatem bine la capăt. Chiar acum am să-I trimit pe Modoc la Hammell să cumpere fân, grăunţe, sârmă, frânghii şi cue. In timpul acesta, noi o să facem o îngrăditură şi un corral. Apoi, când o să se întoarcă Modoc, o să ducem toate cumpărăturile şi o să dăm de mâncare cailor cari o să fie înfometaţi. Incetul cu încetul o să-i ducem pe unii în corral, pe când partea mai însemnată o să rămână acolo şi o să se obişnuiască să ne vadă... Ce ziceţi?

— Planul e bun. Eşti un tip grozav!

— Da, însă până atunci vreau să trag un pui de somn.

— Eu nu. Incepe să se reverse de ziuă. Am să veghez.

— Ce? E într'adevăr mişcător să fii îndrăgostit!... Dar, dragă, eu vreau să dorm şi să mănânc ca de obiceiu.

Lui Ben i se părea că luna nu apune destul de repede, ca să se ivească zorile. Din când în când auzea din văgăună nechezaturi înăbuşite şi tropăituri. Dar capcana era bună. Luna apuse în curând, umbrele se şterseră, se lumina de ziuă.

Cei trei oameni se târâră sub umbrarul unui tufiş până la văgăună. Nevada trebue să fi văzut cel dintâi, căci îi dădu lui Ben un ghiont, care-i tăie răsuflarea. Ben se uită la rându-i: o herghelie însemnată acoperea scorbura, alta era acolo unde drumul începea să urce. Cei din urmă, în faţa barierii, stăteau nemişcaţi, alăturaţi ca şi când şi-ar fi înţeles soarta desnădăjduită.

— Drace! murmură Nevada, plin de uimire. Ai văzut acea mulţime? E grozav! Sunt cel puţin 150 de capete.

Modoc, de obiceiu nepăsător, părea şi el de astădată impresionat.

— Nu numai grozav, zise dânsul, toţi buni!...

— Să-i mai privim... apoi, repede la lucru!

— Cred că poate să ne vadă acum, zise Nevada. Ben se ridică şi el. Atunci caii înebuniţi, începură să alerge într'un zgomot îngrozitor, tropăiau şi nechezau, începeau să urce, lovindu-se de alţii cari erau în faţă. Se ridică un nor de praf, **alb-roşiatic. Nevada** îi striga, dar în zgomotul îngrozitor nu se desluşia nici unul din cuvintele lui. Ben îl trase îndărăt şi se grăbiră să-l ajungă pe Modoc, care se îndrepta spre câmp.

Masa fu veselă. Modoc fu trimis apoi să-şi îndeplinească însemnata lui însărcinare, iar ceilalţi doi începură cu râvnă lucrul. Totuşi se întrerupseră de câteva ori ca să se ducă la caii prinşi. De fiecare dată urma o învălmăşeală îngrozitoare. A doua zi trecu ca şi cea dintâi; dar a treia zi, caii începură să se obişnuiască să-şi vadă învingătorii.

In răstimp veni Modoc cu toţi caii de povară greu încărcaţi. Căruţele trebuiau să ajungă la capătul drumului chiar în seara aceea.

Le trebui două zile ca să despacheteze şi să ducă toate cumpărăturile. Caii prinşi

ajunseseră slabi și jigăriți, dar nu în chip îngrijorător. Venise clipa să le dea hrană; dar nu voiră să se atingă de ea, cât timp văzură pe oameni. Totuși, a doua zi dimineața pierise tot fânul.

Văzând că încercarea lor izbutise, Ben și tovarășii lui scoaseră un strigăt de bucurie. Acum nu se mai îndoiau de izbânda deplină. Își urmară lucrul. Ridicară îngrădituri mari, dela barieră, în jurul unei mari întinderi și făcură un corral mare. Atunci începu lucrul greu, să lase să treacă câțiva cai deodată, să-i prindă cu lațul și să-i îmblânzească îndestul ca să-i poată duce câteva sute, până la pășunile Forlorn River.

De dimineață până seara târziu ei munciră, îndemânateci, răbdători, neobosiți. Câțiva cai avură sgârâieturi, scrântituri, câțiva șchiopătau, dar nici unul nu era rănit grav. Munca cea mai grea era să ducă până la pășune caii pe jumătate îmblânziți. Nevada lua câte patru deodată, pe când lui Ben și Modoc li-era prea mulți trei.

Ieșiți din corral, caii fugiră într'o goană nebună, trăgând de lațuri și târând pe conducători într'o fugă groaznică. Fugeau astfel până la istovire. Restul drumului trebuiră să-i tragă. Aceasta le luă jumătate din

zi. Atunci, după o clipă de răgaz, oamenii călărind caii cei noui se întoarseră la tabără.

Ben pierduse noţiunea timpului. Dar ştiu că vara venise, căci zilele erau din ce în ce mai călduroase şi seceta creştea. Situaţia vitelor cornute şi a cailor se înrăutăţea. Dacă nu cădea ploaia în acel an, toate vitele din acel ţinut erau menite pieirii.

CAPITOLUL VII.

Cele dintâi săptămâni ale verii fură plăcute pentru Ina Blaine, cu toate grijile ce o copleşiau şi ameninţau să facă să-i piară voia bună.

Ea îşi ajuta mama. Veselia, tactul şi dragostea ei făceau mai uşoară viaţa acestei femei, totdeauna neliniştită. Ina băgă de seamă şi înrâurirea bună pe care o avea asupra lui Dall şi Marvie. Ajunsese cea mai bună prietenă a Hettiei Ide care i se părea de fiecare dată mai binevoitoare.

Lucru mai neliniştitor era că Ina, care avea urechea ascuţită, prinsese câteva cuvinte între tatăl ei şi Less Setter care o neliniştea. Era vorba de negoţ de cai, afaceri cu pământuri şi vite, făcute în paguba micilor ranchmeni duşi la sapă de lemn, de secetă.

Setter era agentul mai însemnat al acestor afaceri necurate, iar Blaine, care da banii ca să cumpere pe preț de nimic, nu câștiga nici cinste, nici stimă. Dar asta nu era totul. Acest Setter nu se temuse să fie mojic. Ea nu spunea nimic tatălui, ghicind în cuvintele acestui stricat amenințări înăbușite... Toată tactica ei consta în a-l ocoli, dar nu izbutea totdeauna.

Totuși, veni o zi, la începutul lui Iunie, când Blaine înștiință pe ai săi, că pe vară o să închidă casa din Tule Lake.

— Am pus mâna pe un loc lângă Wild Goose Lacke, zise dânsul. In colibele de acolo nu ești tocmai la largul tău, dar o să ridicăm câteva corturi până ce o să clădim o casă de țară. Nădăjduesc să am în curând mari interese în jurul lui Wild Goose Lake până la Forlorn River. Singurul lucru prost e că lipsește apa, dar anul ăsta lipsește peste tot. Am trimis fântânari. Dacă nu găsește apă, Setter are un plan care poate să izbutească. Oricum ar fi, puteți să începeți să pregătiți bagajele ca să plecăm cât mai curând.

Marvie și Dall scoaseră țipete de bucurie Ina se strădui cât putu să-și ascundă mulțumirea.

Când se mai potoli puţin zarva ce se iscase, Marvie luă la o parte pe soră-sa :

— Spune, nu-i aşa că pescuitul în Forlorn River e minunat ? Numai la zece mile de lac !, murmură dânsul cu ochii sclipitori.

— Dar, drăguţule, am auzit că lacul şi râul sunt aproape secate.

— Ei ! răspunse Marvie, dar ascultă, Ben stă în partea cealaltă a lacului. O să-i vedem casa dela tabăra noastră.

— Atunci ? zise tânăra care zâmbi.

— Ei bine, iată ce-i: am s'o şterg de multe ori ca să-l văd şi am să te iau şi pe tine când o să vrei.

— Zău ? Crezi că o să se poată ?

— Desigur, lămuri fără să clipească Marvie. Ascultă, ştiu planurile tatei. L-am auzit vorbind cu Mr. Setter lângă şură. Vor să pună mâna pe pământurile şi râul pe care le are Ben, iar Setter a jurat că o să-l isgonească pe Ben Ide şi o să-l silească să părăsească ţinutul. Am auzit pe unul din cowboyi noştri spunând că Setter l-a vrăjit de tot pe tăticu.

— Ah ! zise Ina, încercând să-şi potolească furia care o cuprindea, dar e îngrozitor !

A doua zi dimineaţa, înainte de răsăritul soarelui, Ina şi Marvie călăreau în fruntea unui şir lung de cai de povară şi de căruţe.

Era ora patru când această caravană ajunse în curtea ranchului părăsit.

In linie dreaptă nu erau decât la zece mile de moşia lui Ben Ide, iar tânăra putea să zărească mica lui colibă îndreptată spre apus.

A doua zi dimineaţă, Mr. Blaine era mai vesel ca deobicei. Se vedea că avea planuri mari şi Ina înţelese că şederea în acel colţ pierdut avea pentru el alt farmec, decât odihna. Fu ridicat un cort. Ziua trecu repede în zorul lucrului şi la ceasul mesii Marvie veni cu părul răvăşit, plin de noroi.

— Nu e nici măcar peşte în acest lac blestemat! Nimic decât noroi şi mormoloci! Am făcut un drum îngrozitor.

— Ai fost până la Forlorn River? îl întrebă sora lui cam emoţionată.

— Da, dar nu mult mai sus. Credeam că o să dau de Ben Ide, dar nu l-am găsit. Trebue să lipsească de mult.

— Desigur că n'o să întârzie să vină, zise Ina, ca să-l îmbărbăteze, pe când dânsa se mira de această lipsă de neînţeles. Dar necazul lui Marvie atinsese culmea, când se pomeni cu taică-său:

— De unde vii? îl întrebă dânsul aspru.

— Dela pescuit....

— Dela pescuit, pe când toată lumea muncește aici. Nu ești bun de nimic...

— Nu, răspunse cu aprindere băiatul, anul acesta am lucrat. Acum am vacanță. Mi-a spus că o să pot pescui cât o să vreau.

— Nu zic ba, dar patima aceasta pentru pescuit și hoinărit ar putea să sfârșească rău, ca și pentru Ben Ide.

In Sâmbăta următoare, ranchul avea altă înfățișare.

După amiază, Ina se odihnea într'un hamac, sub ienuperi, când sosi cu o trăsurică Servell Mc. Adam.

După o convorbire de câteva clipe cu Mr. Blaine, Ina văzu că se apropie de ea. Supărată de această vizită nedorită, ea se prefăcu că doarme, nădăjduind să scape astfel de tânăr ; dar nu întârzie să se căiască de această prefăcătorie, când îl simți lângă ea, atât de aproape încât deschise ochii și sări îndărăt.

Dintr'o săritură, ieși din hamac cuprinsă de o furie nebună.

—Ce mai faci, Ina ? Te credeam adormită, zise dânsul salutând-o fără să fie stânjenit.

— O duc bine, mulțumesc, răspunse dânsa iute. Dar nu dormeam și voiam să văd ce ai fi făcut dacă aș fi dormit.

— Ei bine ! voiam să te sărut.

— Mojicule! zise Ina.

— Ce ți se pare așa de grozav ca un tânăr să încerce să sărute pe buna sa prietenă? întrebă dânsul cu nerușinare.

— Eu nu sunt buna d-tale prietenă, răspunse tânăra cu mare răceală.

— Ar trebui să fii, dacă ai fi cinstită. Tata și cu mine suntem pe cale să facem o afacere proastă.

— Mă miri, Mister Mc. Adam. Habar n'am că d-ta și cu tatăl d-tale faceți o afacere proastă. Am fost totdeauna desăvârșit de cinstită cu d-ta. Nu te-am iubit niciodată; acum te disprețuesc.

— Bine, ajunge, Ina Blaine, zise dânsul cu glas aspru, cu obrazul aprins, pe când ridica spre ea pumnul înmănușat într'un gest care, fără să-și dea seama, era de amenințare. Tatăl d-tale ne-a lăsat să credem că te pot socoti ca logodnica mea. Pe temeiul acestei făgădueli, tata a intrat cu mii de dolari în aceste afaceri cu vite și ranchuri.

Ina îi făcu semn cu mâna să tacă. Simțea că îngălbenește.

— Nu vreau să aud mai mult despre toate astea, zise dânsa cu tărie. Nu cunosc nimic din toate aceste afaceri. Tot ce știu e că n'o să mă mărit niciodată cu d-ta, chiar dacă

ar fi vorba să-l scap pe tatăl meu de sărăcie, sau să-mi scap propria mea viață.

— Te-ai schimbat de când nu te-am văzut ultima dată, Miss Ina. N'am uitat felul în care l-ai salutat pe Ben Ide, zilele trecute la Hammell. Dacă o să văd prăbușindu-se totul, din pricina acestui păduchios, o să se căiască.

— Ai îndrăzni să-i spui asta în față?

— Ah! Ah! Acum văd ce este, citesc asta în ochii d-tale. Ești o prefăcută bună! Să te întorci acasă cu toată educația și eleganța d-tale ca să te măriți cu un hoț de cai!

Ina, scoasă din fire, înaintă spre Mc Adam și-l pălmui atât de tare încât îi sângeră gura.

— Am să-i spun lui Ben Ide, ticăloasa d-tale ocară, strigă dânsa pătimașă și nădăjduesc să fiu de față când o să-ți ceară socoteală.

Dânsa intră repede în cortul ei, închise ușa și lăsă perdeaua. Mc. Adam plecă repede înjurând și biciuind ienuperii.

— Și toate astea într'o clipă! își zise Ina căzând pe un scaun, sleită de puteri. Fără îndoială, m'am lăsat târîtă de mânie... Dar acest bădăran e nesuferit. La urma urmelor sunt mulțumită că s'a întâmplat așa. Acum, e rândul tăticului! Parcă-l văd dând buzna ca un taur furios.

Tânăra nu trebui să aştepte mult. Auzi sgomotul unor cizme grele. Venea Blaine.

— Ina ! strigă dânsul.

Ea aşteptă s'o strige a doua oară, apoi răspunse :

— Sunt în cortul meu.

— Bine. Vino încoa.

— Nu pot să ies. acum.

— Cum ? se înfurie dânsul lovind cu piciorul.

— Nu mi-e bine. Nu pot să ies.

— Atâta pagubă ! O să vii să ceri iertare tânărului Mc. Adam, strigă tatăl.

— Niciodată ! Mr. Mac. Adam m'a jignit.

— Te-a jignit... Şi cum ?

— A vrut să mă sărute... L-am respins. Atunci m'a ocărît şi l-am pălmuit. N'o să-i mai vorbesc niciodată.

— Ina, o să-i vorbeşti. E o afacere foarte însemnată pentru mine, se rugă tatăl.

— Imi pare rău, tată. Ai făcut rău că l-ai încurajat, căci numai vreau să-l văd.

— Fata mea, cine eşti oare ca să mi te împotriveşti astfel ? Vreau să mă asculţi, urmă dânsul întărîtat. Ieşi sau fac toate praf.

El puse mâna pe mânerul uşii pe care o zgâlţâi. Ina se ridicase ca să-i ţină piept. Venise clipa hotărâtoare. Vai ! avea sufle-

tul îndurerat, dar viața și fericirea ei erau în joc. Trebuia să-și păstreze sângele rece.

— Taă, zise dânsa liniștit și cu glas limpede, dacă intri cu sila și mă duci înaintea acelui om demn de disprețuit, plec de acasă. Am să plec pe jos, dacă va fi nevoie, la Hammell și am să caut de lucru, chiar dacă ar trebui să fac pe servitoarea într'un hotel...

Se auzi un oftat înăbușit. Urmă o tăcere îndelungată. Pașii grei se îndepărtară. Se auzi numai decât glasul mamei.

— Hart, am auzit totul; nu fii atât de aspru cu Ina...

— Furios?... Da, da, furios! M'a învins, dumneaei care a venit dela liceu... drace! M'a răpus!...

CAPITOLUL VIII.

Puţin după această ceartă, Ina o văzu pe maică-sa intrând în odaie.

— A plecat, copila mea, şi de când ne-am luat, nu l-am văzut niciodată atât de plouat, zise dânsa râzând înfundat.

— Oh! mamă, sunt desnădăjduită, dar nu mai puteam să mă stăpânesc. Mă tem că lucrurile n'o să meargă singure... zise Ina. Tata a trebuit să încurce prea mult cu Mc Adam...

— Da, s'a lăsat încurcat cu toată lumea şi mai ales cu Setter, zise Mrs. Blaine îngrijorată. Tatăl tău s'a schimbat mult! Am fost atât de mult timp săraci încât şi-a pierdut capul, când s'a văzut cu bani mulţi.

— Atunci, ar fi un bine pentru el să mai piardă ceva.

— Asta i-am spus-o și eu, și mi s'a părut că vrea să mă inghită. Nu mă mai ascultă. Acultă, Ina, să nu repeți ce am să-ți spun : sunt mulțumită că nu vrei să te măriți cu Mc. Adam. Nu-mi place nici de frică.

— Slavă Domnului, mamă. Ce ușurare pentru mine ! Oh ! dacă n'ar fi acest Setter...

— Ce vrei să zici ?

— Mi-a scăpat vorba, dar cu atât mai bine. Trebue să știi... In ultimul timp, Setter m'a urmărit, m'a hărțuit, îmi aținea calea... îl întâlneam în toate colțurile unde credea să mă găsească sigură...

— Nu, zău ! N'ei fi vrând să spui că-ți face curte ? E atât de bătrân că ar putea să-ți fie tată.

— Să faci curte, e un fel cinstit de a vorbi, mamă, urmă tânăra cu seriozitate. Mr. Setter nu mi-a făcut această cinste. A încercat să se poarte cu mine cum are fără îndoială obiceiul să facă cu altele... și am trebuit nu numai să-l resping, dar să fug.

— N'ai spus asta niciodată tatei ? reluă Mrs. Blaine înfuriată.

— Nu. Odată sau de două ori am încercat să-l bruftuesc pe acest om îngrozitor, și m-a dojenit furios. Dacă i-aș vorbi sincer, nu m'ar crede.

— Sunt foarte mulţumită că ştiu toate astea, Ina, şi încep să văd limpede. Sunt poate o femeie simplă, cum spune mama tânărului Mc. Adam, dar voi şti să spun tatei ce am pe suflet. Dacă aş fi în locul tău, aş şti să găsesc într'o zi un cowboy voinic, care să mă apere.

In mijlocul după amiezii, Ina fu chemată de Mr. Blaine în biroul lui. Ea se duse, cam neliniştită. Dar tânăra nu-şi găsi tatăl. Ea aruncă o privire pe masa acoperită de hârtie, acte, contracte, toate foarte răvăşite. Adesea, ea îi ceruse lui Blaine să-i ţină registrele, dar el nu primise.

Pe când aştepta, tropote de cai o făcură să aţintească urechea. Văzu curând pe Less Setter venind cu trei cowboy, cari aduceau caii, pe când stăpânul lor vorbea cu Hart Blaine la câţiva paşi de birou.

— ...20 de cai sălbatici, pe jumătate îmblânziţi, zicea Setter cu înflăcărare. Ide nu era acolo. Bănuesc că a plecat deacasă noaptea trecută ; uşa era abia închisă, aşa că am putut să intru. E curat la el. Era şi mâncare şi ne-am servit.

— Dar, zise Blaine, dacă nu era acasă, n'aţi putut vorbi de afaceri...

— Nu, dar am să mă întorc şi am să aştept până ce vine.

— Cum vrei ; dar nu sunt de aceiaşi părere.

— Ştiu, zise celălalt cu un gest de nerăbdare, dar aş vrea să ştiu de ce ?

— Astea nu sunt purtări... Il cunosc pe taică-său...

— Puţin îmi pasă de Amos Ide şi de fiul lui ! Lucrul cel mai însemnat, e că Ben a pus mâna pe o afacere grozavă. Dacă izbutim s'o avem, împreună cu cele trei ranchuri din jurul lui Mule Deer Lake, suntem stăpâni a treizeci de mile ale râului Forlorn. Cum n'ai văzut asta ?

— Gândesc ca şi d-ta, că poţi face avere pe râul Forlorn.

— Avere ? Mă faci să râd, zise Setter cu dispreţ. E acolo un izvor care numai el preţueşte un milion. Ide poate că ştia, dar n'a spus niciodată nimic.

— Fără îndoială că ştia. E băiat deştept. A înţeles poate viitorul acelei văi şi fără îndoială că de asta l-a înfruntat pe tată-său. Dacă-i aşa, n'o să-şi lase pământul.

— Dar, Hart, cine ţi-a spus să cumperi pământurile dela acel flăcău ? reluă Setter. Nu trebue să cumpărăm. O să-l isgonim. Amin-

teşte-ţi ce ţi-am spus despre Nevada, care stă acolo cu Ben. Ce face acolo, a făcut pe vremuri în Montana, în Arizona... nu-i un vicleşug nou, şi toată crescătoria şi vânătoarea de cai, nu-i decât o gogoaşă ca să-şi ascundă ticăloşia...

— Iar vii cu exagerările d-tale, Setter, zise Blaine.

— Ba deloc ! Nu-mi retrag cuvintele. Las' pe mine. Dă-mi banii trebuincioşi ca să intru în vorbă cu Sims şi cu vecinii lui. Sunt încredinţat că o să avem asta pe o nimica toată.

— Desigur ! bieţii oameni ! nici nu mă miră. Dar te înştiinţez că negoţul ăsta nu mă mai încântă atât de mult. Câţiva prieteni vechi îmi întorc spatele... soţia mea mă sâcâe...

— Da, da, ştiu... dar afacerile sunt afaceri. Nenorociţii aceia, precum spui, o s'o ducă tot atât de prost, dacă nu cumpărăm. Să încercăm să sfârşim cu această afacere şi o să fim stăpâni pe râul Forlorn.

— Nu, nu ! M'am săturat deocamdată, zise Blaine îngrijorat. Tânărul Mc Adam a fost eri pe aici. A fost necuviincios cu Ina. S'au certat şi ea l-a pălmuit. A venit la mine, necuviincios şi bădăran. Am fost şi eu mojic

cu el și i-am spus câteva vorbe care să-l usture la ficați. A plecat zicând că o să mă cheme la tribunal. Trebue să mă duc mâine la Klamath ca să-mi fac rost de 30 de mii de dolari, pe care bătrânul Mc Adam i-a băgat în afacerile noastre. Nu știi că vroia ca fiu-său să se însoare cu Ina. Eu, ca prostul, i-am încurajat, și mărturisesc, fără să mă fi gândit la fiică-mea... N'am căpătat acei 30 de mii decât după făgăduiala căsătoriei.

— Ei bine, și eu aș putea să-ți spun că ești un nătărău, zise Setter, batjocoritor. De ce nu mi-ai vorbit de această combinație? M'aș fi împotrivit.

— Ai fi împiedicat-o?

— Fără doar și poate!

— E îngrozitor!

Și fostul picher din Apus începu să înjure și să blesteme cu vorbe atât de mojicești și mânioase, că Ina începu să tremure.

— Nu mai e nevoie să discutăm, adăugă Setter care se potolise. Acum ne-am descotorosit de acest om. Asta e lucrul de căpetenie.

— Dar aș fi vrut să-l fac pe Amos Ide să fie de partea noastră.

— Nu-ți bate capul cu asta, Hart. E cu noi

cu trup şi suflet, şi chiar mai mult decât îţi închipui.

Ina, care auzise toată convorbirea, se depărtă repede dela fereastră şi se aşeză în fundul odăii când auzi pe taică-său deschizând uşa. Păru uimit că o găseşte acolo. Dar ea se prefăcu că e adâncită în citire şi-i zise numai decât:

— M'ai chemat, tată?

— Aşa-i, uitasem.

Părea obosit şi-şi trecea mâna prin părul cărunt ca şi când ar fi vrut să alunge o nălucă.

— Ina, nu mai sunt pe placul tău, nici pe al mamei tale, începu dânsul liniştit. Am crezut că Mc Adam o să-ţi placă. N'am putut îndura ca să te împotriveşti astfel şi asta m'a înfuriat. Acum vreau să ştiu, dacă vrei să mă părăseşti ca să slujeşti într'un hotel.

— Tată! vroiam chiar s'o fac. Dar aş putea găsi de bună seamă ceva mai bun.

— Hai, nu te mai gândi la asta, mă umileşti. La urma urmelor pentru voi muncesc, nu pentru mine.

— Da, ştiu, tăticule. Dar vezi, d-ta, mama, Dall şi cu mine şi deasemeni Marvie, am vrea mai curând să simţim bunătatea şi dra-

gostea d-tale, decât să auzim mereu vorbind de viitor şi de bani.

— Ah! zise dânsul obosit, în ultima vreme am avut atâtea pe cap!

Ina sărută obrazul oacheş al tatălui şi puse mâna pe umărul lui mare:

— Dragă tată, o să-mi mulţumeşti odată, că am îndrăznit să mă împotrivesc. Dar, spune-mi, marea d-tale bogăţie, nu-i aşa, e un izvor de necazuri pentru matale... Unele din afacerile d-tale te nelinişteşc?

— Drace, e adevărat. Ai ghicit. Unele afaceri mă covârşesc. Nu în ce priveşte vitele şi pământul, aici mă pricep. Dar hârţoagele, cifrele, ipotecile... mă ameţesc! Dacă nu l-aş avea pe Setter, n'aş scoate-o niciodată la capăt.

— Dar, tată, de ce nu ceri sfatul unui om de afaceri, care cunoaşte bine legile?

— De ce? Dar aş fi prost să dau bani unui om de afaceri, când îl am pe Setter ca să mă sfătuiască!

— Iartă-mă, tăticule, dar cum ştii că e cinstit?

— Ce? necinstit, Setter? zise dânsul ridicându-se dintr'o săritură... e foarte bogat... Ar putea să-mi cumpere şi să-mi vândă de zece ori mai mult, dacă ar vrea... Copila

mea, de unde ţi-a venit ciudata idele că ar putea ?...

O trozniturå în tindă şi un sgomot de pinteni întrerupse întrebarea lui Blaine. Setter intră. Când văzu pe tânără, faţa i se lumină.

— Bună seara, Ina, de un veac nu te-am mai văzut, zise dânsul apropiindu-se. Tatăl d-tale mi-a spus că l-ai trimis la Klamath pe tânărul acela făţarnic cu mustăcioară. Te felicit. In locul d-tale, aş fi făcut la fel.

— Oh! cred că tata l-a trimis la plimbare, zise Ina, cam nervoasă.

— Acum, oamenii serioşi îşi pot încerca norocul, zise dânsul, apucându-i braţele deasupra coatelor şi trăgând-o binişor spre dânsul. Zâmbea cu o blândeţe desminţită de ochi. Ina nu făcu nici o mişcare şi-şi întoarse ochii, vrând să ghicească în acelaş timp ce gândea taică-său. Acesta nu se clinti. Ina înţelese atunci că bănuelile ei erau întemeiate: Setter era atât de îndrăzneţ, pentrucă îl avea în mână pe Blaine.

Atunci ea alunecă pe neaşteptate din mâinile lui Setter şi fugi. Se duse în odaia ei şi se lăsă pradă gândurilor chinuitoare. Era vădit că tatăl său n'o să se poată împotrivi lui Setter şi acesta era stăpân pe situaţie. Cine putea s'o apere? Atunci îşi aminti cu-

vîntele maică-si : „Un cowboy voinic s'ar bate pentru mine..." şopti dânsa. Asta poate fi găsit. Dar... dar nu, deoarece... deoarece îl iubesc pe Ben Ide...

Ina se opri deodată şi începu să tremure. Această mărturisire făcută cu glas tare îi desvăluise ei însăşi întregul adevăr... Ben, Ben... dar el era viaţa ei, dragostea ei, nădejdea ei!... şi, zbuciumată, se adăposti în tufişul de ienuperi.

A doua zi, după amiază, ea auzi un sgomot şi deodată se pomeni cu Marvie. Băiatul nu mai putea de bucurie, cu obrazul îmbujorat.

— Repede, repede, strigă dânsul descălecând, ia poneyul meu şi fugi ca să ajungi cea dintâi... E prea caraghios! Eram la Ben Ide, când a venit Setter... S'a întâmplat ceva nostim acolo...

Marvie se prăpădea de râs, pe când sora-sa călărind pe poneyul, care părea sleit de oboseală, mergea spre ranch.

Blaine, care bombănea printre dinţi, plecă repede în întâmpinarea călăreţilor. Ina, foarte curioasă, îl urmă. Din depărtare se vedeau venind Setter şi trei cowboy.

— Ce vi s'a întâmplat? exclamă Blaine cum îi ajunse.

Setter era într'adevăr de nerecunoscut. Nu mai avea vestă. Cămaşa lui albă, pe jumătate ruptă, era leoarcă de sudoare, pătată de sânge şi praf. O vânătae mare îi acoperea capul. Gura îi era umflată şi sângera.

Ridicând mâna murdară şi tremurândă, Setter începu cu glas înăbuşit:

— Ide şi tovarăşii lui m'au bătut măr!

— Cum asta? întrebă Blaine.

— Mi-au luat puşca şi s'au aruncat asupra mea, urmă dânsul, descălecând cu greutate.

— Aceşti blestemaţi vânători de cai! Nu putem să le trecem asta cu vederea! zise Blaine cuprins de uimire şi furie. Trebue să-l înştiinţăm pe Strobel... Dar... ia spune... cowboyi mei au stat cu mâinile în sân şi te-au lăsat să fii stâlcit de trei inşi?

La aceste cuvinte de imputare, unul din cowboy, Bill Sneed, tovarăşul lui Marvie, tresări de mânie. Ochii lui albaştri aruncau fulgere.

— Oh! dar, iartă-mă, Setter, spune, te rog, adevărul.

— D-ta să taci, sau îţi sparg capul, urlă Setter făcându-se că ia revolverul.

— Să tragi în mine! zise Sneed cu dispreţ. Nu poţi. Am să plec dela ranch, dar mai întâi am să povestesc cum s'au petrecut lucrurile.

— Atunci eşti înţeles cu Ben Ide ? Ei bine! am să vă arăt eu vouă..., strigă dânsul, tremurând de furie şi târându-şi piciorul, intră în colibă şi trânti uşa.

— Bill, e tovarăşul meu, zise atunci Blaine, privind furios pe cowboy, dar am dreptul să ştiu adevărul.

— Uite ce-i : Setter ne-a îmbiat, nouă, cowboyilor, 100 de dolari de căciulă, ca să te facem să crezi că Ben şi prietenii lui l-au ciomăgit trei contra unul. Dar n'a fost deloc aşa. Ben era singur şi i-a tras o chelfăneală zdravănă lui Setter. Făcea să fie văzut.

— Bine, dar dece ?

— Am ajuns pe la prânz la râul Forlorn. Ide era acasă cu indianul lui şi ne-a găzduit cu bunăvoinţă. Ne-a spus că tovarăşul său e lângă câmpiile de lavă, având treabă cu o herghelie însemnată, pe care-o prinseseră. El şi Modoc duseseră un anumit număr la râul Forlorn. După ce am mâncat, ne-am dus să vedem caii. Ah ! frumoase animale ! Desigur e o herghelie măreaţă. Ben se pricepe la cai, de asta să nu te îndoeşti. Dar după ce Setter i-a văzut, a spus pe neaşteptate : Tovarăşul meu Blaine are de gând să-ţi cumpere pământul d-tale, al lui Sims şi ale vecinilor

săi. Ai putea să dai și caii ăștia în același preț.

Ben îl privi cam poznaș și-i spuse liniștit că nu vrea să vândă. In ce privește pe Sims și vecinii lui, de bună seamă că n'or să vândă nimic nici ei, deoarece el, Ben, le-a cumpărat de mult bunurile.

„Ai să vinzi sau ai să fii isgonit!" a spus atunci Setter.

Ben întrebă cine o să facă această mică treabă. Setter jură că el. Atunci Ben îi spuse că era într'o țară a libertății, că va dovedi că ranchul era al lui, că plătise și nu vedea deci cum o să poată fi alungat.

Atunci Setter, întărâtat urlă: „Da, da, se cunosc toate isprăvile d-tale urâte..."

Dar înainte de-a sfârși vorba, primi o lovitură zdravănă în ochiul drept. D-zeule! Setter s'ar fi rostogolit la o milă depărtare, dacă n'ar fi fost uluca. Puse mâna pe revolver, dar Ben îi prinse mâna în clipa când pornea glonțul. Dacă n'ar fi fost atât de repede ca fulgerul, ar fi fost ucis pe loc. Atunci Ben i-a tras lui Setter cea mai grozavă chelfăneală pe care am văzut-o în viața mea și l-a lăsat în așa hal, încât ne-a trebuit aproape un ceas ca să-l aducem aici. Asta e tot,

Mister, iar băieţii sunt aici ca să-ţi spună dacă mint.

— Ah! Ei bine, Bill, o să-mi faci plăcerea să nu te mai gândeşti la plecare.

— Vă mulţumesc, Mister. Am să vă dau mâine răspunsul, zise dânsul cu mult sânge rece.

Ina descălecă şi urmă pe taică-său până în biroul său. El părea turburat, şi se temea de dânsa.

— Ei bine, tată, ce zici de felul cum a minţit Setter?

— Micuţo, sunt îngrozit când mă gândesc la asta, zise Blaine deodată. Din nenorocire, sun vârît în afaceri până în gât cu el... Nu mai pot să dau îndărăt, mă are la mână. Dacă ai sta să te gânedşti bine, ceeace mă uimeşte e că Ben Ide nu l-a omorît.

— Cred că ştii de ce, tăticule, murmură Ina.

Şi ea plecă alergând până la cort.

CAPITOLUL IX.

Hart Blaine, care se dusese la Klamath Falls, lipsi patru zile. In tot acest timp Setter, nu se arăta deloc, cel puţin în afara ranchului.

Mr. Blaine se întoarse acasă, întovărăşit de şeriful Strobel din Hammell. Ina făcu astfel ca să-l întâlnească pe Strobel când era singur.

— Poţi să-mi spui pricina vizitei d-tale?

— Ei bine, Miss Ina, ranchmenii din jurul lui Hammell, tatăl d-tale şi mai cu seamă Amos Ide vor să se descotorosească de ceata de hoţi de vite. Am trimis agenţi în împrejurimi şi chiar eu însumi o să plec la Silver Meadow. E pe aici o şleahtă întreagă de pungaşi...

— Mister Strobel, zise tânăra după o tă-

cere, Ben Ide şi cu mine am fost tovarăşi la şcoală. M'am întors după patru ani de lipsă ca să aflu că e un fel de surghiunit. Unii spun : un hoţ. E îngrozitor. Mister Strobel, tânărul acesta, e cinstit. O ştiu. Te rog să nu crezi că mă las prinsă de vre-un sentiment. Am vorbit lui Ben Ide şi numai judecata îmi spune că, datoria mea e să-l ajut să iasă din această neplăcută situaţie.

— Bine, bine, Miss Ina. Văd în orice caz că Ben nu e prea nenorocit în ce priveşte prieteniile, şi Strobel o învălui pe tânără cu o privire pătrunzătoare.

Ina povesti în grabă vizita lui Setter la Ben şi cele întâmplate.

— Tatăl d-tale nu mi-a povestit chestia aşa ca d-ta, zise Strobel liniştit.

— N'a îndrăznit fără îndoială, dar eu îţi spun adevărul. Intreabă pe unul din martori, pe Bill Sneed. Omul acesta nu l-a văzut niciodată pe Ben Ide.

— Miss Ina, trebue să înţeleg că vrei să fii unul din agenţii mei acoperiţi ? întrebă Strobel cu zâmbet şiret.

— Negreşit, dacă vrei...

— Ei bine, mai vorbim noi. Asta mi-ar face mare mare cinste. Acum spune-mi ce

părere ai despre Less Setter? Știi că tot ce o să-mi spui rămâne între noi.

— Fie. Am să-ți spun tot ce cred. Less Setter e om rău. Am simțit asta din întâia zi. Hettie Ide a fost jignită de el. Cum e vorba de femei, e un obraznic fără pereche. Curtea pe care mi-a făcut-o la început, se mărginea la complimente. Dar când a văzut că nu-și ajunge scopurile, a schimbat tactica. Pe scurt, a trebuit să întrebuințez mii de șiretlicuri ca să nu rămân vreodată singură cu el. De curând, purtarea lui Setter s'a schimbat puțin. Acum are înfățișarea unui om sigur de sine. Cred că se gândește la căsătorie. La început nu-i dăduse asta în gând.

Faptul că Strobel o asculta în tăcere întări tinerei simțământul că avusese dreptate să i se destăinuiască. Ea reluă:

— Faptul că tata s'a văzut scăpat de sărăcie, a avut ca urmare că vrea să prindă toate prilejurile ca să câștige bani. Dar nu cunoaște decât plugăria. Asta e tot. Setter l-a vrăjit. Tata a dat banii. Setter e cu ideile. Desigur în folosul lui. Nu m'ar mira să-l fi vârît pe tata, fără știrea lui, în cine știe ce daraveri încurcate. Nu știu cum îl are în mână și vrea să-l silească să mă mărite cu el.

— Miss Ina, îți mulțumesc. M'ai îndreptat

pe un drum, pe care cred că o să am mult de furcă. Eşti o fată cuminte. Ascultă-mă: Eu reprezint legea în acest ţinut şi, dacă nu izbutesc vara asta să pun mâna pe hoţi, îmi pierd locul. Amos Ide, tatăl d-tale, Setter şi cu alţi ranchmeni mi-au încredinţat această însărcinare. Dacă cheamă un poliţist din Redland sau Klamath, Ben ar putea să fie hărţuit. Toţi sunt împotriva lui. Chiar tatăsău a spus că trebue să fie alungat din ţinut. Cât despre mine... înaintea convorbirii noastre aveam însărcinarea să-l prind pe Ben Ide cu furt şi să-l arestez. Miss Ina, zise dânsul, zâmbind, l-am cunoscut pe Ben Ide de copil. Eu i-am dat cele dintâi lecţii de pescuit. E tot atât de hoţ ca şi mine.

Ina sări de gâtul şerifului şi-l sărută, apoi se retrase roşie, râzând fără să vrea la vederea acelui bărbat în vârstă care părea încremenit de-a-binelea.

— Iartă-mă, Mister Strobel, nu-i din partea agentului d-tale, dar din partea prietenei d-tale... pe veci.

Şi fugi.

— — — — — — — — — — —

A doua zi, şeriful Strobel se duse dealungul lacului spre râul Forlorn. Desigur că în cursul călătoriei sale spre sud, voia să se

ducă la Ben Ide. Gândul acesta pe care-l împărtăşise d-rei Blaine, încântase pe acea sta la început, apoi o înfricoşă. Strobel, fără îndoială că o să-i vorbească de interesul atât de viu, pe care ea i-l purta. Ce se va întâmpla după această destăinuire? Işi petrecu ziua într'o ciudată stare în care teama se amesteca cu pudoarea jignită la gândul că Ben o s'o judece uşuratecă, şi o bucurie tainică o cuprinse. La masă, Marvie aduse ştiri care, în alte împrejurări ar fi făcut-o fericită.

— Setter a plecat la Klamath, zise dânsul se spune pentru afaceri, dar Bill Sneed ne-a înştiinţat că s'a dus la dentist ca să-şi pue dinţii pe care i-a scos Ben Ide.

Marvie mai avea şi alte ştiri pe care le păstra pentru Ina când o să meargă în hamac să privească apusul soarelui. Cowboyi fuseseră chiar în ziua aceia la râul Forlorn Ben Ide era din nou acasă. Locul lui de creştătorie era plin cu cei mai frumoşi cai, car: au fost văzuţi vreodată în ţinut. Peste puţine zile, tovarăşul lui Ben Ide şi indianul trebuiau să se înapoieze cu ceilalţi cai prinşi şi atunci toţi trei o să stea mai mult la ranch.

— Şi poţi să fii convinsă că o să mă duc să-l văd pe Ben, cum o să plece tata, zise

Marvie. Știi ceva despre plecarea tatei?

— Nu, nu știi nimic, zise tânăra care se sculă curioasă. Când pleacă? Unde se duce?

— Mâine am să mă scol dimineață, ca să fiu gata numaidecât ce tata va fi plecat Pleacă cu o grămadă de cowboy și cu trăsura la unul. din ranchurile de lângă Silver Meadow. Dar n'am putut să aflu nimic. Cum mă zăresc, tac din gură.

— De ce nu te ascunzi?

— Nu-mi dă totdeauna în gând. Ascultă surioară, iată un prilej bun ca să mergi cu mine la râul Forlon, zise tânărul coborând glasul.

— Oh! Marvie! acum nu pot să mă gândesc la asta.

Se simțea atât de slabă, de mâhnită! Marvie n'avea nevoie s'o ispitească. Avea destul de luptat cu inima ei.

— — — — — — — — — —

După amiază, tânăra se duse în locul ei preferat, de unde putea să vadă în voie priveliștea și împrejurimile. Cum se așeză, zări în depărtare un călăreț, care urca drumul spre apusul lacului. Cowboyi nu mergeau niciodată pe acolo. Nu era nici un drum. Ina fu uimită și băgarea ei de seamă spori când

văzu că omul, nu mai încăpea îndoială, ocolea ranchul.

Călărețul urca și, ajuns în vârf, la oarecare depărtare de tânără, veni drept spre dânsa.

Iute, galopă până la ea, oprindu-se deodată și sărind din șea cu o sprinteneală și o mișcare atât de plăcută, încât tânăra fu uimită. Inalt, subțire, cu talia mlădioasă, umerii mari, oacheș ca un indian, cu ochii negri, cu privirea pătrunzătoare, nu putea să fie decât prietenul lui Ben. Ina îl recunoscuse după descrierea făcută de Hettie.

— Bună ziua, Ina Blaine, zise dânsul, cu glasul tărăgănat al unuia din sud, ținând pălăria în mână. Sunt foarte mulțumit că te găsesc aici.

— Nevada ! exclamă tânăra. Ești prietenul lui Ben Ide. Te cunosc. Ai venit să mă vezi?

— Da.

— L-ai întâlnit pe tânărul meu frate Marvie ? A plecat azi dimineață la râul Forlorn.

— Nu, n'am luat-o pe drum.

— Ben te-a trimis oare ? zise foarte repede tânăra.

— Nu, Ben m'ar omorî dacă ar ști ce am venit să fac aici.

— Totul... totul merge bine... acolo la râul Forlorn?

— Foarte bine. Din ce în ce mai bine.

— Strobel a venit p'acolo?

— A stat o noapte întreagă cu noi. N'ai fi zis niciodată că e şerif.

— A vorbit despre mine?

— De fapt tot ce era în legătură cu d-ta.

Inima inei a început deodată să bată.

— Ce-a spus? întrebă dânsa şovăind.

— Ei bine, pentru toată această vorbărie, e vinovat Ben, zise Nevada cu un zâmbet care linişti fata. Strobel vroia să vorbească de cai şi de afacerile noastre, dar Ben nu i-a dat răgaz. Nu vroia, fără îndoială, decât veşti dela d-ta, şi tot ce a izbutit Strobel să-i lămurească a fost că d-ta eşti încântătoare şi l-ai primit cu multă voie bună. Atunci Ben a spus: „Ştia dânsa că vii încoa şi nu mi-a trimis nici o vorbă?" Iar Strobel a răspuns: „Ben, nu-mi reamintesc nimic, doar că a vorbit de d-ta în legătură cu bătaia care ai avut-o cu Setter şi de cai sălbatici". Atunci Ben a mormăit şi s'a tras de păr spunând: „Ei bine!, asta mă miră nespus de mult din partea Inei Blaine".

— Vino, zise Ina cu prietenie, să ne aşezăm la umbră. Vrei să-ţi duc calul la adă-

post ? Oh ! e minunat ! E un cal sălbatic, nu-i aşa ? O văd după ochiul lui, dar ştie că n'o să-i faci nici un rău.

— Ei bine, aşteaptă să-l vezi pe California Red. Vorbeşti de un animal minunat ! Şi care o să fie al d-tale înainte de sfârşitul anului.

— Cum ? Ben a luat în serios propunerea ciudată a tatei ? întrebă tânăra.

— Da, asta l-a cam scos din sărite, dar acum jură că după ce-l va fi prins, nimeni n'o să-l cumpere şi o să ţi-l dăruiască.

— Iată o afacere foarte proastă pentru un vânător de cai. Spune lui Ben că tata trebue să se însărcineze cu asta. Şi acum mărturiseşte că n'ai venit numai din curiozitate.

— Nu, dar nu eram mai puţin curios să te văd.

— Poate vrei veşti despre Hettie ?

Obrazul oacheş al lui Nevada se coloră uşor. Păru deodată stingherit şi aproape sfios.

— Negreşit, zise dânsul dar n'am venit pentru asta.

— Hai, nu vreau să te las să târgueşti, zise veselă tânăra. Am văzut-o pe Hettie, acum două săptămâni. Am vorbit multe. Ii merge bine, e fericită că maică-sa e mai puţin mâhnită şi mai puţin slăbită. A vorbit de d-ta.

Ii placi şi te socoteşte un prieten credincios al fratelui ei. Dar o să ajungi prea închezut, dacă-ţi spun tot.

Intr'adevăr, Ina îi vorbise prea mult, judecând după zbuciumul lui Nevada. Obrazul lui, puţin stârcit, părea că se întunecă în loc să se lumineze, atât de turburat era.

— O să pot fi vre-odată vrednic de Hettie? exclamă el.

— Fii astfel cum te vrea ea, şi o să fii vrednic de dânsa.

— Ah! zise dânsul, ascunzându-şi faţa în mâini, cât de mult o iubesc ! Dar nu vroiam să vorbesc de mine. Insă cu atât mai rău, îmi cunoşti simţămintele, asta îmi face plăcere. Apoi ştiu că n'o să-ţi pară rău cunoscând simţămintele lui Ben.

— Cum asta ? întrebă Ina gâfâind. Ochii negri ai lui Nevada sclipiră.

— Ben se prăpădeşte de dragoste pentru d-ta !

— Ben !... Oh ! Nevada !

— Da, e adevărat. Nu mai mănâncă, nu mai doarme. E aproape nebun.

Ina lăsă capul în jos ca sub o furtună şi se rezemă, clătinându-se puţin, de trunchiul ienuperului.

— Iartă-mă că-ţi vorbesc atât de ritos, re-

luă Nevada, atingându-i binişor capul. Dar trebue să facem ceva. Ascult, Hettie mi-a spus că-l iubeşti pe Ben, că-l iubeai de când eraţi copii şi că nu te-ai schimbat. Ea o credea ce-l puţin, dar eu o ştiu acum. Nu-i aşa, că nu spui nu ?

— Nu, e adevărat... gemu tânăra.

— Ben şi cu d-ta, sunteţi siguri acum unul de altul. Am să-l omor pe Less Setter...

— Ce tot vorbeşti, Nevada ? E groaznic !

— Să-l omor pe Setter e singurul chip ca să vă scap pe amândoi. Nu-i un străin pentru mine, Ina. Ne-am întâlnit în Nevada. E un om atotputernic, când vrea. Dar se poate prinde în propriul lui laţ şi poate că n'o să fie nevoie să-i sparg capul.

— Fără îndoială că Less SeStter o să se piardă singur.

— Fără doar şi poate, dar n'o să piardă pe toţi odată cu el... Ina, dacă aş fi fost acolo când a venit la râul Forlorn...

— Ai fi zdrobit inima Hettiei, întrerupse tânăra cu tărie.

Aceste cuvinte îl atinseră pe Nevada, care lăsă capul în jos, dar reluă numaidecât :

— Nu, hotărît nu, pentru două pricini. Dacă mă iubeşte, n'o să mă părăsească pentru atâta lucru. Şi ţi-o spun, Ina, o să vezi că le-

gea şi toată lumea o să-l părăsească pe acest Setter şi că o să se găsească desigur într'o zi un om care să-l doboare cu focuri de revolver. El o ştie bine. Şi eu ştiu, că el nu vrea decât s'o sfârşească odată cu mine, cum a vrut să facă şi cu Ben.

— Vroia să-l omoare pe Ben? întrebă tânăra tremurând toată.

— Hm! ar fi făcut-o şi e norocul meu că am scăpat prilejul. Dar mă tem de un lucru şi iată de ce sunt aici. Ben e mândru, de felul lui, dar trebue să te duci la el pe negândite şi să-i scoţi din cap gândurile rele. Nu se teme de nimeni ca să lupte, dar în dragoste nu ştie decât să desnădăjduiască.

Ina întinse mâna acelui prieten atât de convingător.

— Spune-i să vie să mă vadă, murmură dânsa.

— Nu pot să-i spun nimic, răspunse Nevada. Ar şti că am fost aici. Să găsim altceva. Marvie singur n'ar putea să-l hotărască. Când Hettie o să aibă prilejul să iasă, lasă-mă s'o văd. Spune-i c'o iubesc, că sunt prietenul lui Ben, pe viaţă şi pe moarte. Spune-i că suntem pe cale să izbutim şi că Less Setter nu ne poate sta în cale. Avem noroc straşnic. Indianul, tovarăşul lui Ben, noi îl numim

Modoc, e hăitaşul cel mai uimitor pe care l-am văzut vreodată. Suntem pe urma hoţilor de vite şi o să-i prindem asupra faptului. Poţi să-i spui asta Hettiei. Ce o să facă atunci tatăl d-tale şi al lui Ben ?... Ina, o să ne luptăm ca nişte turbaţi şi o să izbutim. Dar d-ta... numai d-ta poţi să redai curajul lui Ben. Vrei ?

— Oh ! Nevada, cât de bun eşti ! Iţi mulţumesc ! zise tânăra şi cuvintele o gâtuiră. Vreau... Fireşte că vreau. O să mă duc să văd pe Ben...

CAPITOLUL X.

In ziua în care Nevada plecase de dimineaţă, fără să spună vre-un cuvânt măcar, Ben, oricât de îngrijorat ar fi fost, nu s'ar fi sinchisit, dacă ar fi fost în altă parte decât la Forlorn River. Vecinătatea Blainilor era pentru Ben o pricină de nelinişti zilnice. Atât de aproape şi atât de departe de fericire, putând avea întâlniri neplăcute şi altele pe care le dorea şi de care se temea în acelaş timp. Avea uneori dorinţa să fugă, să se ducă oriunde, foarte departe, atât i se părea soarta lui de grea şi fără sfârşit.

Chemă pe Modoc şi-l întrebă dacă tovarăşul lor plecase la tabăra Blaine-ilor. Modoc nu ştia nimic şi când se întoarse, după ce făcuse cercetările poruncite de Ben, mărturisi că nu găsise nici o urmă.

Și îi veni în gând că Nevada plecase ca s'o sfârșească cu Setter și, fără să vrea, fu cuprins de o groază tainică.

Deodată indianul exclamă: „Vine cineva încoa!" Un nor de praf se ridica într'adevăr pe malul drept al lacului, lăsând să se ghicească umbra unui cal și a unui călăreț. Ben zări în cele din urmă obrazul zâmbitor al lui Marvie Blaine.

— Salutare! exclamă băiatul. N'am avut norocul să te întâlnesc zilele trecute și de aceea am venit iar.

— Foarte bine, micuțule, vino încoa, răspunse Ben foarte vesel. Abia te-am zărit zilele trecute. Cred că petreci bine, nu?

— Chiar așa, răspunse Marvie, care țintea pe tânăr cu ochii plini de admirație.

— Sunt foarte mulțumit că te văd. Ce bine că ai venit! Am să-ți dau un poney sălbatic, pentru că te-ai gândit la bietul Ben Ide. Nu-i decât un mânz și nu-i încă bine domesticit. Am să-l țin până ce o să-l poți călări.

— Ben Ide! excalmă băiatul. Vrei să mi-l dai mie! un mânz sălbatic?

- Negreșit, zise Ben zâmbind.

— Adevărat! și eu care veneam numai să te văd și să pescuesc. Nu, e prea de tot!

— Ia spune-mi, Marvie, n'ai întâlnit cumva pe tovarăşul meu Nevada?

— N'am văzut pe nimeni pe drum.

— A luat-o, se vede, pe alt drum.

— Venea la ranchul nostru? întrebă Marvie.

— Modoc şi cu mine, credem că da.

— De ce? Aud pe cowboy vorbind de d-ta şi de Nevada. Vă iubesc pe amândoi de când l-ai bătut pe Setter. Nevada îi interesează mult. E un străin. Dar de ce ar veni la ranchul tăticului.

— Nu sunt sigur, dar asta mă sâcâe mult, răspunse Ben privindu-l drept în faţă pe băiat.

— Da, zise Marvie, te temi să nu fie mai aspru decât d-ta, cu Setter?

— Nu te înşeli deloc, băete, zise Ben, zâmbind de agerimea micuţului.

— Bill Sneed zice că Nevada n'ar fi aruncat ca d-ta revolverul lui Setter, ci l-ar fi descărcat asupra lui.

— In ce mă priveşte, l-am chelfănit bine. Eram nebun.

— Ah! să vorbim de altceva. Omul acela îmi face rău. Am înţeles de ce făcea pe drăguţul cu mine. Ca să mă tragă pe sfoară.

— Să te tragă pe sfoară ? zise Ben tresărind.

— De bună seamă. Ii dă târcoale Inei. L-a băgat și pe tata și acum...

— Ii dă târcoale Inei ? exclamă cowboyul și trăsăturile sale se înăspriră.

— E tot atât de adevărat, precum sunt aici, zise Marvie. Ah ! cum aș vrea să fiu mai bătrân. Dar de ce ai căpătat așa obraz de înmormântare ? Inei i-e groază de Setter, așa cum câinelui meu i-e groază de dihor. Uite ce-a făcut ea cu Mc Adam. Mama a văzut când a vrut s'o sărute. Palma aceea ! Sângera. Și apoi ce ? Nu fii atât de trist. Atunci de ce sunt eu aici ? Am o însărcinare.

— Ai o însărcinare, răutăciosule ? Și ești de un ceas aici și îndrugi fleacuri ! Repede, dă-i drumul sau îi spun lui Modoc să nu mai vadă de mânzul tău.

— Ah !... Ei bine, iată ce-i. Ina mi-a zis : „Să-i spui lui Ben să vie..." Hei, ce mai zici?

— Nimic... nimic... micuțule, zise Ben sub lovitura inimii care-i tăie vorba. Și neștiind într'adevăr ce să spună, luă pe băiat departe de hambare și de corral, până la un loc de crescătorie. Urechile îi vâjâiau, cerul i se părea mai albastru decât îl văzuse vreodată.

Impărtăși plăcerea lui Marvie, înaintea cai-

lor sălbatici la cari fluera şi-i făcea să fugă pe iarbă, nebun de bucurie când văzu mânzul alb şi negru care trebuia într'o zi apropiată să fie al lui.

Apoi Ben îi dădu o lecţie de pescuit. Dar vremea trecea atât de repede, încât cowboyul trebui să-l smulgă pe Marvie dela sportul lui atât de plăcut. Se întoarseră la colibă, unde Modoc le dădu o gustare, apoi urmă plecarea.

— Ben, mi-ar place mai bine să stau cu d-ta aici, decât în casa noastră mare din Tule Lake, zise Marvie când fu pe şea. Şi pun rămăşag că soră-mea e de aceeaş părere.

— Dar nu, micuţule, fetele nu sunt totdeauna de părerea noastră în privinţa asta. Nouă ne place viaţa în aer liber, caii, munca, vânătoarea şi, pescuitul. Lor le place tihna, eleganţa, oamenii, petrecerile şi tot felul de lucruri d'alde astea.

— Da, unele. Dar nu Ina. Ea are gusturile noastre. Dealtfel, e nebună după d-ta. O cunosc bine.

Şi Marvie, cu un vesel „la revedere“ plecă în galop, lăsându-l pe Ben ca împietrit.

Această stare de inconştienţă a omului lovit ca de trăznet nu-l părăsi nici când intră

în colibă, unde rămase mult timp fără să se mişte. Paşii unui cal potcovit îl făcură să se ridice şi să iasă. Nevada se întorsese.

— Unde ai fost ? întrebă dânsul scurt pe Nevada, care mai era încă pe cal.

— Ai avut musafir, zise Nevada.

Părea, mai mult ca deobiceiu, rece şi în acelaş timp nepăsător. Ben bombăni în sinea lui. Era silit a mărturisi cât îl iubea pe acel călăreţ slab, cu părul lung, cu obrazul oacheş. Dar îşi arătă tare, nerăbdarea :

— Unde ai fost ?

— Eu ? Ei bine, am fost să mă plimb pe câmp, răspunse Nevada, sărind sprinten din şea.

— Unde dracu ai fost ? exclamă tovarăşul lui.

Nevada ăsta era îngrozitor cu faţa lui zâmbitoare şi liniştită.

— Astăzi pari foarte curios.

— Da, şi am o poftă grozavă să mă reped la tine.

— Ei bine, haide, drăguţule, dar nu eşti destul de mare şi nici destul de voinic pentru asta.

— Pentru numele lui D-zeu, nu mai mă chinui atâta cu gogoşile tale de cowboy.

Vreau să ştiu. Te-ai dus să dai de Less Setter?

— Hm! n'ar fi fost cine ştie ce ispravă. Şi, de altfel, ştii că nemernicul s'a dus să-şi pue alţi dinţi.

— Răspunde-mi: Te-ai dus să-l întâlneşti?

— Dragul meu, adevărul e că nu m'am gândit nici o clipă măcar, la dobitocul acela.

— Nevada nu mă minţi? Nu! Ei bine, te-ai dus la noul ranch al Blainilor.

— Să-ţi spun drept, ai fi fost un vânător bun pentru capcane.

— Pentru ce te-ai dus acolo?

— Aveam ziua liberă, nu? Am un cal nou. M'am dus să cercetez împrejurimile. Mi-a venit un gând cu privire la bătrânul Blaine şi, ca deobiceiu, aveam dreptate. Vrea să facă din ranchul lui cel dintâiu dintr'o întreagă serie în care intră Forlorn River până la proprietatea lui din Silver Meadow.

— Cu cine ai vorbit? întrebă Ben, urmărindu-şi gândul.

— Mai întâi cu Marvie Blaine. Ne-am întâlnit adineauri. M'a hărţuit cu o grămadă de poveşti despre peşti şi cai. Un băiat de treabă, Ben. Nu te are decât pe d-ta în cap.

— Da... şi cu mai cine?

— Cu nimeni... Oh!.,. iartă-mă. Am văzut

pe buna ta prietenă Ina Blaine. Am recunoscut-o numai decât.

— Ai văzut-o ?... Dar nu i-ai vorbit ?

— Ba da, puţin. A fost cât se poate de drăguţă. Şi dacă n'aş fi pe jumătate nebun după Hettie, ţi-aş răpi-o, drăguţule. E tot atât de frumoasă ca... oh ! Dumnezeule ! N'am văzut pe cineva niciodată atât de frumos. Nu-i de mirare că nu poţi să mănânci şi să dormi şi nici nu te porţi frumos cu tovarăşul tău.

— Nevada, zise dânsul în cele din urmă foarte serios, i-ai vorbit singur Inei ?

— Da, puţin.

— Despre mine ?

— Bine înţeles ! Nu-ţi închipueşti că tânăra simţea nevoie să vorbească de mine. Şi nu-ţi închipui, cred, că am scăpat prilejul să-ţi trâmbiţez meritele ?

— Vai, dar tu Hettie şi Marvie mă faceţi de un milion de ori mai bun decât sunt.

— Ia spune ! Cum am putea să vorbim altfel ! răspunse Nevada.

— Pun rămăşag că o faceţi toţi pe Ina să moară după mine, cum mă faceţi pe mine să mor după ea.

— Ei ! D-ta ţi-ai pierdut de mult capul. Ştii ce ar trebui să faceţi amândoi ? Să căutaţi un colţ singuratic în lună...

— Taci din gură! strigă Ben furios. Nu înţelegi că ar fi o ruşine pentru mine dacă aş nenoroci fata. La urma urmelor, sunt tot un isgonit. Şi mai vor şi mai mult, să fiu un om scos de sub scutul legii.

— Te cred. Ca şi tovarăşul tău, nu? exclamă Nevada amărât.

— Oh! dragă. Să nu înţelegi greşit spusele mele. Nu m'am sinchisit niciodată de tot ce s'a spus despre d-ta. Nu-mi pasă ce-ai fost, Nevada, ci că eşti pentru mine cel mai bun şi mai nobil tovarăş.

— Iţi mulţumesc, răspunse Nevada, ridicând capul. Fără îndoială că sunt tovarăşul d-tale, dar nu vorbim de nobleţe. Spuneam deci că d-ta şi Ina ar trebui să vă duceţi undeva în lună, să cădeţi unul în braţele altuia şi să staţi acolo ceasuri în şir... destul de mult ca să descoperiţi în cele din urmă că nu puteţi să trăiţi despărţiţi.

CAPITOLUL XI.

A doua seară după întoarcerea lui Nevada, Ben stând lângă uşa lui, auzi zgomotul îndepărtat şi slab al unor cai pe drumul de lângă lac. Călăreţii — trebuiau să fie doi — veneau fără îndoială dela ranchul Blainilor. Ora târzie, nu era pentru vizite, nici pentru trecerea călătorilor şi Ben, luându-şi puşca, se puse la pândă, strecurându-se printre copaci. Noaptea era luminoasă. Cine erau acei călăreţi? Dece părăseau drumul ca să ajungă mai repede la colibă?

Zgomotul potcoavelor se opri deodată şi Ben auzi paşi uşori pe nisip. O siluetă subţire ieşi din umbră. Era Marvie Blaine. Curiozitatea cam îngrijorată a lui Ben făcu loc farmecului acestei surprize.

— Ce târziu vii, drăguţule! Cine-i cu tine?

— Ina, bineînțeles, răspunse băiatul.

— Soră-ta ?

— Da, de bună seamă. Ce-ți închipuiai că o să-ți aduc cowboyi la ceasul ăsta ? Știi, Ina m'a luat cu chirie ca s'o aduc până aici. Aș fi făcut-o și pe degeaba, dar n'am făcut o afacere proastă. Mi-a dat cinci dolari, de care aveam mare nevoie pentru niște unelte de pescuit.

— Tâlharule ! Ai fi vrut s'o lași să vie încoa singură, într'un câmp pustiu ca ăsta !

— S'o las să vie ? Spune mai curând, că ar fi făcut drumul și fără mine.

— Dar, D-zeule mare, de ce ? întrebă Ben, care părea turburat.

— Ca să te vadă. Am încercat s'o fac să urce până aici. N'a vrut. E îngrijorată. Poate din pricina celor doi străini, cari au venit azi dimineață.

— Unde este ?

— Mai jos ; stă pe o stâncă. Vrea să n'o vadă nimeni. La noi au plecat toți cowboyii, iar tăticul cu Setter. Am ajuns aici într'un ceas. Am să duc caii mai departe. Nu te grăbi, avem destulă vreme.

Ben coborî și zări întâi caii, apoi silueta tinerei, șezând pe o stâncă. Zgomotul pașilor o făcu să se întoarcă.

— Bună seara, Ben, zise dânsa întinzându-i mâna. Sunt mulţumită că te văd.

— Nu trebuia să vii!

— Oh! a fost atât de uşor. Vei putea să ne petreci acasă dacă vrei. Tata n'o să ştie niciodată. De ce eşti îngrijorat?

— Am putea să fim surprinşi.

— Mi-ar fi tot una. Ce prost arăţi! Eşti sănătos?

— Da, desigur, dar am avut şase săptămâni de muncă istovitoare. Am slăbit.

— Nu ştiu dacă trebue să te cred, zise tânăra şi-l ţinti cu o privire neliniştită, dar blajină şi serioasă.

— Nebunul de Nevada ţi-a spus că am fost bolnav?

— Nu, nu tocmai. A spus că... Ben, ascultă-mă. N'am venit aşa, la întâmplare. Am cuvinte serioase pentru asta...

Tânăra se opri o clipă, apoi reluă cu glas şovăitor, care-l mişcă pe Ben până în fundul sufletului.

— Aş fi venit, dealtfel, şi fără asta... Uite-i: au sosit doi străini la ranch. Aş fi putut să-i ocolesc, dar eram tare curioasă de vizita lor neaşteptată, iar tata, Mr. Setter şi cowboyi nefiind acasă, eram îndreptăţită să mă interesez de numele lor şi de pricinile vi-

zitei lor. Aceşti oameni îmi răspunseră la început rece şi nelămurit, dar aveam dreptul să stăruesc. Pe scurt, unul a spus că-l cheamă Judd şi mi l-a recomandat pe celalt sub numele de Walker. Se pare că veneau din Redland. Mr. Judd mi-a arătat o insignă în argint, spunând că e şeriful din Redland şi că Walker e agentul lui. După spusele lui au venit chemaţi în grabă de Setter, care spune că reprezintă asociaţia crescătorilor din Hammell şi se pregătesc să aresteze pe anumiţi inşi, împotriva cărora Setter o să cheme martori şi o să aducă dovezi. Asta e tot ce am putut să aflu şi care m'a neliniştit grav. De aceea, am rugat pe Marvie să vină cu mine la d-ta!

— Anumiţi inşi !... murmură Ben. Asta înseamnă Nevada, Modoc şi cu mine.

— Fără îndoială. Cred că tata n'are nici un amestec în venirea acestor oameni. Şi aşa are destule pe cap... Ben, aceşti oameni pot să te aresteze din porunca lui Setter ?

— Nu, dacă sunt cinstiţi ; dar Setter a uneltit de bună seamă ceva. Mai ştiu şi eu ce, o aşa zisă greşeală a lui Modoc, o învinuire contra lui Nevada. Şi nimic mai uşor decât să mă amestece în daraverile astea. La drept vorbind, Ina, nu-mi miroase a bine.

— Dar dacă eşti gata să te aperi... Paza bună păzeşte primejdia rea.

— Ina, îţi mulţumesc că ai venit atât de repede să mă înştiinţezi...

— Nu ţi-am spus că aş fi venit şi fără de asta ?

— Oh ! răspunse Ben, cu glasul gâtuit de emoţie, ai fi venit totuşi şi aşa... dece ? Luase mâna tinerei pe când povestea şi nu-i dădea drumul, dar avea impresia că se clatină aşteptând răspunsul care-l fermeca dinainte şi-l făcea să sufere îngrozitor.

— Fiecare lucru la rândul lui, Benjamin, răspunse Ina. Intâi afacerile.. Ce ai de gând?

— Ei bine, o să urmez munca noastră obişnuită, orice s'ar întâmpla. Poate să mă aresteze, însă nu pot să dovedească nimic contra mea. Dar mă îngrozesc la acest gând : necinstea s'ar resfrânge asupra mamei şi a Hettiei.

— Dar eu ? adause tânăra.

Ben tăcu o clipă, nevrând să se lase cuprins de turburarea ce-l năpădea la acest cuvânt.

— Puţin îmi pasă că o să fiu arestat, urmă dânsul, vorbind repede. Dar şerifii nu-l pot aresta pe Nevada. O să le scape sau o să le sfărâme capul. Nu râde, Ina. Mă ia cu

frig, căci D-zeu ştie cât îl iubesc pe omul ăsta.

— Da, e foarte bine, şi prietenia voastră e ceva frumos. Sunt încredinţată că o să-l împiedici pe prietenul d-tale să săvârşească un omor.

— Nu ştiu. Mă tem că nu, dacă poliţiştii or vrea să mă înhaţe şi dacă Nevada o să afle că au fost trimişi de Setter. Atunci...

Ben tăcu şi începu să fluere.

— Ben, Marvie ţi-a spus că Setter se ţine scai de mine?

— Cum? exclamă tânărul care tresări. Marvie mi-a vorbit mult de acest om; el îl urăşte. Dealtfel, nu-i decât un copil. N'am luat lucrul în serios.

— Oh! zise tânăra, trebuia să tac. Mi-am pierdut cumpătul. Nu te mai gândi la ce ţi-am spus.

Intr'adevăr, vedea că pe Ben Ide îl cuprinsese furia şi se sperie când văzu trăsăturile lui înăsprite.

— Am să-l omor, exclamă dânsul.

— Ben! murmură ea cu glas scăzut şi rugător. Ingălbenise şi avea ochii măriţi de spaimă. Ce-am făcut?

Şi îl cuprinse cu braţele de gât.

— Pentru numele lui D-zeu, Ina ! Ce vrei să spui ?

— Dacă-l omori pe Setter, te spânzură și eu mor, strigă dânsa îndurerată.

— Ei bine, n'o să-l omor. Nici n'am să încerc să-l întâlnesc, zise Ben, care nu se gândea decât să-i potolească spaima.

Ea-și desfăcu binișor brațele, iar Ben o văzu zâmbind. Înțelegea acum, dar destăinuirea asta îl zdrobea.

Ingenunchiă înaintea ei, cu fruntea pe genunchii ei și oftă aproape :

— Știam eu bine... Nu trebuia să te văd. Ce nebun sunt !... Te ador... și asta mă omoară.

Ina îl mângâie pe cap :

— Asta nu trebue să te omoare. Și eu te iubesc. Ca atunci când eram copii și chiar mai mult, ca o femee care să fie totdeauna și la toate sprijinul tău.

Ben o privi. Plângea. Era în culmea bucuriei. O auzea pe Ina vorbind de o căsătorie cu putință între ei și refuzul lui încăpățânat slăbea puțin câte puțin, cu toate câte-l făceau să sufere și cu toate primejdiile foarte apropiate. Sfârșiră prin a se potoli amândoi și nu mai vroiră să se gândească decât la

o fericire cu putinţă fiind gata să lupte amândoi ca s'o dobândească.

Ben întovărăşi pe tânără şi pe fratele ei aproape până la ranch.. Se revărsase de mult de ziuă când se întoarse la Forlorn River. Şi după cum se aştepta, Nevada îl primi foarte amărât.

— Unde dracu ai fost? întrebă dânsul liniştit şi nemulţumit în acelaş timp.

— Eu? M'am plimbat călare pe câmp, zise Ben distrându-se ca să-i amintească propriul lui răspuns.

— Ai fost cu Ina Blaine.

— Aşa-i. Ne-am făgăduit că o să ne căsătorim. Ah! cuvântul acesta! cum mă zăpăceşte... Dar e adevărat. Nu ştiu cât ai lucrat pentru fericirea mea, dar sunt sigur că îndeajuns de mult.

Obrazul lui Nevada se însenină. Impărtăşea bucuria tovarăşului său mai mult decât ar fi putut s'o spună.

— Prietene, reluă Ben Ide, n'avem vreme să flecărim de ce s'a întâmplat. Avem de lucru. Vrei să faci ce ţi-oi spune eu, orice s'ar întâmpla?

— Da. Ne-am înţeles. Dar vreau să am libertatea asupra unui punct, şi anume în privinţa lui Less Setter.

— Fie. Ascultă-mă. Setter a chemat din Redland pe un şerif anume Judd şi pe agentul lui, un anume Walker. Acum sunt la Hart Blaine. Ina n'are încredere în aceşti oameni. Se pare că Setter o să se întoarcă şi o să supună dovezi contra cuiva pe care Judd şi agentul său nu-l numesc. Şi acest cineva nu poate să fie decât eu... sau d-ta. Setter a pus la cale vre-o mârşevie. N'avem vreme de pierdut. Iată planul meu : Am să-l trimit azi pe Modoc la Hammell cu o scrisoare pentru Frisbie. Ştii că ar vrea caii mei, dacă n'aş cere prea mult. Ei bine, am să-l rog să trimeată oamenii lui să ia toţi caii din crescătoria noastră. Am să depun banii pe numele meu la banca din Hammell. D-ta şi cu mine ne luăm toate lucrurile şi fugim spre Silver Canyon, pe urma lui Bill Hall. Modoc poate să ne ajungă la Cedrii. O să stăm acolo până ce o să-l prindem pe Bill Hall la lucru. Hei, ce zici de planul meu ?

— E cel mai bun, dat fiind împrejurările. Dar are părţi slabe.

— Care ?

— Mai întâi, să vindem caii cu 100 dolari de cap, când putem să cerem pe ei, cari sunt bine hrăniţi şi domesticiţi, 200 de dolari. Al doilea, această plecare grăbită. O să se pară

că ne temem. Al treilea, Setter ar putea să dea o lovitură la Forlorn River. Apoi, noul loc de crescătorie al tatălui d-tale nu-i prea departe de Silver Canyon. El și Blaine au cumpărat pământuri lângă Silver Meadow. Asta ar putea să i se pară foarte ciudat lui Ide și Setter, da ai fi văzut pe acolo, mai ales dacă Hall fură vite tatălui d-tale. O să creadă că hoțul e Ben Ide? Înțelegi?

— Ești uimitor, Nevada. Te admir, vezi foarte bine, dar să mă ia dracu dacă mi-ar fi putut trece prin cap toate câte le-ai înșirat. Cum ar putea el să creadă așa ceva?

— Nimic mai simplu ca un tânăr pungaș să înceapă prin a pune mâna pe averea părintească. Și toată lumea știe cum s'a purtat cu d-ta. Dacă ai fi găsit vinovat, n'ai fi dojenit și multora li s'ar părea foarte firesc. Dar destul despre asta. Dacă izbutim să punem mâna pe Hall, viu sau mort, o să lămurim lucrurile. Aș vrea să văd mutra acestui Bill Hall. Dacă vine din Nevada, atunci... îl am la mână pe Setter.

— Ce? exclamă Ben, n'ei fi crezând doar că e vre-o legătură între acești doi oameni.

— De asta sunt convins.

— Dumnezeule! Ce groaznic ar fi pentru tatăl Inei. Nu Nevada, e o nebunie!

— Drăguţule, nu te pricepi la nimic. Ceeace mă miră e că Setter nu s'a trădat încă.

— Dar dacă izbuteşte să se însoare cu Ina Blaine, n'o să mai putem face nimic contra lui, chiar dacă-i descoperim ticăloşiile.

— Desigur, şi Setter îşi dă seama de asta. Dar tâlharul să nu se bizue prea mult pe viclenia lui. Dacă-şi atinge ţinta, jur că n'o să se bucure prea mult de izbânda lui.

— — — — — — — — — —

A doua zi, spre sfârşitul după amiezii, Ben şi Nevada, după ce călăriseră treizeci de mile, se opriră la „Cedri".

— Modoc o să fie aici poimâine, zise Ben, după ce mâncaseră şi se odihneau amândoi.

— Mai curând chiar, răspunse Nevada. Indianul ştie s'o ia la trap când e singur.

— Mi-a spus că i-a văzut pe ticăloşi când era pe o culme, nu departe de aici şi că poate să-i regăsească. Atunci, care e planul d-tale?

— Nimic mai simplu. O să-i prindem noaptea şi o să-i legăm fedeleş.

— Drace, iată ceva minunat!

— Ben, dacă Modoc dă peste ei şi nu bănuesc nimic, afacerea e bună. Cât despre mine, mă încred în acest indian. Cred că o să-ţi plătească mai mult decât găzduirea

d-tale. Modoc are ochi de vultur și mirosul unui câine de vânătoare. Un hăitaș cum n'am mai văzut. Dragul meu, nu știu de ce nu ne-am gândit mai curând la această șmecherie. Ceata lui Bill Hall trebue să fie alcătuită din patru, cinci oameni...

— Și dacă-i prindem cu vitele furate?

— Dragă, ei le pun la adăpost. Niciodată un ranchmen n'a mai văzut ce i-a fost luat. Pentru hoți, aici e raiul pe pământ.

— Dar dacă dăm peste Strobel? Ina mi-a spus că a plecat la Silver Meadow. Hart Blaine lucrează și el pe acolo.

— N'o să-i întâlnim nici pe unul, nici pe altul, zise Nevada. Putem înlătura orice surpriză. Cred totuși că suntem puțini prea la Apus.

— Dacă Bill Hall ascunde vitele după coline, spre Silver Meadow, e silit să lase urme. Strobel poate să trimeată pe urma lor cowboyi tatei.

— Se prea poate, dar asta nu s'a făcut niciodată până acum. Dealtfel, n'are ce să ne stânjenească întâlnirea cu Strobel. E un om care nu vorbește niciodată de ce vrea să facă și cred că-i placi.

— Da, am pescuit cu el, când eram copil, zise Ben gânditor. Ei bine, s'a făcut. Mâine o

să ne cocoțăm mai sus și o să pândim împrejurimile.

Pe când Nevada aruncă o privire asupra cailor, Ben stinse focul și se înveli într'o pătură, dar nu putu să adoarmă, pe când tovarășul lui, abia se întinsese lângă el, și sforăia zdravăn.

CAPITOLUL XII.

Trezit înainte de revărsatul zorilor, de frig, Ben aprinse focul. Apoi dădu ghiont lui Nevada, care se trezi înjurând.

— Haide, scoală, Nev, trândavule. E destul de frig ca să-ţi tragi cismele. Dar... drace! ai dormit cu ele! N'ai să fii niciodată un om de lume.

— Erau ude, zise Nevada, care se ridicase şi se bătea ca să se încălzească. Dacă le-aş fi scos, n'aş fi putut să le mai încalţ niciodată.

Când răsărise soarele, cei doi oameni erau călare şi cercetau priveliştea dinaintea lor.

Ben şi Nevada îşi ajunse ţinta, deasupra unei văi mari, despărţită de celelalte prin coline puţin ridicate. I se potrivea numele de Silver Meadow. Era o vale ovală, lungă de

12 mile şi largă cam de 2, acoperită de salvie albă şi burueni uscate. Ben cercetă o clipă întinderea cu binoclul ; apoi, fără să spună un cuvânt, i-l întinse lui Nevada.

— Ei bine, zise dânsul, nu sunt atâtea vite câte am crezut. Totul e atât de uscat.

— Mergem până la Silver Canyon ? întrebă Ben.

— E prea departe şi avem nevoe de indian. O să treacă pe o parte a Canyonului, iar noi o să supraveghiem cealaltă parte. Să ne întoarcem la tabără. Modoc o să vie diseară.

— — — — — — — — — —

Indianul nu se ivi nici ziua, nici seara, iar a doua zi dimineaţă, Ben fu cuprins de nelinişte. Ceasurile treceau într'o aşteptare înfrigurată. In cele din urmă, noaptea târziu zăriră pe tovarăşul credincios. Venea pe un cal fără şea şi nici nu descălecă bine şi înaintă spre ei strigând : Mor de foame.

— O clipă ! Avem tot ce trebue, dar mai întâi trebue să te încălzeşti. Ce s'a întâmplat ?

— Setter a pus să mă întemniţeze la închisoarea din Hammell. Am spart uşa, am găsit un cal şi iată-mă's.

— Setter a pus să te aresteze ! De ce?

— L-am întrebat pe paznicul închisorii. A

râs. Spune că acum multă vreme m'am bătut într'un salon.

Ben simţi o astfel de uşurare auzind că e vorba de o învinuire atât de caraghioasă, încât acoperi cu hohote de râs înjurăturile furioase ale lui Nevada.

— Modoc, te-ai bătut de două ori la Hammell?

— Nu. O singură dată. Şi nu beat. Ei erau beţi. M-au bătut, m'au svârlit afară Atunci m'aţi scăpat dvs.

— Imi aduc aminte. Dihorul ăla de Setter n'a mai găsit nimic altceva decât această poveste! Nevada, omul ăsta mă uimeşte. Işi închipue că n'avem nici un prieten pe lume, că nu-i dreptate în California.

— Eu cred că şi-a mai bătut un cui în cosciugul lui, bombăni Nevada. Am să văd de calul lui Modoc. Din fericire, avem încă o şea.

— Modoc, întrebă Ben, l-ai văzut pe Frisbie?

— Da. Foarte mulţumit. Trimite o ceată de cowboy.

— Foarte bine. Sunt mulţumit că ai putut să scapi. Avem mult de lucru. Mâine o să ne îndreptăm spre drumul unde ai văzut ceata lui Bill Hall.

— Cea dintâi privire pe care o aruncă Ben când fu pe malul Silver Canyonului, îi lăsă o impresie de neuitat. Un colţ minunat pentru hoţi !

Locurile bune pentru pândă, erau fără îndoială foarte numeroase. Nimic nu era mai uşor pentru câţiva oameni hotărîţi, înarmaţi cu puşti să oprească o ceată de zece ori mai numeroasă.

Deodată Nevada, care se uita cu binoclul, zise încet :

— Dragă, văd vite. Drace ! sau am orbul găinilor sau văd dobitoace însemnate cu iniţialele A. I. Amos Ide ! Tatăl d-tale !

Ben fu atât de mişcat, încât îi trebuiră câteva clipe ca să poată vedea şi el.

— Se poate oare ? bâlbâi el ţintindu-l pe Nevada cu o privire aproape rătăcită.

— Da, avem noroc. Ei! Ce zici de Modoc al nostru ?

Părăsiră locul de observaţie şi după ce călăriră câtva timp, zăriră păscând pe unul din povârnişurile trecătoarei cam două sute de vite.

— Priveşte ! murmură deodată Nevada. Fum. Acolo, în fundul trecătoarei.

— Văd. E focul unei tabere.

— Fără nici o îndoială. Dar, drace ! era cât

p'aci să uit! Modoc mia spus să-l pândim. Dă-mi binoclul.

El privi îndelung.

— Il văd pe Modoc, zise dânsul în cele din urmă, tocmai în faţă. Diavolul de indian ne vede, Ben! Ne face semn să plecăm. Arată fundul trecătoarei. Drace! asta înseamnă că tâlharii ne-au văzut... sau poate că o şterg. Să ne întoarcem repede.

Cei doi oameni se strecurară, urcându-se spre un loc de lângă margine, dar ascuns de un tufiş. Puteau să vadă de acolo, fără să fie zăriţi. Dar se uitară mult şi bine, fără să vadă nimic neobişnuit, afară de fumul albastru, pe care-l zăriseră dinainte. Când Ben vroi să găsească locul unde se afla Modoc. la început nu-l zări. dar în cele din urmă văzu pe indian care se îndepărta călare spre partea mai păduroasă a culmii.

— Modoc pleacă, Nevada. Ce crezi despre asta?

— Nimic. Nu înţeleg. Mă tem că am fost văzuţi.

Rămaseră la pândă tăcuţi, Ben muşcându-şi pumnii la gândul unei astfel de neizbânzi, când totul părea că merge strună.

— Ii văd... îi văd, zise repede, dar pe şoptite Nevada. Priveşte bine, şi arătă cu dege-

tul întins fundul trecătorii. Tocmai dedesuptul nostru, în acel luminiş, între copaci. Unul, doi, trei, patru călăreţi şi un cal de povară. L-au încărcat în grabă mare fără îndoială. Vezi, Ben?

— Da. Cinci oameni şi un cal. Par foarte grăbiţi.

— Fără îndoială. Ne-au văzut şi se tem. O să fugă.

— Ce trebue să facem? întrebă Ben.

— Ben, într'o clipă o să fie în dreptul nostru. Uite ce zic eu. Ei nu ştiu câţi suntem. Să tragem amândoi deodată cu puştile noastre, apoi cu revolverele. Suntem aproape la o milă deasupra lor şi n'o să-i nimerim, dar această descărcătură o să-i facă să creadă că sunt urmăriţi de o întreagă trupă de şerifi şi cowboy. O să fugă şi o să-i urmărim.

— Hai! răspunse Ben.

In câteva clipe, cei doi oameni traseră 32 de focuri. Urmarea nu se lăsă aşteptată. Tâlharii o rupseră la fugă împrăştiaţi, urmaţi de calul de povară, care fugea îngrozit. Toţi se îndreptară spre poteca dintre cei doi munţi; dar în clipa aceea se auzi, nu departe de ei, o împuşcătură, urmată de altele. Era Modoc.

— Să ne întoarcem la tabără, zise atunci Nevada, ca să ne încărcăm iar puştile. Dar

avem nevoie de o dovadă că am fost aici şi că am văzut vitele tatălui d-tale. Dă-mi eşarfa d-tale. E bine, ai iniţialele brodate. Am s'o leg de o cracă.

— Uite, Nevada. Au lăsat jos ceva din bagajul lor. Să mergem să-l luăm?

— N'avem vreme. Trebue să ne întoarcem în grabă mare la tabără şi să ne pregătim bagajele uşoare, ca să plecăm îndată ce Modoc se va fi înapoiat. Mă întreb unde se sfârşeşte poteca. O să ne spună Modoc. Un lucru e sigur, că Bill şi ceata lui au luat-o spre câmpie, unde e atât de puţină apă. Nu-i bine pentru ei

Se înoptase, când, după trei ore de mers anevoios, ajunseră la tabără. Modoc era acolo. Ii aştepta o mâncare caldă, caii mâncaseră şi o parte din bagaje erau făcute.

— Indian împeliţat, exclamă Nevada ca o laudă.

Ben strânse mâna lui Modoc, iar Nevada îi spuse :

— Modoc, s'a înoptat atât de repede în acest Canyon, că nu ştim unde s'au dus oamenii noştri. Sunt furios, dar toate felicitările mele, căci ai făcut treabă bună.

— Nu trebue să fii furios, răspunse Modoc zâmbind. Multe lucruri bune...

— Ce vrei să zici?

— Hall a luat-o pe un canyon prost. A luat-o pe canyonul mic, nu are ieşire înainte de Mule Deer Lake. Mai mult de 20 de mile şi drum greu. Anevoios pentru cai. Nu-i apă, nu-i iarbă. Mai greu încă la Mule Deer Lake. O să fie lângă ranch, dar n'o să îndrăznească să meargă. O să se ducă la peşteri pentru apă. Acolo o să-i prindem ca pe caii sălbatici.

Era o cuvântare prea lungă pentru indianul, care nu se slujea de cuvinte zadarnice.

— Un om de al lui Bill Hall a fost rănit, urmă dânsul. L-aţi atins. Se târa după ei. N'a putut merge departe.

— O idee, strigă Nevada scos din fire. O să-l prindem pe Hall mort sau viu. Dacă punem mâna pe el, putem să dovedim că ţi-a jefuit tatăl.

— Să ne liniştim, răspunse Ben. Să mâncăm, apoi o să vedem ce-i de făcut.

— Trebue lucrat repede, zise indianul cu glas liniştit.

Mai puţin de un ceas după aceea, erau călare, Modoc în frunte, Ben şi Nevada văzând de caii de povară şi de ceilalţi. Duceau cu ei două burdufe conţinând unul 45 litri de apă pentru vite şi unul mai mic pentru ei.

Stelele arătau că se îndreptau spre Apus. Când mijia de ziuă, aveau la picioarele lor priveliştea pustie a bazinului unde strălucea Mule Deer Lake.

Ben şi Nevada se opriră, pe când indianul se duse să caute la intrarea canyonului urmele fugarilor.

Indianul le arătă că zărise urma lui Hall şi a oamenilor cari se îndreptau spre Nord. Ei nu se putuseră opri, apa lacului fiind desigur otrăvită de izvoarele subpământene. Schelete de cai, cerbi în putrefacţie, erau risipiţi ici şi colo.

A doua zi dimineaţa, se făcu dovada că Hall făcea tot ce putea ca să i se piardă urma. Un hăitaş obişnuit s'ar fi dat bătut, dar indianul nu-şi pierdu vremea.

— Omul rănit nu fuge cu tovarăşii, zise dânsul, arătând urme neregulate de paşi pe ţepii pinului.

— Nu mai e prevăzător. Rănit... Lasă urme.

Dar această căutare lua vreme.

Pe la mijlocul după amiezii, Modoc, care fugise destul de departe înainte, aştepta pe Ben şi Nevada şi-i înştiinţa numai decât cum îl ajunseră.

— I-am văzut, merg încet. Il ajută pe

rănit, gata să cadă. Se opresc la cea dintâi peşteră. Eu foarte sigur.

— E departe Modoc?

— Drum lung. Nu lung călare. Eu merg Dvs. luaţi luaţi calul. Nu faceţi zgomot. Să vă uitaţi bine împrejur.

Ben şi Nevada, tăcuţi, pândiră pe indian zise Nevada aproape în şoaptă, asta e ceva el acasă, ca şi fiarele sălbatice, nefăcând mai mult zgomot decât o pasăre. Când fu la depărtare de 400 de coţi, Ben şi Nevada zărindu-l ca într'un fulger, o luară pe urma lui, încercând să nu-l piardă din vedere. Ajunseră până la peştere. Deodată Ben apucă braţul tovarăşului şi-i zise încet: Modoc ne face semne.

— Da, l'am văzut.

Ei legară împreună cele trei şei. — Dragă, zice Nevada aproape în şoaptă, asta e ceva nou pentru d-ta. Gândeşte-te bine că urmăreşti oameni, cari te omoară dacă-i zăreşti.

— Ştiu, Nevada, dar d-ta nu trage. Trebue să-i prindem vii.

— Fără indoială. O să facem să vorbească pe Bill Hall... Hai, acum la vânătoare?

Ben găfăia când ajunse lângă indianul culcat la pământ.

— Bine, şopti Modoc, eu cunosc peştera. N'are multă apă. Peşteră adâncă. Ieşirea foarte departe.

— Sunt înăuntru? întrebă Ben, care tremura de nerăbdare.

— Da. Au dus caii şi omul rănit. Acum sunt jos. Caii se vor adăpa în curând şi o să urce pentru iarbă. Modoc crede că vor fugi repede.

— Cât drum mai e până la cealaltă deschizătură? întrebă Ben.

— Foarte departe. Nu poţi merge repede. Eu merg curând să o închid cu stânca.

— Mai e alt drum în fundul deschizăturii?. Şi în partea asta?

— Da, capcană pentru cai. Bun, răspunse indianul

— — — — — — — — — —

Intr'o linişte desăvârşită şi cu mare băgare de seamă cei trei oameni, când mergând, când căţărându-se, ajunseră la locul de unde puteau cerceta fără să fie văzuţi deschizătura peşterii. Clipele treceau cu o încetineală îngrozitoare. După aceia se auzi abia desluşit zgomotul unor capete, apoi mai tare; se iviră şase cai, ai căror paşi răsunau pe lava tare.

Ben tresări la vedera unei alte umbre care-i urma, aceea a unui om scund și îndesat, în haine închise, cu pălărie cu marginele lăsate în jos care-i acoperea obrazul.

— Ei! Bill! strigă un glas de undeva din peștera dedesuptul pândarilor. Am auzit ceva acolo sus.

— Ce auzi? întrebă Hall oprindu-se și scoțându-și revolverul.

Alte umbre se zăriră acum în urma lui.

— Zgomot de pași, răspunse celalt și oameni cari vorbesc încet.

Dintr'o săritură, Nevada se sculă ca și când ar fi vrut să sară.

— Sus mâinile! strigă dânsul cu glas puternic.

Răspunsul lui Hall fu o împușcătură, apoi sări îndărăt, ascunzându-se la intrarea în peșteră. Glontele lui se lovise de o cracă, deasupra lui Ben și pierise șuerând în pădure. Atunci Nevada începu să tragă fără răgaz, ajutat de Modoc, care se slujea de pușca lui.

De jos, răspundeau împușcări grăbite. Caii nechezau de spaimă, săreau până în clipă când găsind un drum, fugiră într'o goană nebună spre pădure. Ben nu se gră-

bea să tragă. Locul ajungea primejdios de tot. El se retrase, făcând să se retragă în acelaş timp Modoc şi Nevada. Această mişcare opri împuşcăturile. Modoc îşi încărca liniştit arma. Nevada scoase gloanţe din centiron şi cu ochii strălucitori zise lui Ben:

— Ai dreptate, dragă. Stricăm gloanţele de pomană. Am văzut mai departe, puţin deasupra drumului, o bucată mare de lavă. Mă duc acolo şi o să fiu la adăpost. Stai aici până te chem.

— Eu merg, şopti Modoc şi se furişă ca un şarpe în spatele lui Nevada.

Ben rămăsese pe loc şi se culcă la pământ. Intorcându-se, văzu pe Nevada şi Modoc căţărându-se şi adăpostindu-se în dosul unui bloc mare de lavă.

— Ei! Hall, strigă Nevada, ne întâlnim!

— Cine dracu eşti? răspunse celalt furios.

— Eu? Nu sunt decât unul din oamenii unei trupe puternice. Şerifi, cowboyi şi un bun trăgător pe care-l cunosc.

— Atunci ce vreţi?

— Intâlnire. Aruncă armele într'un loc pe care să-l văd şi ieşi în acelaş timp cu mâinile sus.

— Ha, ha, ha! şi să zicem că nu primim, spuse glasul răguşit de mânie.

— Vă pierdeţi unica şansă. Tragem în voi.

— Trageţi şi să vă ia dracul, bombăni tâlharul, la care se adaugară un concert de glasuri furioase.

— Văd de aici rănitul vostru. Să sfârşesc cu el?

— Trage, dacă vrei.

— Ei bine, să zicem că-l las în plata Domnului. Odată pentru totdeauna, vrei să vii? Vă avem în mână şi o să vă lăsăm să plesniţi de foame.

Răspunsul fu un şir de înjurături, cum nu mai auzise Ben în viaţa lui. Era foarte vesel, căci furia tâlharilor arăta că fuseseră prinşi în capcană.

— Ei bine? zise Nevada, ce se aude?

— Ei bine? urlă Bill Hall, maimuţărindu-l, domnule cu glas mieros, n'o să ne înţelegem; dar dacă vrei să cobori...

CAPITOLUL AL XIII.

Nevada primi ultimatul căpeteniei tâlharilor ca şi când ar fi răspuns prevederilor lui şi nu mai adaugă nici un cuvânt şi chemă lângă el pe Ben Ide.

— Dacă oamenii nu ştiu, Hall ştie însă că-i avem în mână. Trebue deci să ne sfătuim ce avem de făcut, îi zise el.

— Chestie de timp şi de pază straşnică, răspunse Ben, gânditor.

— Da, o să stăm de pază cu rândul.

— Modoc, spui că peştera asta are o ieşire?

— Da, eu o s'o închid.

— Bine. După asta, să duci mai departe tot calabalâcul nostru şi caii, o să-i adapi într'una din peşteri şi o să-i priponeşti unde-i iarba mai grasă.

Indianul se furişă repede printre copaci.

— Ai luat cue? întrebă Nevada.

— Da, e un pumn în unul din saci noştri.

— Bine. O să taiăm cu pari drumul, singurul drum pe care poate să fugă Bill Hall. Cred că tatăl Inei şi al d-tale au să vadă multe năzdrăvănii şi că Setter e în mare încurcătură.

— — — — — — — — — — —

Această zi fericită trecu repede fără ca unul sau celalt din cei doi bărbaţi să înceteze a supraveghia intrarea peşterii.

Se înoptă. Ben şi Nevada erau de pază îndărătul unui bloc de lavă. Tâlharii se folosiră de bezna din fundul văii ca să-l aducă la ei pe rănit şi să tragă până la ei un sac de merinde pe care-l lăsaseră afară. Se schimbară împuşcături şi un strigăt furios al unuia din oamenii lui Bill Hall dovedea că unul din gloanțe nimerise.

Pe la miezul nopţii, Modoc se întoarse ca să-l schimbe pe Ben. Acesta se duse să pregătească de-ale mâncării pentru dimineaţă, apoi se întoarse la tovarăşii lui.

In ziua a treia, când Modoc veni la postul lui, îi înştiința că pusese mâna pe caii celor împresuraţi şi că-i legase.

In după amiază aceleaşi zile, Ben, învăţat

de indian, găsi deschizătura pe care acesta o astupase de tot. Deschizătura trebue să fi fost destul de îngustă și ca s'o astupe Modoc îngrămădise o mulțime de blocuri grele de lavă. Dacă nu mai era alta ieșire, Hall și ceata lui trebuia să dea o luptă deschisă și atunci nu mai puteau scăpa în nici un chip. Ben era cam îngrijorat la gândul că ar fi putut să mai fie și alta ieșire, cu toate că Modoc îi spusese că atunci aceasta ar fi trebuit să fie la mare departe și până acum nici un indian nu izbutise s'o descopere. De altfel, observă Nevada, cei închiși trebue să fi cercetat toate ungherele peșterii.

— — — — — — — — — —

Intr'o zi, Ben fu foarte uimit când numărând bastoanele pe care le pusese de o parte, ca să numere zilele, văzu că trecuseră două săptămâni. Diminețele mai reci, schimbarea coloritului frunzelor arătau că se apropia toamna.

Intr'o după amiază, Modoc veni din vizita lui obișnuită din locul unde petreceau caii, cu o față atât de întunecată încât Ben se speriă.

— Prost, zise indianul, Modoc nu spune nimic.

— Nu-mi ascunde nimic, zise Ben.

— Roib sălbatic se adapă la peşteră noastră.

— Armăsarul?... Vrei să spui California Red? zise Ben care tresări.

— Da.

—Dece îi spui asta? urlă Nevada.

— Eu tot spun şefului.

— Ei, iată ceva nu tocmai de râs gemu Nevada.

Ben simţi că această descoperire putea să-l piardă, să-l facă să dea drumul pradei pentru o umbră. Intr'o clipă, hotărârea lui fu luată.

— Modoc, ia-ţi toporul şi dute de strică bariera. Apoi, fără un cuvânt, îşi reluă postul.

Nevada rămase mut

— — — — — — — — — — — —

Veni ziua când totul părea mort în peşteră. Nu ieşea nici un fum, nu se auzia nici un zgomot. Asediaţii ar fi ars toate lemnele pe care le aveau? Dece nu mai vorbeau oare?

Să fi găsit o ieşire pe unde au fugit?

Trecusă încă zece zile în timpul cărora paza celor trei oameni nu slăbi, dar care puseră nervii lor la grea încercare. Venise Septembrie. Nu mai aveau nici zahăr,nici

cafea. Ben şi tovarăşii lui se hrăniră cu pâine şi carne, la care adăugaseră câteva mere uscate, dar nu suferiră din pricina asta. Chiar Ben nu mai mânca decât odată pe zi.

Era cu neputinţă ca tâlharii să mai fie încă în viaţă. Modoc sfârşise prin a găsi la o oarecare depărtare o spărtură în larvă Ieşea deacolo un vânt rece, care arăta oarecare legătură cu altă deschizătură. Ben ascultă îndelung aţintind urechea ca să poată auzi cel mai mic zgomot. Domnea o linişte desăvârşită.

— Modoc, îi zise dânsul, întoarce-te la Nevada. Şi aşteaptă fără ca să se mişte indianul ca să plece. Atunci scotându-şi vesta şi ghetele, cu revolverul în mână, se strecură până la deschizătură cu cea mai mare băgare de seamă pipăind cu piciorul dădu de pământul făcut din blocuri mari de lavă, prea grele ca să se mişte, aşa că putu să înainteze în linişte. Asprimea pereţilor stâncoşi îl făcu să se sgârie la mâini şi să se lovească la genunchi. Când se întoarce crezând că mersese mult timp, văzu că nu înaintase decât 40 sau 50 de paşi.

Işi reluă mersul bâjbâind şi întunericul creştea cu cât înainta, aerul era din ce în ce mai rece şi mai umed şi deschizătura care

intrase nu se mai arăta decât ca un punct luminos. Ben își spuse că era în primejdie, dacă o pierdea cu totul din vedere, totuş înainta. Stâncile de lavă, sfărâmate acum, îi se rostogoleau sub picioare şi-l ameninţau cu prăbuşirea unde nu ştia nici el. Simţi că mâna îi bâjbâe în gol. Alunecă şi-şi pierdu aproape echilibrul. Ridicându-se din toate puterile, înainta cu băgare de seamă un picior şi simţi că e pe marginea unei scobituri. Cu o silinţă supraomenească izbuti să se dea puţin îndărăt. O sudoare rece îl acoperea din creştet până în tălpi, urechile îi vâjâiau.

El lua un pietroiu de lavă, îl aruncă în prăpăstie după o clipă auzi zgomotul uşor al unei căderi. Deschizătura trebuia să fie adâncă de tot, în pereţi ascuţiţi.

Alte bucăţi de lavă aruncate fiecare în direcţie deosebită îi arătară că prăpastia trebuia să fie foarte întinsă. Toate acestea arătau că nici o fiinţă omenească nu putea să iasă din acea prăpastie tainică. Ben simţi că-i pier ultimele nelinişti.

Inchisoarea tâlharilor n'avea alta scăpare decât în mâinile asediaţilor.

Atunci putu să se aşeze în voe şi să as-

culte. O tăcere de moarte plutea în acea beznă.

Cu mare greutate Ben o lua pe drumul care-l dusese atât de aproape de un sfârşit grozav şi ieşi în cele din urmă la aer.

Ben se întoarse la lagăr şi-i spune lui Nevada, care-l certă pentru lunga lui lipsă, că tâlharii n'au putut pleca din peşteră.

Dealtfel, sunt convins, răspunse Nevada, că n'o să întârzie să se predea.

— — — — — — — — — — —

A doua zi la revărsatul zorilor, Ben veni să-l trezească pe Modoc.

— Dragă, îi şopti Nevada, sunt convins că am auzit pe cineva umblând jos.

Ben voia să răspundă, când se auzi un glas răguşit din fundul peşterii.

— Ei, acolo sus! strigă el.

— Bună ziua, dragă Bill, zise foarte tare Nevada, luându-şi puşca.

— Mai eşti încă acolo?

— Da. Eşti aşteptat.

— Să te ia dracu. Crăpam de foame. Care sunt condiţiile d-tale?

— Fără condiţii, Bill. Ieşiţi unul câte unul şi aruncaţi armele foarte departe de voi.

— N'o să tragi? reluă glasul.

— Nu, desigur, numai dacă nu vrei să ne tragi pe sfoară.

— Bine... Aveţi de mâncare?

— Da, fără îndoială. Ciosvârte de vânat, pesmeţi, cafea, smântână, zahăr...

— Ţineţi gura! strigă Bill Hall, mai răguşit ca totdeauna. Venim.

Căpetenia ieşi cel dintâi. Inainta cu hotărire în plină lumină, ţinând revolverul de ţeavă. Când ieşi din deschizătura peşterii, aruncă arma departe de el. Cu capul gol, murdar, cu ochii rătăciţi, purta urmele grozavei încercări prin care trecuse.

— Bine, Bill, exclamă Nevada. Inaintează la dreapta. Sus mâinile! Aşa. Acum chiamăţi oamenii unul câte unul

— Ieşi, Jenko, şi fă ca mine, porunci şeful. Se arăta un vlăjgan mare. Işi aruncă revolverul scoţând o înjurătură groaznică şi veni lângă Hall. Al treilea la rând fu un tânăr voinic cu părul şi barbă blondă. Al patrulea, mai slab, era oacheş ca un Mexican. Cel din urmă ieşi încet, schiopătând. Era rănitul.

— Unde sunt puştile? întrebă Nevada al cărui ochiu ager nu pierdea nici un amănunt.

— Jos, răspunse Hall, arătând peștera cu o mișcare a capului său mare.

— Bine. Spune unuia din oamenii d-tale să le ia și să le pună la un loc cu celelalte arme.

Această poruncă fu îndeplinită numaidecât. Nevada se ridică, gata să tragă dacă ar fi trebuit, și-i spuse lui Modoc și Ben să scoată bariera care închidea drumul.

— Acum, Hall, înainte, urma dânsul. D-ta, Ben, ține-l de scurt pe omul acela, pune-l să se așeze, iar Modoc să-i lege picioarele.

Ben chiuia de bucurie și într'o clipă, cei cinci tâlhari avură picioarele legate. Ce mutre aveau!

Cu hainele ferfeniță, cu bărbile zbârlite, cu fețele de fum, totul arăta că suferiseră îngrozitor înainte de a se hotărî la supunere.

— Va să zică nu sunteți decât trei? bombăni Bill Hall.

— Da, dragă zise Nevada cu glas tărăgănat. Vroiai să fie mai mulți? Sunt destui, cari vin după noi. Iată, în orice caz, pe Ben, fiul aceluia căruia i-ai furat vitele la Silver Canyen.

— Ah? d-ta ești Ben Ide? întrebă Hall

pe cowboy! cu ochii lui plini de viclenie răutăcioasă.

Ben dădu din cap în semn de aprobare, uimit că acest Bill Hall auzise vorbindu-se de el.

— Ei bine? întrebă Hall încercându-se spre Nevada, ce ai de gând să faci cu noi?

— Bill, mergem mai întâi la ranchul lui Hort Blaine. O să te recomandăm unui anume Less Setter. Nu l-ai întâlnit niciodată.

— Nu-i nevoie să flecărim despre asta acum, răspunse Hall.

— Hm! Intr'adevăr, nu-i nici o grabă.

— Dă-ne să mâncăm.

— De când aţi rămas fără merinde, Hall?

— Nu mai mult de cinci-şase zile, dar avem o foame de lupi.

— Atunci ia-o binişor. Să nu vi se aplece,

— Nu ne temem de asta. Adu-ne bunătăţile despre care ai vorbit.

— Nu, dragă, zise Nevada. O să vă dau de trei ori pe zi puţină hrană. Ceva mai multă mâine, apoi mese adevărate.

Nevada văzu de foc. Ben îi veni în ajutor. Modoc se duse să strângă revolverele şi şeile tâlharilor şi văzu apoi de cai. In acest timp, Nevada nu pierdea din vedere pe cei cinci

inşi, iar Ben întâlni de mai multe ori ochii lui Hall care-l ţinteau cu mare curiozitate.

— — — — — — — — — —

Când Ben încălecă şi văzu în jurul lui un şir de tâlhari dezarmaţi şi la cheremul lui, avu dovada despre necrezuta lui izbândă şi de tot binele care însemna pentru el. Nu mai ţinea seamă de ce lupta atât de lungă ce-o dusese şi de oboseală. Putea deci să se gândească la Ina, la frumoasa răsplată care o să fie dânsa pentru el.

Nevada mergea în frunte, poruncind toate mişcările, iar Ben se simţea foarte fericit să i se supună

— — — — — — — — — —

In amurg îşi reluară drumul, mai puţin greu, datorită răcorii nopţii. Hall se arăta foarte guraliv, silindu-se să micşoreze prin vorbăria lui meritul prinderii lor. Nu-i vorbea lui Nevada, dar era vădit că dorea foarte mult să-i vorbească lui Ben Ide. Acesta dorea deasemeni. dar vroia să aştepte să pună faţă în faţă pe şeful tâlharilor cu Setter. De întâlnirea aceasta, se gândea el, vor atârna multe lucruri.

Inaintând, noaptea se făcea din ce în ce mai răcoroasă. Intunericul nu era atât de

mare încât să nu se poată vedea desluşit bruma ce acoperea pământul.

Ceata de oameni călări şi pe jos mergea din ce în ce mai încet. Rănitul, care nu putea fi lăsat în urmă, nu înainta decât cu greutate.

Se luminase de mult de ziuă când ajunseră la ranchul lui Ben Ide.

Toate uşile podului şi barierile corralului erau deschise.

Nu putea să fie isprava lui Frisbie. Uşa colibei era deasemeni deschisă. Ben era gata să se aprindă de mânie când îl văzu pe Modoc că se ridică în şea şi că pândeşte ceva dincolo de lac.

— Dar ce vezi acolo? întrebă Ben.

— Acolo roibul sălbatic, pe ghiaţă, zise indianul pe ton impresionant.

— California Red... pe ghiaţă ! exclamă Ben Ide.

— Precum mă vezi şi te văd, răspunse Nevada. Nu mai sunt decât şase cai cu el. Lacul e îngheţat afară de mijloc. Se adapă. Priveşte !

— Nu ! zise Ben aproape şoptind, dar nu se putu stăpâni. Ridicat în şea, el privi. Wild Goose Lake era cu desăvârşire alb, cu mănunchiuri de iarbă care depăşeau, ici şi colo,

nivelul ghieții. Acolo, poate la două mile, zări caii. Minunate animale! California Red era la marginea ghieții. El nu bea. Chiar la acea depărtare Ben Ide putu să-l admire cum înălța nobilul său cap sălbatic.

— Nevada, păzește-l pe Hall, zise dânsul, și cu o mână înfrigurată desfăcu chingile de piele cari țineau binoclul de șea. Degetele îi tremurau atât de tare, că la început nu văzu nimic, dar se stăpâni și în cele din urmă zări foarte deslușit mica ceată de cai, pe care-i cercetă unul câte unul, ca să nu se uite apoi decât la minunatul armăsar.

Roșu ca o flacără! Mai sălbatic decât un vânat din munți.

Ben se urcă în șea. Ce ironie a soartei! De ce trebuia să-l vadă în astfel de clipă. Dar Ben înțelese că n'o să se poată stăpâni, că trebiua cu orice preț să se slujească de un prilej atât de frumos.

— Ei bine! dragă, zise Nevada care văzu cu durere ce primejdioasă era pentru Ben această întâlnire, ce afacere proastă! Am visat totdeauna că o să-l prindem în capcană sau că o să fim mulți ca să-l încercuim.

— Putem să punem mâna pe el, exclamă Ben Ide.

— Nu. Nu se poate, răspunse Nevada.

— Avem aici patru oameni. Cu noi fac şapte.

— Dumnezeule! Ben, doar n'ei fi vrând..

— Vreau! exclamă Ben şuerător. Am să pun mâna pe acest cal. Ai să mă ajuţi.

— Oh! drace, nu.

— Nu ţi-am amintit niciodată datoria d-tale. Ţi-o amintesc astăzi.

— Dacă o iei aşa... Dar, zmintitule, n'am să ţi-o iert niciodată.

— Descarcă-ţi caii... porunci Ben, pregăteşte laţurile, şi, luându-şi cuţitul, se îndreptă spre Hall.

— Hall, îi zise dânsul, acolo pe ghiaţă e un armăsar sălbatic pe care vreau să pun mâna de ani de zile. Dacă-ţi făgăduesc libertatea, mă ajuţi să-l prind?

Hall privi cu ochiu pătrunzător faţa lui Ben ca şi când ar fi vrut să se încredinţeze de ceeace auzea.

— Da, vreau.

Ben tăiă numai decât legăturile şefului, apoi acelea ale omului cel mai apropiat. Într'o clipită, cei patru oameni fură liberaţi.

— Nu-i nevoie să vii şi d-ta, zise Ben rănitului.

— Dacă vrei, răspunse acesta vesel, nu pot fugi repede călare, dar pot să strig şi să

umplu un gol. Am mai vânat cai sălbatici.

Ben încălecă din nou.

— In şea ! strigă cowboyul gâfâind. Nevada, ia doi oameni şi apuc-o la stânga. Eu îl iau pe Hall şi pe încă unul cu mine. Străbatem râul. Modoc, stai aici până ajungem pe mal. O să-l încercuim binişor pe Red. Cum o vrea să fugă, alunecă pe ghiaţă... O să cadă... Restul o să fie uşor.

Nevada şi plecase cu doi dintre tâlhari. Ben chemă pe Hall şi Jenk şi coborî cu ei spre râu. Ghiaţa crăpa şi se mişca, dar totuşi ţinea sub picioarele cailor.

După ce trecu râul, Ben se întoarse în galop pe malul lacului, la apus, nepierzând caii sălbatici nici o clipă din ochi. Când fu destul de departe, se urcă în locul cel mai ridicat al malului şi putu să zărească pe Nevada şi ajutoarele sale pe celălalt mal, pe când Modoc cu doi călăreţi străbătea îmbucătura râului.

California Red era acum cam la o milă depărtare pe lacul îngheţat, venind drept spre Ben. Coada lui roşie flutura în vânt. Ceilalţi şase cai erau înşiraţi în urma lui. Când îl zări pe Ben, armăsarul necheză, vru să facă stânga împrejur, dar picioarele îi alunecară şi căzu. Se opinti grozav ca să se ridice, dar

copitele lustruite nu puteau să țină pe ghiață.

— Ah! frumosule!... exclamă Ben Ide cu glas sălbatic. Nu-i o vânătoare prea cinstită, dar ești al meu, ești al meu!

Ceilalți cai sălbatici se întoarseră fără să alunece și fură în curând departe de armăsar. Acesta izbuti în cele din urmă să se ridice și s'o ia spre ceilalți. Era vădit că nu mai îndrăznea să fugă.

Ben auzi în clipa aceia țipetele celorlalți vânători. Ei coborau în galop povârnișul nisipos al malului, spre lac. Alt cal sălbatic căzu, apoi altul neputând să se mai ridice. Se învârtiră, culcați pe ghiață, ca niște sfârleze.

In răstimp, mai repede decât vântul, Ben își împinse calul spre lac, luând-o înaintea ajutoarelor sale, care-l urmară chiotind. Glasul răgușit al lui Bill Hall stăpânea pe celelalte plin de înflăcărarea sălbatică a vânătorii. Cei opt călăreți alcătuiră un arc de jumătate milă, cu fața spre lac.

California Red se întoarse ca să scape; dar cum se îndrepta spre Apus, grupul lui Modoc lăsă o eșire pentru caii sălbatici cei mai apropiați. Aceștia se repeziră în goană și căzură, ridicându-se iar ca să fugă, apoi scăpară. Pe ghiață nu mai rămăsese decât

doi şi roibul. Red era în primejdie. Sălbăticia lui minunată, iuţeala lui neasemuită nu-i puteau sluji aici. Nevada alergă între Red şi mijlocul lacului. Atunci alt cal putu să scape.

— Apropiaţi-vă! urlă Ben Ide. Incet! şi învârti nodul laţului său.

O nebunie veselă cuprinsese sufletul cowboyului. Acum era convins că-l va prinde. Armăsarul tropăi de spaimă şi vru s'o ia la fugă. E tot ce vroia Ben.

Când Red îşi încercă avântul pe ghiaţa strălucitoare ca oglinda, soarta lui fu pecetluită.

Tropăia într'o parte şi alta, se întorcea înebunit, dar cu capul sus, coama ridicată şi coada bătând.

— Ceva mai departe, Modoc! strigă Ben Ide. Şi tu, Nevada... în partea cealaltă. Făceţi un triunghiu... Hai, fugiţi acum şi strigaţi ca nişte diavoli!

Atunci, calul roib, furios, se ridică în două picioare, apoi într'un avânt desnădăjduit sări înainte, dar picioarele îi fugeau sub el.

Venea drept spre Ben Ide, nările îi suflau aburi albi, copitele îi răsunară pe ghiaţa care pârâia. Dar alunecă, căzu pe spate şi, cum se întorcea pe ghiaţă cu copitele în sus, laţul lui

Ben se desfăşură ca un şarpe şi-i prinse picioarele dinainte înţepenidu-i-le. Armăsarul se culcă pe o parte, luptă contra piedicii, dar această silinţă o strânse şi mai tare. Când îşi ridică frumosul cap, sfoara indianului îi înfăşură grumazul. Goana lui se sfârşise.

Nevada veni galopând cu laţul în mână, foarte galben, cu ochii scânteetori.

— Dragă, exclamă dânsul cu glas tunător, ne-a sărăcit, dar face.

Ben ţintea ca împietrit de uimire şi bucurie minunatul animal. California Red învins, la picioarele lui, era al lui.

—Ei bine, Ide, bombăni Bill Hall bătându-l pe umăr pe cowboy, sunt mulţumit pentru d-ta. Eşti un vânător grozav... Dacă aş avea vreme, ţi-aş spune ceva, dar zăresc colo călăreţi dealungul lacului. O s'o ştergem repede.

CAPITOLUL XIV.

Cu cât treceau zilele, Ina, care era încă la ranchul lui Blaine, dorea din ce în ce mai mult întoarcerea tatălui. Gândul că Setter ar fi putut să vină și s'o găsească singură, o îngrijora. La drept vorbind, nu se mai temea de el, dar chiar nesiguranța pe care o avea despre gândurile acestui om, o apăsa ca o greutate de neîndurat.

Doi dintre cowboyi lui Blaine, care veniseră să aducă merinde pe o săptămână, povesteau că lucrurile nu mergeau prea bine acolo unde se afla tatăl tinerei și că acesta era foarte morocănos

Duminică la prânz, veni Setter. Marvie o înștiință pe soră-sa și ea înțelese mai bine ca oricând că trebuia să fie gata de luptă. Desigur, mamă-sa și fratele său puteau s'o

ocrotească întrucâtva, dar ca să se bizue pe veşnica lor prezenţă ar fi fost ceva himeric. De mai multe ori avu prilejul să vadă consfătuiri dese între Setter şi cei doi poliţişti.

Către seară, Marvie, care îi spiona mereu pe cei trei oameni, umplu şi mai mult inima Inei de nelinişte. Tânărul putuse să se strecoare lângă coliba lui Setter şi să-şi dea seama că se ţinea o consfătuire pe şoptite. Aceste convorbiri ţinuseră mult, dar oamenii vorbeau atât de încet, că Marvie nu putu să audă nici un cuvânt măcar.

A doua zi dimineaţă, veni la Ina care se îmbrăca.

— Ei bine! îi strigă dânsa, tinere pescar. Eşti foarte harnic. Cauţi râme?

— Nu, e vorba de şerpi, zise dânsul cu zâmbetul lui senin. Priveşte, surioară! Iată pe Judd şi Walker cu o mulţime de catrafuse. Au luat drumul Forlorn Riverului.

Ina luă binoclul şi văzu în depărtare patru oameni, cari coborau spre lac.

— Unde se duc? întrebă dânsa.

— Se duc să-l caute pe Ben, răspunse Marvie şi faţa i se întunecă. Vor să-i jefuiască ranchul, inainte de a o lua după el... Ina, dacă-mi făgădueşti că la nevoe, o să-mi iei apărarea pe lângă tata, am să dau o goană

călare de partea cealaltă a lacului ca să văd ce face acest Judd.

— Da, da. Am să-i spun că te-am trimis chiar eu. Ia binoclul şi du-te.

Ina se aşeză la biroul tatălui ei, cu o carte de socoteli înainte, cu o peniţă în mână, când Setter se ivi deodată la uşă.

— Bună ziua, dragă, zise dânsul cu glas mieros.

Ina nu se clinti şi scrise mai departe.

Setter începu să râdă şi se aşeză pe masă, lângă dânsa.

— Ina, nu vrei să-mi dai bună ziua? urmă dânsul.

— Nu, răspunse dânsa ridicându-se deodată şi înfruntându-l cu privirea. Mister Setter, te rog să pleci. Am treabă.

— Azi pari foarte răutăcioasă, zise dânsul privind-o obraznic. Ce te frământi aşa?

— Asta nu te priveşte. Te rog să pleci

— Nu. Şi te desfid să mă dai afară, răspunse Setter obraznic. Apoi, dacă vrei să ştii, biroul ăsta e al meu.

Ina nu păru uimită cum se aştepta el.

— Zău? zise dânsa. Dar cred că minţi.

— Nu mint. (Glasul lui Setter se făcu aspru şi faţa lui măslinie se aprinse). Am totul în mână. Mc Adamii urmăresc. Amos Ide nu

vrea să dea ajutorul pe care l-a făgăduit. Banca Hammell are polițe de ale lui Blaine pentru 200 de mii. N'am decât să spun un cuvânt; or să vândă ranchul, iar eu am să pun mâna pe vitele și caii săi.

— Ei bine, să zicem că toate acestea ar fi adevărate. Ce vrei? întrebă dânsa.

— Să te mărîți cu mine, sau îl sărăcesc pe tatăl d-tale, amenință Setter, aplecându-se spre ea.

— Ce poate să ne facă asta? exclamă Ina cu înflăcărare. Mama și cu mine o să fim mult mai fericite. Cât de mult urîm această avere. Ea l-a ruinat pe tata cu ajutorul unor mișei ca d-ta.

— Ei! așa ceva nu înghit, Miss Blaine, zise Setter.

Dar era lămurit că acest refuz neașteptat a propunerii lui îl uimise. Se înfurie.

— Dar, urmă dânsul, scrutând obrazul tinerei ca să vadă impresia cuvintelor sale. n'am spus încă totul. N'am spus că l-aș putea băga pe tatăl d-tale la închisoare ca tovarăș de hoții.

Ina văzu în ochii lui că măcar în parte spunea adevărul. Asta era deci puterea lui ascunsă și destăinuindu-i, credea că ea nu va îndrăzni să-l trădeze. Gândul unei astfel d

ruşini pentru tatăl ei o umplu de amărăciune nespusă, dar îndură lovitura fără să clintească.

— Inţeleg, zise dânsa bajocoritor. Inainte bietul Ben Ide era tovarăşul hoţilor... Acum e tatăl... Desigur, că împărtăşesc amândoi câştigurile.

— Am să-l isgonesc pe Ben Ide din ţinut, exclamă Setter, sau am să-l întemniţez.

— Să îndrăzneşti numai!

— Ah, ah! te înflăcărezi acum mai mult decât pentru tatăl d-tale. Hai! acum am înţeles totul.

— Dacă tata a fost atât de nebun, atât de lacom de bani ca să se lase târît de d-ta la fapte necinstite, i s'ar cuveni închisoarea, dar Ben Ide e curat ca aurul. A fost isgonit din casa lui. Dar adevărul o să fie mai puternic. Defăimările d-tale neobrăzate, dovezile mincinoase o să fie spulberate de orice judecător cinstit... D-ta, Less Setter, ar trebui să fii alungat din ţinut.

— Să te ia dracu! urlă Setter scos din fire şi c'o mişcare neaşteptată o apucă de braţ. Dar ce e acest Ben Ide pentru d-ta?

— Dă-mi drumul! Asta nu te priveşte, dar fiindcă vrei s'o ştii, ţipă tânăra, îl iu-

besc pe Ben Ide... m'am logodit cu el... Am să mă mărit cu el!

— Ben Ide!... ah! târfă! scuipă Setter în culmea turbării și vânăt, vroi s'o ia în brațe. Ben Ide o să aibe ce-o să-i las eu.

Dar, în loc să slăbească sub strânsoarea puternică, Ina se simți deocamdată plină de o energie și o putere aproape supraomenești. Ea-i dădu pumni grozavi în obraz, țintând ochiul rănit al trădătorului care se clătina scoțând un strigăt de durere. Atunci smulgându-se din îmbrățișare, îl împinse atât de tare încât el căzu pe un scaun.

Ușa biroului rămăsese deschisă. Ina putu să fugă spre câmp, tremurând toată și jurând că la un nou atac o să omoare pe Setter. Marvie nu se întoarse decât noaptea târziu. Pândise pe Judd și Walker și, datorită binoclului, nu pierduse nici una din mișcările lor. Cei doi oameni intraseră la Ben, duseseră un sac în șură și se întoarseră cu mâinile goale, lăsând ușile deschise, ca și cele ale coralului.

De bună seamă că vor sta acolo până la întoarcerea lui Ben.

— Ben n'o să se întoarcă atât de curând, răspunse Ina gânditoare.

— Dar unde s'a dus?

— Să nu spui nimănui, drăguţule. Ben s'a dus să pună mâna pe tâlharii al căror tovarăş e crezut.

— Banda lui Bill Hall? Cowboyii spun că Ben e înteles cu Hall... E ciudat totuşi că pleacă tocmai când e căutat. Şi spune-mi, Ina, cum o să poată Ben numai cu cei doi tovarăşi să pună mâna pe o bandă de hoţi?

Cu toată încrederea ei de neclintit în cinstea lui Ben, Ina nu putea totuşi să nu recunoască ceeace era drept în aceasta judecată copilărească. Ea trebui, în ciuda tuturor aparenţelor, să creadă cu încăpăţânare în cinstea logodnicului ei, să-l ajute, dacă putea, să izbândească cu toate piedicile şi duşmanii înverşunaţi să-l piardă.

Spre marea uimire a Inei, Setter plecă a doua zi dimineaţă dela ranch, fără să fie întovărăşit, ducând un cal de povară. Şi el o luă înspre Forlorn River. Voia oare să întâlnească pe poliţiştii din Redland sau pe Hart Blaine? Fără îndoială, îşi zise Ina, avea de gând să vadă şi pe poliţişti şi pe taică-său

— — — — — — — — — — —

La începutul lui Septembrie, tatăl Inei se întoarse la ranch cu Setter şi cowboyii. Tânăra fu uimită văzându-l. Părea foarte abătut. Ina păstra taina celor petrecute, având im-

presia că aceste destănuiri vor veni prea curând, dela sine. Dealtfel, nu-şi văzu tatăl decât ararcori, nici măcar la mese şi nici nu încercă să-l înâtlnească. Totuşi, ceeace o neliniştea era ce putuse să spue Setter.

Sosirea stăpânului şi a însoţitorilor săi stârni în ranch o mulţime de trăncăneli, pe care Marvie le povestea sorăi sale. Se spunea că Judd găsise la ranchul lui Ben Ide dovezile vinovăţiei lui, cel puţin în ceeace privea furtul de vite. Ii găsiră urma pe coline. Cirezile lui Amos Ide fuseseră jefuite, în Iulie la Silver Meadow. Strobel, şeriful din Hammell, se dusese la Blaine, ca să-i vorbească de lucruri nu prea lămurite. Era sigur că această vizită îl tulburase pe Blaine. In cele din urmă, sosirea lui Seter, îndurerase atât de mult pe bătrân, încât era să cadă greu bolnav. Şi Mrs. Blaine căzu la pat, iar Ina şi tatăl lăsară totul ca s'o îngrijească.

— Tată, îl rugă Ina, când avu prilejul să întâlnească pe Blaine, să ne întoarcem acasă Aci e prea frig pentru mama. N'o să mai putem dormi sub cort.

— M'aş fi întors de mult la Tule Lake răspunse bătrânul Blaine, cu faţa întunecată Dar se poate că acea casă să nu mai fie ı

mea. Aşa spune Setter. Ranchul ăsta e tot ce-mi mai rămâne.

— Se poate oare? exclamă tânăra.

— Nu ştiu. Mi-am pierdut capul. Omul ăsta mă hărţueşte să i te dau în căsătorie. E un câine turbat. Dar nu e nevoie să-ţi spun că voinţa ta o să fie şi a mea.

— Iţi mulţumesc, tată, răspunse dânsa veselă. Iţi mulţumesc. Ascultă-mă. Nu te lăsa deloc. Aşteaptă.

— Să aştept? Fie. Mă simt foarte abătut gândindu-mă la ce se poate întâmpla, dar o să aştept.

— — — — — — — — — — —

In Septembrie, îngheţară malurile lacului, dar zilele erau frumoase.

Intr'o dimineaţă frumoasă Marvie veni într'o fugă.

— Judd, exclamă dânsul gâfâind, şi... şi Walker s'au întors. Il aşteaptă pe tata ca să formeze un tribunal.

Ina se duse numai decât să găsească pe mama însănătoşită şi-l găsi pe tată-său pe lângă ea. Ina observase că acesta îşi petrece cea mai mare parte a timpului în cortul d-nei Blaine.

— Tată, s'au întors poliţiştii din Redland şi te aşteaptă, îi zise Ina.

— Bine, răspunse bătrânul Blaine obosit. Dacă ar putea cel puțin să mă ajute să ies din această încurcătură.

Ea îl luă de braț și ieși cu dânsul.

— Vrei să mă asculți, tată? îl întrebă ea rugătoare.

— Bine înțeles, micuțo.

— Vreau să spun să mă asculți într'adevăr. Asta nu poate pricinui nici un rău, dar poate face mult bine.

— Vorbește. Ar fi o nenorocire dacă n'aș asculta pe copilul pe care eu însumi am vrut să-l învăț și să-l cresc bine.

— Atunci, uite ce am descoperit eu după ce m'am gândit. Setter vrea să te piardă, iar bietul Ben Ide e de partea d-tale. N'o să fiu niciodată soția acestui om, chiar dacă d-ta și Ben Ide ați vrea. Dar, tată, acest om rău o să-și vadă planurile zădărnicite. O să se întâmple ceva. Nu pot să știu ce. O simt în orice caz... Oricare ar fi dovezile aduse de polițiști, nu-ți da încă hotărârea. Așteaptă.

— Fată, până acum m'am lăsat dus de cuvintele mieroase ale lui Setter. Am ascultat pe orisicine, afară de mama și de tine, răspunse bătrânul Blaine adânc tulburat. A venit vremea să mă schimb.

Amândoi se apropiară de coliba unde era biroul.

Cowboyii se plimbau, spionând, cum şi cine venia şi pleca. Setter şi intrase cu Judd şi Walker, vorbindu-le cu însufleţire. Ina urmă pe tatăl ei şi băgă de seamă privirea îngrijorată pe care i-o aruncase Setter.

— Bună ziua, zise Blaine. Ce vreţi?

— Bună ziua, Mister Blaine, răspunse Judd cu glasul lui gros. Avem rezultate şi sunt bucuros să-ţi împărtăşesc. Am găsit în şura lui Ben Ide dovezile că a furat vite. I-am dat chiar de urmă şi ştim unde şi-a făcut tabără. Fără îndoială că a mirosit ceva, căci a şters-o cu o noapte înaintea sosirii noastre. A lăsat merinde, haine, cai şi un armăsar negru pe care-l domesticise tocmai. Atunci i-am pierdut urma. Dar urmând cu cercetările, am găsit o urmă în fundul unui canyon. Acolo era o cireadă de aproape 250 de capete. Cele mai multe erau însemnate cu A. I., semnul lui Ames Ide. Dar sunt unele care trebue să fie ale d-tale.

— Bine, zise Hart Blaine. Dar cine ţi-a spus că vinovatul e Ben Ide?

— V'am lămurit, răspunse Judd. Am găsit tabăra lui lângă un canyon, unde sunt vitele care ţi s'au furat.

— Dovezi neîndestulătoare înaintea unui tribunal, zise Blaine. Nu tăgăduesc că poate fi vinovat, dar faptul că a ridicat pe neaşteptate tabăra nu înseamnează nimic. E vânător de cai sălbatici. Care sunt celelalte dovezi?

Atunci se amestecă şi Setter. Făcu un pas înainte şi spuse ţanţoş:

— Menţinem tot ce am spus. Aştept să fie arestat ca să depui contra lui.

— Ei bine, să nu te bizui pe asta, zise deodată bătrânul Blaine.

— Pot să te silesc. Sunt tovarăşul d-tale. Ne-a furat vitele.

— Setter, când o să merg la tribunal, o să fie pentru ceva mai mult decât pentru nişte juncani, zise Blaine pe ton ciudat.

— Am să-l citez pe tatăl lui Ide contra acetui hoţ, strigă Setter, galben de turbare.

— O să fie ceva urât de tot, zise Blaine.

Setter scoase o înjurătură, care abia se auzi. Ina, care nu-l slăbea din ochi, avu impresia că omul acesta nu era atât de sigur de el, precum spunea.

Câteva lucruri din tabăra lui Ben Ide fuseseră aduse ca piese convingătoare spre a fi arătate lui Blaine. Ina nu se putu stăpâni să nu simtă o nelinişte când văzu iniţialele lui

Ben pe pielea căpestrelor și șeilor. Totuși, împotrivirea îndărătnică a tatălui ei față de argumentele lui Judd și de planurile lui Setter o uimiau dându-i în acelaș timp nădejde.

— Mister Blaine, ceru Judd, vrei să trimiți cowboyii la Silver Meadow ca să aducă vitele furate?

— Acolo e iarbă și apă?

— Da, nu-i nimic mai bun în tot ținutul.

— Atunci să nu schimbăm nimic decât cu aprobarea lui Amos Ide, hotărî Blaine.

— O să-l chemăm aici, zise Judd, după ce-și întrebase dintr'o privire pe Setter.

— Minunat, răspunse acesta. Amos Ide e unul dintre cei dintâi interesați în această chestiune.

— — — — — — — — — — —

A doua zi dimineață, înainte de zori, Marvie veni s'o trezească pe Ina, făcând zgomot la ușă. Ea trebui să se îmbrace în grabă. Dar el nu răspunse la întrebările ei decât prin monosilabe, rugând-o să-i împrumute binoclul și spunându-i că pe ghiață erau cai sălbatici și că trebuia să iasă repede ca să-i vadă.

— Oh! Dumnezeule, oh! Dumnezeule! exclamă dânsul.

— Ce s'a întâmplat, Marvie? întrebă Ina.

Ina îi urmă direcția privirilor. Cât era de frumos lacul și pe el alergau cai negri de tot.

— Sunt cai sălbatici, zise dânsa încet. Ce păcat că Ben e atât de departe! Ina, privește... uită-te la calul care e în frunte! strigă băiatul și-i puse binoclul înaintea ochilor.

După câteva clipe, Ina zări ceeace-i arăta fratele.

— Marvie! exclamă dânsa la rându-i. Un cal roib!... Asta vedeai? Doamne! Cât e de frumos?

— Asta e tot ce vezi? întrebă Marvie cu râs ironic. E California Red, roibul sălbatic, de care e îndrăgostit Ben, zise Marvie solemn.

Ina fu cât pe aci să scape binoclul, dar își reveni și privi din nou, tremurând.

— Văd că Ben are dreptate, murmură dânsa.

— Ce sunt țipetele astea, întrebă Marvie întorcându-se.

— Sunt cowboyi, răspunse Ina... Privește-i. Și ei au văzut caii. De aceea scot aceste strigăte.

— Surioară! Surioară! Binoclul! Și după o clipă de căutare tânărul exclamă: Călăreții sosesc pe lac... Trei de o parte, trei de alta... Ce este? Pun rămășag că Ben a găsit

oameni să-l ajute... Oh! Dumnezeule! El e! E Ben! E călare pe calul lui cenuşiu.

Ina îi smulse binoclul. Cowboyi strigau din răsputeri. Înţeleseseră ca şi Marvie că Ben venea cu aceşti călăreţi. Ina, cuprinsă de o tulburare care o făcea să tremure fără voie, trebue să se aşeze pe trepte. California Red căzuse pe ghiaţă.

Călăreţii se apropiau. Ina putu să vadă calul cenuşiu semnalat de Marvie şi se strădui să-l recunoască pe călăreţ. Era silueta lui Ben Ide, dar tânăra nu putea să cuprindă o întindere prea mare deodată. Ea îl căuta pe California Red şi se hotărî să nu-l mai urmărească decât pe el.

Pentru un cal sălbatic mişcările lui păreau ciudate. De ce nu fugea? Roibul părea că-şi pierde în fiecare clipă puţin farmecul uimitor al mişcărilor sale. Călăreţii se apropiau.

Deodată, el se putu ridica şi-şi luă avântul. Porni ca o săgeată. Ina scoase un strigăt de bucurie.

Ieşea din cercul care-l cuprindea, dar deodată căzu. Calul cenuşiu se ivi şi călăreţul părea că se clatină în şea.

— Oh! Marvie! exclamă tânăra. Ben l-a prins.

— Binoclul! dă-mi binoclul. Da a căzut. Calul lui Ben e foarte aproape. Alt călăreț! lațul! Ina, California Red al tău e prins!

Dar strigătele de izbândă ale lui Marvie se gâtuiră. Ina văzu că el tremura, țintind lacul unde se desfășura minunata priveliște. Apoi văzu pe călăreți fugind în galop.

— Vai de noi! gemu copilul... uită-te!... Judd și Walker îl arestează pe Ben Ide.

CAPITOLUL XV.

Puţin înainte de prânz, Marvie veni să bată la uşă.

— Ina, zise dânsul amărât, vin.

— L-au prins pe Ben? întrebă ea.

— Da. L-au prins pe Ben şi pe indian.

— Mă duc. Trebue să fiu acolo.

Ea se pieptănă în grabă şi-l ajunse pe Marvie, care urmă cu destăinuirile:

— Vino repede, îi zise dânsul, nu trebue să pierdem nimic din ce se va petrece. Mama a coborît în birou. Setter şi tata voiau ca ea să semneze nişte hârtii, iar dânsa nu vroia. Atunci Setter s'a înfuriat şi asta l-a înebunit pe tata. Erau amândoi într'un hal fără de hal, când a venit Amos Ide.

— Tatăl lui Ben! exclamă tânăra.

— Da. O adevărată bufniţă. Însă venirea

lui a curmat cearta. Setter l-a luat în coliba unde sunt şi acum. Tata m'a gonit din birou dar am găsit mijlocul ca să aud totuşi ceva. I-a spus mamei că e mulţumit că s'a semnat. Şi a spus o grămadă de lucruri despre Setter. Atunci mama i-a răspuns: Asta nu-i ceva nou pentru mine. El a zis: Da, însă e prea târziu. Am să merg la închisoare cu Ben Ide. Asta mă chinueşte, felul în care Setter îl prigoneşte pe bietul băiat. O să vedem şi alte lucruri ciudate.

— Oh! Marv, a spus tata asta? întrebă tânăra apucând mâna fratelui ei. Ai mai auzit şi altceva?

— Nu. Un cowboy a strigat că se apropie Judd. Atunci am venit repede să te înştiinţez.

— Atunci... Ben poate fi văzut?

— Da. Pe drum. Uită-te.

Dar tânăra respinse binoclul întins de Marvie şi amândoi se duseră repede spre ranch. Grupuri de cowboy vorbeau cu însufleţire. Trebuia să se întâmple ceva serios, care turbura viaţa obişnuită, atât de liniştită la ranchul lui Blaine.

— Cowboyii vorbesc între ei, murmură Marvie. Bill Sneed e de partea lui Ben, dar nu toţi.

Când tânăra se apropiă, văzu într'adevăr că tot personalul ranchului era acolo. Când trecu ea, tăcură din gură. Nici Mr. Ide, nici Setter nu erau acolo. Când intră în birou, găsi pe tată-său singur cu soţia lui.

— Ina, zise Mrs. Blaine, pe care era cât p'aci s'o podidească plânsul. Mr. Setter a spus lucruri îngrozitoare despre taică-tău. Dacă nu semnez anumite hârtii, dacă nu vrei să te măriţi cu el...

— Mamă dragă, nu desnădăjdui. Trebue să ne susţinem unii pe alţii, dacă trebue să mergem toţi la închisoare.

— Dar o să fie îngrozitor!

— Fără îndoială, dar asta n'o să se întâmple niciodată.

nI clipa aceea, Blaine, stând înaintea biroului, zise:

— Fată, şeriful vine cu Ben Ide.

— Ştiu. Mi-a spus Marvie.

— Şi Amos Ide e aici. E dureros pentru el. Şi tâlharul de Setter l-a băgat într'o încurcătură.

Ina fugi la el şi-i puse braţul în jurul gâtului:

— Tată, zise dânsa, cu un glas de dorinţă vrzătoare, odată în viaţa d-tale să fii stăpân şi să conduci d-ta această afacere, orice s'ar

intâmpla. Eşti la d-ta acasă. Nu te lăsa dus de Setter. Fii bun cu Ben Ide, căci... îl... îl iubesc, tăticule!

Ea se aştepta ca tată-său să se înfurie, dar el se ridică şi tânăra văzu în ochii lui cenuşii o lumină foarte blândă, pe care n'o cunoştea încă.

— Micuţo, sunt îndurerat că mi-a trebuit atâta vreme ca să văd limpede. Marvie mi-a dat să înţeleg, dar nu l-am luat în seamă... Aşa dar, îl iubeşti pe Ben Ide?

— Da, tată, răspunse dânsa cu mândrie.

— Bine, dar cred că n'ai să uiţi să te porţi ca o Blaine.

Marvie strigă în acea clipă, înaintea uşii:

— Tată! iată-i!

Blaine ieşi urmat de Ina şi de soţia lui.

Patru oameni călări intraseră în pătratul rămas liber între colibe. Blaine înaintă; ceata de cowboy se strânse în spatele lui. Ina simţi că Marvie e foarte aproape de dânsa şi-i spunea încet cuvinte grăbite, pe care ea nu le înţelegea.

Judd îşi oprise calul. Avea un obraz strălucitor şi făcu un gest cu marea lui mână înmănuşată ca şi când ar fi cerut tăcere.

Ina văzu un mare cal cenuşiu acoperit de sudoare şi pe călăreţul lui, Ben Ide. Acesta

era foarte galben, clipind din ochii cuminţi, iar felul cum sta stângaciu pe cal, dovedea că avea cătuşe la mâini. Lângă el un indian călare cu mâinile legate. Agentul Walker stătea mai în urmă. Ochii tinerei, se întoarseră la Ben Ide şi se aţintiră asupra lui. Cât de triste şi întunecate erau privirile logodnicului! Se credea oare pierdut? N'avea nimic de spus ca să se apere?

— Iată omul d-tale, Mister Blaine, strigă Judd cu glas solemn. Ţi-am spus că o să-l prindem. Şi l-am prins asupra faptului....

— Iartă-mă, Mister Judd, întrerupse aspru Hart Blaine. Ceeace spui nu-i adevărat. Eu n'am nici o legătură cu această arestare.

— Dar tovarăşul d-tale, Mr. Setter, îşi ia răspunderea, ceeace vine cam tot acolo.

— Nu. Setter şi cu mine nu mai suntem tovarăşi. Mă înţelegi?

— Să mă ia dracu, dacă înţeleg ceva, bombăni Judd care începea să-şi piardă cumpătul. Setter a spus că te reprezintă pe d-ta că ai oferit o răsplată de o mie de dolari.

— Destul! exclamă bătrânul Blaine cu glas tunător. Şi eu am de spus ceva. N'am oferit şi n'o să dau nici o răsplată.

Cutezanţa lui Judd pieri. Nu răspunse ni-

mic și foarte turburat se ridică în scară, căutând vădit pe Setter.

Blaine se apropiase de Ben Ide și punându-i mâna pe genunchiu, îi spuse cu glas cam aspru, dar în care ghiceai bunăvoința:

— Ide, sunt foarte supărat că te văd astfel

Ben, uimit, îl privi, mișcat de recunoștință:

— Iți mulțumesc, Mister Blaine. Cred că-ți închipui că și eu sunt supărat.

— Tatăl d-tale e aici, cu Setter.

Obrazul galben al lui Ben se înroși:

— Da, Mister... mă așteptam la asta!

— Spune-mi, băiatule, zise Blaine. foarte serios, ești vinovat?

— Da, sunt... mărturisi Ben Ide într'un înflăcărat avânt și cuprins parcă de remușcări. Dar... îmi pierdusem capul. N'aș fi crezut niciodată... că lucrurile o să se petreacă așa.

Ina, care auzise, primi o lovitură îngrozitoare, se simți înghețată din creștet până în tălpi; crezu să o să-și piardă cunoștința. Privi cu ochi măriți pe Ben Ide, a cărui față arăta o grozavă frământare sufletească. Vinovat... Se trădase. O trădase și pe ea îngrozitorul adevăr îi zdrobea sufletul, dar simți că ar zbura spre el și, chiar vinovat fiind, l-ar apăra.

— Atunci, Ide, îl auzi dânsa vorbind pe

taică-său cu un glas de mirare și adâncă mâhnire, mă tem că n'o să pot face nimic pentru d-ta.

Setter sosi, într'adevăr, galben, cu ochii strălucitori. Amos Ide îl urmă, dar era în spatele lui, pe jumătate acoperit de el.

— Ei bine, Judd, întrebă Setter, cu glas poruncitor, n'ai decât doi. Unde e al treilea? Acel care se numește Nevada?

— A fugit.

— Și l-ai lăsat să scape? Ești doar un șerif vestit!

— Te rog să mă asculți. Acest Nevada a fost la început foarte cuminte; dar când l-a văzut pe Walker scoțând cătușele, a spus: Pentru mine sunt astea? Walker a vrut să i le pună la mâini, dar el i-a trântit un pumn care l-a lungit la pământ. Atunci Nevada a sărit pe cal și a luat-o la fugă. Am tras trei gloanțe după el dar nu l-am nimerit. A fugit în urma lui Bill Hall și a cetei lui.

Ina crezu că zărește o tresărire pe fața lui Setter.

— Bill Hall!... Ce vrei să zici? Nevada alerga în urma lui Bill Hall?

— Știu ce spun. Bill Hall și oamenii lui erau cu Ben Ide. Vânau cu el acel roib săl-

batic, numit California Red. Dealtfel l-au şi prins.

— Bill Hall cu Ide... vânând caii sălbatici, zise Setter ca şi când n'ar fi înţeles bine.

— Mister Setter, zise Judd batjocoritor, nu te aşteptai oare şi d-ta la asta : Bill Hall cu Ben Ide ?

— Nu... nu acum, răspunse Setter şovăind. El... Eu... Dar puţin interesează. Dacă Hall era acolo, de ce nu l-ai arestat ?

Şeriful începu să râdă. Se vedea că găseşte sugestia destul de caraghioasă. Ina înţelese că râsul însemna ceva tainic şi stânjenitor pentru Setter. Cât de încurcate păreau toate ! In clipa aceea, Marvie îi luă mâna, i-o strânse şi deodată plecă, strecurându-se printre cowboy până la tată-său.

— Blaine, zise Setter întorcându-se, am prins doi dintre hoţi. Ai să vii să depui mărturie contra lor, înaintea tribunalului din Hammell ?

— Nu, Setter, să nu te bizui pe asta, răspunse în silă bătrânul Blaine.

— Fie. Atunci o să vii pentru altceva.

•Amos Ide era în urma lui Setter. El înaintă şi se aşeză înaintea fiului său. Cowboyi, cari şopteau între ei, tăcură. Nimeni nu mai mişca.

— Benjamin, ai ajuns acolo unde ți-am prezis, rosti dânsul.

— Da, datorită d-tale, răspunse Ben.

— Fiu rătăcitor! Vânător de cai sălbatici! Intovărășit de cei mai groaznici tâlhari... Vei fi judecat și osândit în ținutul tău! Hoț!

— Iată o minciună mârșavă! strigă cu înflăcărare tânărul.

— Nu face pe lăudărosul. In fața dovezilor trebue să mărturisești.

Obrazul lui Ben se încreți de suferință. Vroi să vorbească, ridică mâinile încătușate.

— N'am nici o legătură cu aceste dovezi, zise el în cele din urmă. Și tăcu scrâșnind din dinți.

— Nu jura fals. Nu-ți minți tatăl.

— N'am să mint, nici chiar ca să-mi scap viața, răspunse Ben, ridicându-se cu buzele foarte albe.

— Ai și mărturisit. De ce tăgăduești acum? Iți repet că sinceritatea te poate scăpa. Și pe noi.

— Dumnezeu știe că sunt vinovat, dar nu pentru ceeace crezi.

— Tăgăduești că ai furat vite?

— Să tăgăduesc? Și tata mă întreabă asta! exclamă tânărul cu o flacără în ochi.

— Atunci, tăgăduești?

— Da ! tună Ben Ide, şi faţa îi se întunecă atât de mult încât părea că sângele îi ţâşneşte din pori. Strigătul lui îngrozitor făcu pe tatăl necruţător să se cutremure.

— Tăgădueşti, că ai adăpostit un indian, un surghiunit ?

— Nu. Dar am făcut din el un om cinstit.

— Tăgădueşti că te-ai întovărăşit cu un surghiunit, Nevada ?

— Nu. Nu ştiu dacă era surghiunit, dar mi-am făcut din el un prieten, care m'a ajutat mai mult decât d-ta.

— Ce spui despre acest sac, plin de urmele juncanilor găsit în şura ta ?

Ben aruncă o privire îndurerată tatălui său.

— Au fost găsite. Le-am văzut, urmă fără milă bătrânul Amos. Părea cuprins de o puternică dorinţă de a-şi aduce lui însuşi dovezi. Aceste semne erau plesnite, zise dânsul altele n'aveau decât crestături. După aceste semne, recunoaştem ale cui sunt vitele. Te-ai scăpat de ele. Viclenie veche de tâlhari.

— Spui că eu am făcut asta ? întrebă Ben cu glas răguşit şi abia desluşit.

— Da. Am văzut urmele găsite în şura ta.

Deodată Marvie veni şi se aşeză înaintea lui Ide. Era galben şi tremura de indignare.

— Mister Ide, strigă dânsul cu glas ascuţit, nu era nici un sac în şura lui Ben. Am ascuns undiţa toată vara acolo. Şura era goală. Setter vroi să dea un picior copilului, care o şterse.

— Fugi de aici, bombăni dânsul ameninţător, uitând de cei care-l înconjurau.

— Vino încoa, băete, strigă bătrânul Blaine. Dacă ştii ceva, mie trebue să-mi spui.

— Dar, tată, zise Marvie, lor trebue să le vorbim acum.

— Blaine, închide gura puiului, porunci Setter atât de sălbatic, încât Marvie se ascunse în spatele tatălui său.

— Da, Setter, deocamdată, răspunse Blaine.

— Mr. Ide, reluă Setter, acest Marvie Blaine e un mincinos neruşinat. Işi bate joc de tatăl său. Fură cai ca să fugă singur pe câmpie. E un mic sălbatic.

— Calcă pe urmele băiatului meu, răspunse Ide cu amărăciune. Hart Blaine, bate-l cu vergi, dacă nu vrei să suferi într'o zi ca mine.

— Orice s'ar întâmpla, zise bătrânul Blaine batjocoritor, o să fiu totdeauna alături de dânsul.

Ide se întoarse atunci spre fiul său, ca să urmeze interogatorul necruțător.

— Ai dus vitele la Silver Canyon.

— Nu.

— Domnii aceștia au descoperit tabăra ta la Silver Canyon.

— Altă minciună. Tabăra mea era la o jumătate de zi depărtare de acolo.

— Ho! ho! ho! exclamă Judd, frământându-se în șea. Mister Ide, ai văzut lucrurile pe care le-am luat. Dar am lăsat din ele și la Silver. Acolo sunt vitele și tabăra. Dacă vreți alte dovezi, haideți cu noi.

— Drace! țipă tânărul care se ridicase în șea, apoi recăzu abătut.

Amos Ide ridică o mână tremurândă:

— M'ai furat, *pe mine!*

— Dumnezeule mare! cum poți să crezi așa ceva?

— Ești un adevărat sălbatic, un nebun, ăsta e cuvântul potrivit. Dacă ești om, vorbește... am să încerc...

— Dovezi? Nu sunt dovezi. Nimic altceva decât minciuni, strigă tânărul. Vorbea cu glas întretăiat. Fața-i era ca de mort; îl podidiră lacrimile. Își frământa mâinile legate. Nimic nu mai trăia în el decât groaza unui tată ridicat împotriva lui ca un judecător ne-

milos. „Ascultă-mă... îndură-te... pentru dragostea către Dumnezeu. Ascultă-mă ! Tată, N'am furat niicodată. Niciodată ! niciodată ! Sunt destul de vinovat. Nu-mi pasă ce o să se facă cu mine. Dar să nu crezi că te-am jefuit. E îngrozitor ! Sunt nevinovat. Ascultă. Nevada cu mine și Modoc, care e aici, ne-am dus să punem mâna pe Bill Hall și banda lui. Modoc le-a dat de urmă. Am găsit vitele la Silver Canyon. L-am gonit de acolo pe Bill Hall până la scurgerile de lavă. S'au refugiat într'o peșteră și după câteva săptămâni, murind de foame, s'au predat. I-am legat și am plecat ca să venim încoa. în acest ranch. Am vrut ca Blaine să aibe dovada cinstei mele... Dar la Forlorn River, indianul l-a văzut pe California Red pe ghiață... Dumnezeule ! a fost îngrozitor pentru mine. Indrăgisem de mult acel roib sălbatic. Trebuia să-l prind. Nu poți să înțelegi, dar poți să crezi că trebuia să pun mâna pe el. Nu eram decât trei. N'am fi putut să-l împresurăm... M'am gândit la Hall și la oamenii lui. Le-am făgăduit libertatea, dacă mă ajută... Au primit. L-am prins... California Red ! A fost un vis... Atunci Hall i-a văzut pe acești polițiști care veneau, trăgând după ei pe unul din caii mei de povară. El și oa-

menii lui au plecat... fără arme măcar... Asta e tot, tată... şi e cinstitul adevăr... adevărul lui Dumnezeu.

Amos Ide stătea mut, neîncrezător totuşi, dar foarte turburat de povestirea dureroasă a fiului său.

— Fiule, zise dânsul cu glasul răguşit de emoţie, ce faci cu poliţiştii aceştia ai lui Less Setter?

— Pentru iubirea mamei... a Hettiei... spune că mă crezi, îl rugă tânărul. Să fiu închis. Pot să îndur totul, dacă-mi spui numai că nu crezi... că te-am furat.

— Imi povesteşti lucruri de necrezut. Asta seamănă cu viaţa ta, răspunse dânsul cu glas ce trăda încăpăţânarea.

Ina văzu că faţa lui Ben se întunecă şi că-i cade capul pe piept. Nu ceruse decât dovada cea mai puternică a încrederii şi ca tatăl său să nu-l învinovăţească de o nelegiuire de neiertat. Şi răspunsul fusese dispreţul, osânda. Dacă tânăra ar fi avut puterea, ar fi sărit spre el, i-ar fi strigat dragostea, credinţa ei. Dar se simţea pironită pe loc. Se îndoia de Ben; crezuse în învinuirea ce i se adusese şi se ura pentru slăbiciunea ei.

Dar durerea care o cuprinsese atinse culmea, când simţi că o mână o trage din spate.

Era Marvie tremurând, nefiind în stare să scoată un cuvânt măcar. Ii arăta drumul şi tânăra zări un călăreţ care fugea în goana mare îndreptându-se spre ei. Cine era? Ea văzu părul lung, negru, care flutura în vânt. Nevada!

Cum stătea acolo împietrită, agăţându-se de umărul fratelui ei, calul ajunse dintr'o săritură în mijlocul cercului. Oamenii n'avură vreme decât să fugă, spre a nu fi trântiţi şi călcaţi în picioare. In clipa aceea se auzi o împuşcătură, apoi alta. Judd se clătină pe cal şi, ca o paiaţă, alunecă la pământ, căzând cu faţa în praf. Calul lui, o luă la goană. Walker scotea ţipete îngrozitoare. Calul se ridică în două picioare şi-l trânti la pământ, unde se sbătu ca un animal cu capul tăiat.

Bill Sneed, care ţinuse de căpăstru calul lui Ben, îl trase într'un colţ, liniştindu-l cu mâna şi glasul.

— Nimeni să nu se mişte! strigă Nevada cu glas şuerător.

— Tu! sughiţă Setter cu ochii măriţi.

Nevada plecă uşor capul său de şoim, fără să răspundă.

— Toată vremea... ai fost... tovarăşul lui

Ben Ide... bâlbâi Setter ca şi când l-ar fi strâns de gât.

— Tovarăş ? Mărturisesc. Priveşte pe Judd şi Walker.

Fața lui Setter se învineți.

— Dumnezeule-atot-puternic !

— Setter, uită-te colo pe drum, zise Nevada. Priveşte pe cei cari vin. O grămadă de călăreți. E Strobel cu agenții lui, cu Bill Hall. L-am ajutat pe Strobel să prindă şleahta. L-am silit pe Bill Hall să te predea lui Strobel. Şi i-am adus aici pe toți... Hai ! o să fie frumos când Bill o să-i spună d-lui Blaine şi d-lui Ide cine eşti.

Cu un gest plin de spasmuri, Setter scoase revolverul... Nevada trase de două ori şi împuşcăturile păreau că au pornit deodată. O clipă Setter rămase în picioare, făcu o mişcare, apoi căzu ca un sac gol.

Nevada înaintă călare ținând arma fumegândă, şi plecând ochii spre el strigă cu glas ciudat de nepăsător :

— Hau !

Apoi întorcându-se, îl privi pe Ben, care era încă cuprins de durerea lui grozavă. Un minunat zâmbet lumină fața lui Nevada, care dădu pinteni calului.

— A ținut mult, dragă ! Suntem chit, stri-

gă dânsul. Mă duc la noi să-mi iau ce-mi trebue şi să-mi iau şi rămas bun dela iubitul California Red.

Spunând aceste cuvinte, el se avântă, străbătând intrarea ranchului ca o săgeată şi o luă deacurmezişul ca să ocolească pe călăreţii, cari ocupau drumul. Nevada nu se întoarse şi în curând pieri în urma unei şerpuituri de pământ *).

*) **Urmarea aventurilor acestui ciudat călăreţ se găseşte în lucrarea Nevada.**

CAPITOLUL XVI.

Ben rămase cu ochii ţintiţi spre locul unde pierise Nevada.

Scăpase, dar plătea această scăpare cu pierderea celui mai bun prieten.

Marvie, care-l privea, nebun de bucurie, îl smulse din mâhnirea lui. De cealaltă parte, cineva îi apucase mâinile încătuşate. Ina! Plângea, rezemată de el, ţintuindu-l cu ochii plini de lacrimi.

Bill Sveed se apropiă:

— Miss Ina, dă drumul mâinilor, zise el cât putu de curtenitor. Aceste cătuşe sunt pline de sânge. Judd le avea în buzunar... Aşa, acum e gata.

— Iţi mulţumesc, zise Ben Ide.

Atunci întinse mâna Inei care o duse la obrazul ei ud de lacrimi. Oamenii de acolo se năpustiră spre ei, scoţând aclamaţii turbate. O femeie, poate Mrs. Blaine, o luă pe Ina. Marvie vorbea cu Ben, dar zgomotul îl împiedica pe acesta să vorbească. Deodată se făcu o mare tăcere. Venea Strobel.

Ben îl zări, apropiindu-se pe jos, cu revolverul în mână, urmat de o ceată de călăreţi. Cercul dela care priveau se desfăcu şi atunci fură văzuţi cei trei inşi cari zăceau morţi.

Blaine înaintă :

— Şerifule, zise dânsul, n'am fi putut să înlăturăm nimic, chiar dacă am fi vrut. A venit aici ca un vânt. Jud şi Walker au fost ucişi într'o clipă. Apoi Setter a vrut să tragă în el... şi vezi ce s'a întâmplat!

Strobel sta lângă leşul lui Setter, privindu-l cu un ochi curios, dar rece, apoi îi întoarse trupul cu piciorul.

— Două gloanţe !.. la un deget depărtare.... în partea inimei. Dar cine-i Nevada, ăsta ?

— Nu ştim, răspunse Blaine. Nici tânărul Ide nu ştie, dar desigur că Setter trebue s'o fi ştiut.

— Drept să-ţi spun, Mister, a fost toată vremea atât de îndatoritor cu noi pe drum,

încât n'ai fi putut să bănuești ce planuri clocea. Dar când ne-a părăsit în galop mare, mărturisesc că m'am temut și m'am întrebat ce are de gând să facă.

— Iata ceva foarte neplăcut pentru d-ta, șerifule, dar pentru mine chestiunea e cu totul alta, zise bătrânul Blaine.

— Aștilalți doi, Judd și Walker, cine sunt? întrebă Strobel.

— Un șerif din Redland și secretarul lui.

— Hm! N'am auzit niciodată de ei. Poate că erau numiți de curând. Am fost iarna trecută la Redland.

— Strobel, e adevărat că l-ai prins pe Bill Hall?

— Privește... omul acela gras cu părul sbârlit. E Hall. Și lângă el, banda lui... Hart, nu-i nevoie să-ți spun că sunt cei mai mârșavi ticăloși pe cari i-am văzut în viața mea.

— Ah! Dumnezeule! asta e și părerea mea, zise Blaine cu un oftat adânc.

El porunci cowboylor să acopere cele trei leșuri cu pânză, apoi adăugă:

— Mister Ide, te rog să treci în biroul meu. Strobel adu-l pe Hall și pe toți de care ai nevoie. Marvie, tu vii cu mine, iar de d-ta, Ben, cred că o să fie nevoie.

— Domnilor, zise dânsul, așezându-se înaintea mesei, cu un braț petrecut în jurul gâtului fiului său, care privea cu ochi uimiți și încântați această scenă, eu voi vorbi cel dintâi și o să fiu cât voi putea de scurt și de liniștit. Setter a fost răspunzător de toate negoțurile în care m'am băgat, dar, spre rușinea mea, îmi mărturisesc lăcomia. Am fost atât de multă vreme sărac, încât atunci când am dat de bani, mi-am pierdut capul. Niciodată n'am vrut să calc pe căi greșite. Mi-a fost totdeauna groază de cumpărările de pământuri, cari au fost făcute. M'am lăsat târît în anumite afaceri necinstite ca urmare a neștiinței și orbirii mele. Pot să fiu și am să fiu cinstit ca să îndrept, dacă se poate, ce-am greșit. Nădăjduesc să pot scăpa Tule Lake-ul de ruină. Dar asta e tot, numai dacă polițele semnate de mine pentru Setter ar putea fi reluate din mâinile acelora cari au tratat cu acest om.

— Mister Blaine, întrerupse Strobel, sunt fericit să vă spun că hârtiile cari sunt în legătură cu daraverile lui Setter sunt nule.

— Atunci sunt mai fericit decât merit, zise Blaine cu aprindere. Iar d-ta, Amos?

— Numai moartea lui Setter mă putea scă-

pa de sărăcie şi chiar de ceva mai rău, răspunse Amos Ide.

— Eu credeam, zise deodată Hart Blaine, că sunt singurul care făceam prostii. Amos, mi se pare că neînţelegerile noastre vor fi uşor de orânduit acum.

— Cred şi eu, zise Amos Ide, dus pe gânduri.

— Acum vorbeşte d-ta, Strobel, zise Blaine, întorcându-se către şerif. Să trecem cu buretele asupra certei dela ranchul Welch. D-ta ai avut dreptate.

— In privinţa asta, Mister Blaine, pot să vă spun că acum ştii mai mult. Dar spui chiar d-ta, că o luăm pe drumul cel bun. Toate pierderile de vite de doi ani încoace, se lămuresc printr'un singur cuvânt: Bill Hall! Il avem aici ca martor. Aşa că putem sfârşi astăzi... Eram călare la câteva mile de Forlorn River când a venit Nevada în întâmpinarea mea. A început să strige vânturându-şi pălăria. Credeam să e beat, dar fără îndoială că nu era. „Ei! urlă dânsul, iată-l pe Bill Hall şi ceata lui, nu departe, pe cai istoviţi de oboseală şi fără arme!" Atunci mi-am zis că era nebun. Dar nu. L-am urmat şi am pus mâna pe Bill Hall, care s'a predat

fără împotrivire. Iată totul şi cred că acest tâlhar ne va lămuri.

— Vino încoa, Hall, spuse Blaine, tâlharului care stătea deoparte cu mâinile în cătuşe.

Hall înaintă cu pasul lui greoiu şi se aşeză înaintea lui Blaine. Mirosea a sudoare şi tutun, era plin de praf, cu hainele zdrenţuite. Dar înfăţişarea lui arăta în clipa aceea sinceritate, iar ochii lui priveau în faţă pe bătrânul Blaine.

— Hall, dacă-ţi făgăduim o osândă uşoară, te îndatorezi să mărturiseşti înaintea tribunalului şi să ne vorbeşti nouă aici, fără cel mai mic ocol?

— Puteţi să vă bizuiţi pe mine, răspunse tâlharul.

— Bine, ai făgăduiala mea. Şi dacă Amos Ide şi Strobel sunt de acelaşi părere, o să scapi uşor.

Era rândul lui Amos Ide să fie întrebat. Sta în picioare, în aceeaşi poziţie, pe care o luase când intrase şi se simţea cuprins de una din cele mai puternice lupte lăuntrice. Blaine trebui să-i repete întrebarea.

— N'am să urmăresc pe Hall. N'am să viu înaintea tribunalului, se hotărî dânsul să răspundă.

— Atunci, Hall, ai tot atâta noroc... ca și noi toți, reluă Blaine. Cum ți-a venit să vorbești de Ben Ide ca de un hoț de vite și, mai ales de aceiea ale tatălui său?

— Păcătoasă neghiobie! răspunse Hall cu un bombănit. Trebuia să vă fac să înghițiți minciunile astea gogonate. Ne învățase Setter. Era treaba lui.

— Setter!... Atunci era hoț? zise Blaine.

— De bună seamă, dacă țineți la acest cuvânt. Lucram împreună. Eu furam vitele, iar el le vindea. Acum cinci ani lucram în Arizona. Acolo a sfârșit prost. A venit în Nevada, apoi în California și m'a chemat.

— Cât e de atunci?

— Cam trei ani?

— Mai sunt și alte bande în jurul lui Silver Meadow?

— Nu. era numai a mea. Dar făceam 'n așa fel, ca să se creadă că sunt mai multe. Era ideia lui Setter. Duceam vitele dincolo de Silver Meadow. Erau acolo oameni, cari le-ar fi putut recunoaște. N'au clintit niciodată pentrucă Setter le lăsa ca răsplată destui viței și junci fără semne. Era tot una din ideile lui. Și treceam vitele în Nevada.

— Cine erau Judd și Walker?

— Habar n'am, răspunse Hall, v'o jur. Dar ultima oară când l-am văzut pe Setter, acum mai bine de o lună, punea la cale cea mai mare afacere a lui. Nu spun care. Acum cred, că se cunoaşte. Vroia mai cu seamă să pună tâlhăria pe seama tânărului Ide, care e de faţă, pentru pricini pe cari atunci nu le ştiam. Atunci ne-am înţeles să aducem vitele lui Mister Ide în Silver şi să le ţinem acolo. Au venit Judd şi Walker. Cred că erau şi ei amestecaţi şi nu mă îndoesc de asta, văzând cum au plătit. Poate că Judd era un şerif adevărat; dar dacă o să mergeţi în ţinutul pe care spunea că-l reprezintă, o să aflaţi că n'a fost mult timp şerif acolo.

Hart Blaine aruncă o privire de milă cam dispreţuitoare asupra rivalului său Amos Ide apoi se aplecă spre Marvie.

— Acum e rândul tău să vorbeşti, băiete, îi zise dânsul drăgăstos. N'ai avut încă prilejul, dar tatăl tău e gata să te asculte.

— Ei bine, începu Marvie, cu glas şovăitor, am luat un cal şi am fugit ca să-l pândesc pe Judd şi Walker.

— Ah! Ah! e cea dintâia oară că poznele tale o să aibă un rezultat bun şi n'o să te bat cu nuiaua. Urmează.

— Am luat binoclul Inei, am plecat spre apusul lacului şi m'am ascuns în dosul tufişelor, de unde puteam să văd coliba lui Ben. Atunci am aşteptat. Şi i-am văzut pe Judd şi Walker, ducând un sac care părea greu în şura lui Ben. Când au ieşit, nu mai aveau nimic în mâini şi...

— Strobel, întrerupse Hart Blaine. Judd ne-a arătat unele din semnele, pe care a jurat că le-a scos din sacul din şura lui Ben. A spus că a lăsat sacul în acelaş loc, ca să ni-l arate.

— Ei bine, tată, sacul acela n'a fost niciodată acolo înainte de sosirea lui Judd, strigă Marvie, care nu se mai putu stăpâni, deoarece îmi ascundeam acolo unelte de pescuit şi am fost acolo mai mult de douăsprezece ori. N'a fost niciodată acolo un sac... niciodată !

Blaine privi copilul cu un zâmbet plin de seriozitate.

— Marvie, printre lucrurile ieşite la lumină, zise dânsul, mi se pare că e şi faptul că ai luat un cal şi că ai fost la Forlorn River... de douăsprezece ori şi mai mult.

— Da.. Da. Mister, bâlbâi Marvie îngălbenindu-se.

Blaine strânse copilul la piept, cu o lumină de bucurie în ochii săi cenuşii.

— Băiatule, am să-ţi dau un cal, ca să hoinăreşti când ei vrea, zise dânsul, iar în ce priveşte pescuitul şi vânătoarea de cai sălbatici, ei bine, poate că eu şi prietenul meu, care e aici, Amos Ide, poate că am uitat ceva care ar fi făcut din noi oameni mai buni... şi taţi mai înţelegători.

Se ridică foarte serios.

— Strobel, cred că mica noastră conferinţă e sfârşită. Poţi să ceri să fii dus cu maşina la Hammell. Toată lumea de aici e la porunca d-tale. Rămas bun, Bill Hall. Mă întreb ce a putut să facă din d-ta un hoţ. Haide! haide! Schimbă-ţi purtarea. Toţi avem nevoie de asta.

Şi întorcându-se spre Ben, îi întinse mâna lui bătătorită.

— Mănânci cu noi înainte de a te duce să revezi Forlorn Riverul şi roibul.

Ben strânse mâna care i se întindea.

— Iţi mulţumesc. Am să mănânc în grabă şi am să plec repede. California Red! Nici nu mai mă gândeam la el.

— Iţi aminteşti de propunerea mea de zece mii de dolari pentru acest cal?

— Nu, am uitat. Dar eu... acum... Oh ! Mister Blaine, nu pot să iau aceşti bani.

— De ce ? I-ai câştigat cu greu şi dacă nu d-ta, Nevada.

— Nu... nu ! zise deodată Ben Ide. Nu mă despart de Red.

— Ei bine, o să ai în orice caz banii, zise bătrânul Blaine, zâmbind şiret. Mă aştept ca d-ta şi California Red să faceţi parte din familia mea.

Şi plecă repede. Ben, cuprins de o bucurie mare, se grăbi să-l urmeze. Ochii îi căzură în clipa aceia asupra tatălui său, care sta, în acelaş loc ca o statue. El făcu stânga împrejur şi trecu.

— Benjamin ! strigă tatăl său, cu un glas pe care Ben nu-l auzise niciodată. Dar el plecă mai repede, fără să se întoarcă.

— Ben !

Dar Ben trecu, surd la această chemare.

— — — — — — — — — — —

— Pot să merg călare cu d-ta, ca să-l văd pe California Red ? întrebă Marvie care-l ajunse fugind.

— Fără îndoială, dacă tatăl tău îţi îngădue.

— Păi ! Tata mi-a lăsat frâu liber.

— E adevărat? făcu Ben cu un râs înăbușit.

— Iată, uite-o pe Ina în hamac, zise Marvie. Și privește, Ben, plânge.

Se apropiară de ienuperul, unde se legăna un hamac. Ben zări obrazul blând al tinerei și ochii ei înecați în lacrimi.

— Ina! strigă dânsul.

Marvie trase de hamac ca s'o necăjească pe soră-sa, apoi cu un râs răutăcios:

— Hai! am să vă întorc spatele o clipă, zise dânsul.

Ben luase un scaun de lemn, care se găsea acolo, și apropiându-se de Ina, îi apucă mâinile.

— Oh! Ben!... bâlbâi dânsa.

— Da, cât de îngrozitor a trebuit să fie pentru d-ta.

Toate așteptările, neliniștirile, și apoi... Nevada! El a fost strașnic. Hai! Actul a fost scris dela început. Dar trebuie să uiți.

— Ben, te înșeli, zise fata plângând, nu-i nimic din toate astea, nici în legătură cu Nevada... Sunt mâhnită! Oh! atât de mâhnită! pentrucă am crezut... am crezut o clipă că ești vinovat.

Inima lui Ben tresări. Marvie auzi cum sare de pe scaun și copilul, cuprins de frică,

exclamă: Ben, cred... trebue să plec. Mă duc să văd de cai.

— Da, ai spus chiar d-ta, gemu fata, și te-am crezut. Credeam că vrei să spui: vinovat de furt... cum aș fi putut să înțeleg că era vorba de California Red?

— Dar mă iubeai! exclamă tânărul.

— Ben Ide!... Te iubesc atât de mult. Nu mă privi așa, că-mi sdrobești inima.

Ben căzu în genunchi și o luă în brațe.

— — — — — — — — — —

— Toate astea sunt atât de frumoase încât mă întreb dacă nu visez, exclamă fata când Ben îi spunea tot ce se întâmplase în biroul lui Hart Blaine. Dar tata o să ajungă mai înțelegător. Și al d-tale de asemeni.

Ben clătină din cap.

— Ați făcut pace, nu-i așa?

— Nu... Nu l-am privit când m'a chemat, răspunse deodată tânărul.

— Te-a chemat? Oh, Ben, trebuia să te duci la el.

E bătrân și dragostea pentru d-ta i-a făcut atâta rău, l-a îndârjit atât de mult. M-ai iertat. Iartă-l și pe el.

— Mă tem că n'o să pot niciodată.

— Ben! asta nu se potrivește cu firea

d-tale. E cruzime. Nu-i creştinesc. Fii mărinimos, fii mare ca Nevada.

— Nu vorbi de dânsul, zise Ben cu glasul gâtuit.

— Adevărat. Haide, iartă-mă, îl rugă tânăra. O să vorbim mai târziu de dânsul, de tatăl d-tale... Ben, reia-ţi viaţa pe care o iubeai atâta de mult înainte de-a fi silit la luptă. Ceia ce o să faci d-ta, am să fac şi eu. O să iubesc ceeace iubeşti.

— Atunci, ne-am înţeles? Ina, o să fii soţia mea?

— Da, răspunse dânsa cu glas foarte blajin.

— Când?

— Când vei vrea. Tata a spus că trebue să plecăm fără întârziere la Tule Lake. Asta o să ne ia timp. Cum o să ajung acasă, o să mă duc să-ţi văd mama şi pe Hettie. Cât o să fie de fericite! — O să mă găseşti acasă, unde am să te aştept.

— Mult iubito! murmură Ben Ide; apoi se ridică plin de energie. Fug repede la California Red. Sunt omul cel mai bogat din lume cu d-ta şi cu el... Ina, asta îmi aminteşte că am 10 sau 12 mii de dolari la banca din Hammell. Preţul cailor sălbatici. O să-mi facă plăcere

să-i arăt tatălui tău. Nu te mărîţi cu un om sărac. Cum îl îmblânzesc pe Red, mă întorc. Vreau să-l arăt la Hammell, să merg cu el la ranchul Tule Take... Da, vreau ca tata să vadă calul — — dar n'am să-l vând.

— Nici gând n'am E al meu, zise tânăra râzând.

— Fără îndoială, dar tu, tu eşti a mea! zise Ben foarte vesel. Hai! Trebue să plec. Văd pe Marvie şi Modoc cari mă aşteaptă cu caii. Drace! iată armăsarul meu negru, un cal pe care l-am prins pe lângă peşteri. Judd mi l-a adus aici!... Ce noroc? Ah! dacă ar ploua odată!

— O să plouă. Ştiu. O bătrână gâscă sălbatică mi-a strigat-o nu de mult.

— — — — — — — — — — —

Dintre toţi caii pe care-i domesticise Ben şi ei se numărau cu sutele — California Red se lăsă cel mai uşor îmblânzit, era cel mai inteligent.

— — — — — — — — — —

Ben călărind pe California Red, sosi în satul copilăriei de unde fusese surghiunit şi unde află că ajunsese un erou.

Roibul său făcu mai multă impresie, decât

făcuse vreodată vreun circ venit la Hammell.

Din întâmplare, sau printr'un nemaipomenit noroc — soarta fără îndoială — fericitul călăreţ n'ar fi putut s'o spună, Ben întâlni pe Ina, pe fratele ei şi pe Hettie în uliţa mare din Hammell. Câteşi trei erau într'o trăsurică. Marvie şi Hettie scoaseră strigăte de bucurie, dar Ina nu putu decât să-şi pună mâinile la inimă, mută de admiraţie, văzând armăsarul călărit de Ben.

Ben nu ştiu de ce pornire ascultă, când se hotărî numaidecât ce fu singur cu Ina să-i ceară să hotărască în sfârşit ziua nunţii.

— Dragă, urmă dânsul blând, n'aş vrea să te chinuesc. Mi-a dat în gând aşa deodată, şi a fost mai tare decât mine. E ziua mea. Fă-o desăvârşită... Să ne cununăm azi. Avem pe Marvie şi Hettie ca să ne întovărăşească la parter.

— Oh! Ben... aşa, la iuţeală? bâlbâi dânsa. Ştiu că am făgăduit... Am să mă ţin de cuvânt... Dar, nu sunt îmbrăcată... şi... ce o să spună cei de acasă?

— Dar gândeşte-te ce ar fi pentru mine să mă duc la Hart Blaine şi să-i spun: „Iată soţia mea!..." Cred că nu poate fi vorba de

răzbunare, dar gândul acesta mă încântă.

— Aceasta te-ar face foarte... foarte fericit? întrebă ea cu glas tremurător.

— Ce mai întrebare! Te rog, Ina, ascultă-mă, mult iubita mea!

Ea îngălbenise, dar ochii îi străluceau. Apoi obrazul ei deveni serios şi Ben tresări.

— Dacă consimt, zise dânsa atunci, după ce vom fi povestit totul părinţilor noştri... o să mă laşi să te duc la tatăl tău?

— Ina! strigă dânsul, cuprins de o durere sfâşietoare. Inflăcărarea lui păru că se stinge. Uitase pe bătrânul aspru care nu-l înţelesese niciodată, care nu crezuse niciodată în el. Tot trecutul se întorcea ca un val căzut peste fericirea de acum.

— Am văzut pe tatăl tău, reluă tânăra. Are inima sdrobită. Acum înţelege că ar fi trebuit să te lase să-ţi alegi viaţa... Ben, spune-i că, ai să-l ierţi.

Pusese mâna pe armăsar şi ochii îi se luminară de izbânda pe care o simţea apropiată.

— Da... da, desigur că vreau, răspunse în cele din urmă tânărul şi simţi că vorbele de ură şi amărăciune piereau pe veci din sufletul său.

Se căsătoriră și Ben călări pe California Red alături de trăsură. Ina sta mută, pierdută în visul ei frumos. Hettie avea pe buze un zâmbet ciudat ca și când avea și ea tainele unei mari dragoste.

Ben o luă înainte când ajunseră pe drumul care ducea la ranchul din Tule Lake. Intâlni o ceată sgomotoasă de cowboys, cari se întorceau dela lucru. Aveau în frunte pe Bill Sneed și salutară roibul cel mare cu astfel de strigăte prelungite încât Ben simți o bucurie de multă vreme uitată.

— — — — — — — — — — —

In mijlocul ațâțării obștești, Hart Blaine se ivi cu părul lui cenușiu răvășit, cu obrazul aspru, luminat de un zâmbet de bună voință și mirare.

— Dumnezeule mare! zise dânsul. L-am văzut din casă. Iată-l deci pe California Red!... Ei bine, acum te înțeleg, Ben... Trebue să-l arăți lui Amos Ide.

Marvie venea în clipa aceea în goana mare, și strigă tare:

— Ben, ai povestit totul tatei?

Ben se simți cuprins de teamă. Ina îngreună 'și mai mult situația, înroșindu-se ca

un bujor și, sărind din trăsură, fugi repede spre casă.

— Ce este? — întrebă Blaine cu privirea lui obișnuită, potolită de un zâmbet șiret, ești galben ca ceara..

— Am uitat să vă spun... Ina și cu mine ne-am căsătorit în oraș... Trebuia să vă spun numaidecât, Mister, dar am uitat

Blaine tresări puțin, apoi îl podidi râsul. „Ei bine, numai un vânător de cai sălbateci face lucrurile așa la iuțeală. Hai! vino să-i spui și mamei. Și am să-ți dau faimosul cec pentru California Red. O să mă scutească astfel de un dar de nuntă."

Ultimile raze ale soarelui ce apunea mai străluceau încă pe marginea cerului, când Ina ducea de căpăstru pe California Red, străbătând câmpiile vecine de ranchul tatălui ei. Ben mergea lângă dânsa, având alături pe soră-sa Hettie. Moș Ide spintecа buștenі. Nu auzi nimic până ce câteșitrei nu fură foarte aproape de dânsul. Atunci se ridică deodată, lăsând să-i cadă toporul și rămase ca împietrit.

O privire aruncată tatălui, umplu sufletul lui Ben de remușcare, dar el nu vru să schimbe nimic din planul pe care și-l făcuse pentru această întâlnire.

— Bună ziua, tată, zise dânsul vesel ca și când nu s'ar fi despărțit decât de câteva zile.

— Fiule! exclamă tatăl cu glasul răgușit de emoție.

— Iți recomand pe nevastă-mea și pe California Red, reluă Ben, întinzându-i mâna.

Bătrânul se strădui mult ca să înțeleagă rostul acestei împăcări, ca să înțeleagă tot ce-i spunea Ben.

— Soția ta!... Fiica lui Hart Blaine!... Te întorci acasă... la bătrânul tău tată?

— De bună seamă. La d-ta și la mama, în vizită. Aruncă-ți ochii asupra acestui carnet dela bancă și asupra cecului semnat de Hart Blaine... Și privește această fată!... Toate astea în aceiași zi, tată!... Și acum ce părere ai despre vânătorul tău de cai sălbateci?

SFARȘIT

Coperta: B D C. — Film

Prețul acestui volum este de lei 15 plus 1 leu T. C. S. **Total Lei 16**